FRANKLIN GRAHAM şi ROSS RHOADS
DEDICAT PE DEPLIN LUI ISUS MEDITAŢII
FRANKLIN GRAHAM si ROSS RHOADS

DEDICAT PE DEPLIN LUI

ISUS

MEDITAŢII

Copyright © 2003 Franklin Graham şi Ross Rhoads
Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea prealabilă a editurii, niciun fragment din această carte nu poate fi reprodus sau stocat într-un sistem de recuperare a informaţiilor sau transmis în orice format, prin orice mijloc -electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altul - cu excepţia unor citate scurte, în cadrul unor recenzii publicate.

Editura Pardon

Dedic această carte personalului implicat
în cruciade şi membrilor echipei Asociaţiei Evanghelistice Billy Graham.

CUPRINS

PARTEA I
SLUJIRE: DUMNEZEU POATE FOLOSI PE ORICINE.....11
1. Eu sunt Dumnezeul tău.....13
2. Dumnezeu care intervine.....19
3. Aruncă-ţi toiagul.....25
4. Priveşte spre viitor.....31
5. Mielul jertfit pentru noi.....37
PARTEA A II-A
UCENICIE: ELEMENTE DE BAZĂ.....43
6. Iertarea: Dă-o mai departe.....45
7. Soluţia pentru păcat.....51
8. Urmează-Mă.....57
9. Secretele închinării.....63
10. învăţând să ne supunem.....71
PARTEA A III-A
UCENICIE: DINCOLO DE ELEMENTELE DE BAZĂ.....79
11. Leacul pentru depresie, neascultare, dezamăgire.....81
12. Cum să nu ne lăsăm distraşi..... 89
13. Fiecare clipă..... 95
14. Semnul dinstinctiv al slujitorului lui Dumnezeu.....101
15. Fii pregătit pentru că Isus se întoarce.....109
16. Principii de viaţă care nu se schimbă.....115
PARTEA A IV-A
ASIGURARE: CERTITUDINILE CREDINŢEI NOASTRE.....121
17. Sigur de Dumnezeu, sigur de mântuire ... 123
18. Păstorul şi oile sale.....129
19. Suntem chemaţi.....135
20. îi aparţinem lui Dumnezeu.....141
21. Avem promisiunea lui Dumnezeu.....149
PARTEA A V-A
RUGĂCIUNEA: CALEA CĂTRE INIMA LUI DUMNEZEU 155
22. Isus ne învaţă cum trebuie să ne rugăm..157

23. Rugăciunea potrivită.....163
24. Rugăciune + Credinţă = Putere.....169
25. Rugăciunea şi mândria.....177
26. Şase condiţii pentru a primi răspuns la rugăciune.....183
27. Roagă-te cu îndrăzneală.....191
PARTEA A VI-A
DUHUL SFÂNT: SECRETUL PUTERII ŞI AL PREZENŢEI .....'.....197
28. Persoana şi lucrarea Duhului Sfânt.....197
29. E mai bine aşa.....207
30. Duhul Sfânt ne spune ce să facem şi ce să nu facem.....211
Mulţumiri.....215
Despre autori.....217
PARTEA

SLUJIRE: DUMNEZEU POATE FOLOSI PE ORICINE

Dedicat pe deplin lui Isus

EU SUNT DUMNEZEUL TAU

Moise păştea turma socrului său, letro, preotul Madianului. O dată a mânat turma până dincolo de pustie, şi a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. îngerul lui Dumnezeu i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat: şi iată că rugul era tot un foc, şi rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul." Domnul a văzut că el se întoarce să vadă; şi Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, şi a zis: „Moise! Moise!"
El a răspuns: „Iată-mă!"
Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt. Şi a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău,

Franklin Graham şi Ross Rhoads
Dedicat pe deplin lui /sus

Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov." Moise şi-a ascuns faţa, căci se temea să privească pe Dumnezeu. (Exodul 3:1-6)

După patruzeci de ani în pustie, probabil că Moise era şocat de contrastul dintre locul în care se afla şi cel de unde plecase. Vântul sufla nisipul, asemenea unei tornade, iar faţa îl ustura. Căldura emanată de pământul copt de soare îi radia prin sandale. Lumina orbitoare şi neînduplecată a soarelui îi ardea faţa.

încearcă să îţi imaginezi la ce se gândea Moise în deşert. Probabil că ani de zile şi-a tot amintit cât de bogat era solul din Egipt în comparaţie cu pământurile aride ale desertului. Cât de variate erau delicatesele din meniul regal şi uleiurile fine care îi alinaseră zilnic pielea...

Acum se afla într-o mare de nisip uscat, cu buzele crăpate, cu faţa bronzată şi plin de amintiri. Ajuns la vârsta de optzeci de ani, se gândea: „Oare aşa voi muri?". Cu siguranţă că a meditat la întâmplările care l-au dus în punctul respectiv. Uneori, atunci când viaţa ne maturizează, ne gândim la cele mai triste lucruri, la ce ar fi putut să fie sau la ce ar fi trebuit să facem. în momente de genul acesta

ne vin în minte dcatrici personale, mai puţin vizibile. în timp ce nisipul îi zgâria faţa, poate că Moise se gândea cum săpase în nisip, cu mâinile goale, o groapă pentru egipteanul pe care-l omorâse.

încearcă să îţi imaginezi cum se simţea Moise. Era o altă zi obişnuită, în mijlocul deşertului; Moise încerca să-şi protejeze ochii de soare, când, deodată, un tufiş din apropiere a luat foc. Moise s-a întors să vadă despre ce e vorba şi şi-a dat seama că rugul nu se mistuia. Probabil că nu era un tufiş mare, ţinând cont de faptul că se afla în deşert, şi până a ajuns Moise lângă el flacăra ar fi trebuit să se fi stins deja, dar nu s-a întâmplat aşa.
îngerul Domnului a apărut în mijlocul flăcării, şi în timp ce Moise se uita la tufiş, Dumnezeu l-a chemat pe nume. Ne întrebăm dacă Moise nu şi-a spus cumva, în sinea lui: *„Cine-mi ştie numele? Socrului meu puţin îi pasă de numele meu. M-am căsătorit cu fiica lui, sunt un ginere bun şi lucrez pentru el, dar în afară de asta, cine se mai gândeşte la mine? Până şi Dumnezeu m-a uitat."*
Te-ai simţit vreodată la fel?
„Moise, Moise!"... Moise s-a apropiat de locul cu pricina, să vadă mai bine, dar Dumnezeu i-a spus: „Opreşte-te chiar acolo! Nu te apropia mai mult de atât! Descalţă-te, pentru că pământul pe care calci este sfânt."

Moise voia să vadă cum de rugul nu se mistuie şi să înţeleagă un lucru care părea imposibil. Şi noi vrem să înţelegem căile şi motivele lui Dumnezeu, deşi deseori ele ne sunt ascunse. Valoarea si finalitatea urmării căii Lui constă nu în a vedea, ci în a crede ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună, Isus i-a spus lui Toma: „Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut" (loan 20:29). Nu te baza doar pe simţurile tale pentru a interpreta lucrurile care ţi se întâmplă. întotdeauna există un sens mai profund.
Ar trebui să ne oprim puţin şi să observăm faptul că Moise era singur atunci când s-a întâlnit cu Dumnezeu, lângă tufiş. Uneori, e bine să fii izolat de ceilalţi - şi Domnul nostru a fost. Scriptura ne spune că Isus mergea singur, înaintea zorilor, să Se roage. Mulţi dintre noi nu mai avem timp să fim singuri. Deseori suntem neroditori din punct de vedere mintal şi spiritual pentru că suntem extrem de ocupaţi. Cu siguranţă că experienţa lui Moise era mai bogată atunci când era singur, decât la palat, iar singurătatea lui a fost prilejul perfect ca Dumnezeu să-i vorbească.
în acel moment inexplicabil Dumnezeu face o afirmaţie puternică: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău." Poftim? După împlinirea vârstei de doar câţiva ani, Moise nu şi-a mai văzut tatăl. în lipsa unor părinţi, a fost crescut şi educat într-o cultură

străină. Moise nu avea nido identitate familială; era doar un bătrân cu un trecut regretabil, sprijinit într-un toiag, în mijlocul deşertului, lângă un tufiş cu spini în foc. Dar Dumnezeu i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău."
Dumnezeu îi spunea de fapt: „îţi aminteşti de Mine? Tatăl tău a crezut în Mine. Am fost Dumnezeul lui." Apoi a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov" - cei trei lideri ai Vechiului Testament. „Şi acum al tău", spune El. Dumnezeu îl pregătea pe Moise pentru lucrarea pe care urma să o împlinească, amin-tindu-i credincioşia Sa trecută faţă de înaintaşii lui Moise. Deseori El ne pregăteşte şi pe noi în acelaşi mod.
Te-ai gândit vreodată că şi tu ai putea fi un Moise? Că în vremurile care urmează, indiferent de sarcina sau lucrarea despre care discutăm, s-ar putea să fii cel care va duce la îndeplinire planul lui Dumnezeu? Că regretele tale, indiferent cât de profunde sunt, nu te descalifică de la a face o lucrare esenţială pentru Dumnezeu?
Promisiunile Lui nu se împlinesc întotdeauna complet *în prezent.*
Priveşte la Domnul în momentele de singurătate din viaţa ta şi ascultă-L cum te cheamă pe nume şi îţi spune: „Eu sunt Dumnezeul tău.*

Doar atât ne este suficient. Nu întotdeauna vezi implicaţiile împlinirii Cuvântului Său, aşa cum nu întotdeauna poţi înţelege planul Său etern.
Tată, îţi mulţumim pentru că pe parcursul unei zile obişnuite, normale, vedem mâna unui Dumnezeu atotputernic şi atotştiutor la lucru. Atunci când trecem prin deserturile vieţii, Tu Te descoperi prin flacăra prezenţei Tale. îţi mulţumim pentru că vrei ca noi să ştim atât ceea ce faci, cât si cine eşti. Adu-ne aminte astăzi că eşti cu noi, că veghezi asupra noastră, gata să ne foloseşti. în Numele Domnului Isus, amin.
Dedicat pe deplin iui Jsus

DUMNEZEUL CARE INTERVINE

Domnul a *zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor... Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, şi vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel."*
Moise a *zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon, şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel?"*
Dumnezeu a zis: „Eu voi fi negreşit cu tine, şi iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veţi sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta."
Moise a *spus lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, şi le voi spune: «Dumnezeul părinţilor voştri rn-a trimis la voi»; şi*
Franklin Graham şi Ross Rhoads
mă vor întreba: «Care este Numele Lui?», ce le voi răspunde?"
Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt." Şi a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numeşte Eu sunt m-a trimis la voi»."(Exodul3: 7-14)
Moise se afla în toamna vieţii. Cu siguranţă că îşi spunea, chiar dacă se afla lângă un rug aprins, că după atât amar de vreme nu îl mai aştepta nicio aventură. La momentul respectiv, din cauza vinovăţiei şi trecutului său, Moise s-a blocat. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a chemat la o provocare incredibilă, o misiune aparent imposibilă. El a spus: „Salvează-Mi poporul. Eu voi fi cu tine!".
Dumnezeu a înţeles că Moise se temea. El a înţeles şi durerea israeliţilor. Dumnezeu vede mâhnirea şi durerea; El îl urmăreşte pe asupritor şi, atunci când avem cel mai mult nevoie, ne trimite ajutor.
Pentru Moise, aşa cum se întâmplă şi în cazul nostru, de multe ori eşecul s-a transformat în putere înnoită. Este exact opusul modului în care avem tendinţa să gândim: că devenim mai puternici, tot mai puternici şi tot mai puternici. Nu!
Dedicat pe deplin lui Isus
Biblia spune că, înainte să urcăm, coborâm. Isus a spus: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă" (loan 12:24). Cu alte cuvinte, calea spre înviere este răstignirea, loan Botezătorul a ştiut acest lucru, şi el a spus despre Isus: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez."
Din punct de vedere omenesc, Moise era potrivit pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. îi cunoştea pe inamici. Trăise cu ei 40 de ani şi le cunoştea modul de gândire. Le ştia stratagemele, armata, carele de luptă. Dacă era cineva potrivit pentru această misiune, acela era Moise. Dar dezamăgirile trecute intensifică neîncrederea şi descurajarea, aşa că Moise s-a împotrivit şi a întrebat: „Cine sunt eu?". Dar nu conta cine era Moise, ci conta cine era Dumnezeu. Acelaşi lucru este valabil şi pentru noi. Trebuie să înţelegem că suntem mai folositori atunci când nu noi controlăm circumstanţele, ci Dumnezeu.
în ciuda calificărilor sale, Moise s-a simţit în mod sincer incapabil. Nu s-a prefăcut că este încrezător. Moise stătea înaintea lui Dumnezeu, cu picioarele goale şi murdare, acoperindu-şi ochii. îi era frică să privească la Dumnezeu. Misiunea primită îl copleşea

„înţeleg", i-a răspuns Dumnezeu cu milă. L-a adus pe Moise în punctul respectiv, ca să-i spună: „Văd nenorocirile poporului. Le aud planşetele şi ştiu exact prin ce treci *tu.* Voi fi cu voi atunci când veţi ieşi din Egipt." Nu *„dacă* veţi ieşi din Egipt", ci *„atunci* când veţi ieşi din Egipt".
Şi atunci de ce a spus Moise „dacă"? Pentru că era om. Nu pentru că nu a înţeles. La momentul respectiv, în loc să se îndoiască de Dumnezeu, ar fi trebuit să spună „Sunt gata!". în schimb, el a întrebat „Cine sunt eu?" şi „Dar dacă?..." S-a simţit în mod sincer umil şi incapabil.
Dar, repet, nu ar trebui să fim niciodată preocupaţi de cine suntem noi, ci de cine este El. El este Dumnezeu! „Eu voi fi cu tine. Văd unde eşti şi voi veni la tine" i-a spus lui Moise şi ne spune acelaşi lucru şi nouă. Avea Moise nevoie de mai mult de atât? Avem noi nevoie de mai mult de atât?
îţi aminteşti întâmplarea de pe malul Mării Galileii, din loan 6? Mulţimea s-a adunat să-L audă pe Isus învăţând şi i s-a făcut foame. Isus a luat doi peşti şi cinci pâini, un dar mic din partea unui copilaş binevoitor şi, în mod miraculos, a hrănit toată mulţimea. Dar Isus a privit dincolo de nevoia lor fizică de mâncare. El a privit la foamea lor spirituală şi le-a spus: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer" (loan 6:51). Aşa a făcut şi cu

Moise: Dumnezeu S-a pogorât şi i-a spus: „Moise, sunt cu Tine!".
Dumnezeu i-a spus profetului Isaia: „Spune celor slabi de inimă: «Fiţi tari şi nu vă temeţi! Iată, Dumnezeul vostru va veni»" (Isaia 35:4). Isaia l-a cerut lui Dumnezeu „să despice cerurile şi să Se pogoare" (64:1). Dumnezeu le-a promis iui Isaia şi lui Moise, şi ne promite şi nouă, că cu „cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic... voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi, şi-l voi proslăvi. îl voi sătura cu viaţă lungă şi-i voi arăta mântuirea Mea" (Psalmii 91:1,' 15-16).
Să începem fiecare zi auzind şoapta lui Dumnezeu în inimile noastre: „EU SUNT CEL CE SUNT."
Numele Său este de ajuns. Numele Său nu e „Am fost" sau „Voi fi", ci „Eu sunt." Nu există timpul viitor sau trecut în cazul lui Dumnezeu. El este Dumnezeul care intervine astăzi.
Tată, îti mulţumesc că ne însoţeşti oriunde
mergem, până la sfârşitul veacului. Te binecuvântăm, îţi mulţumim, ne închinăm Ţie, Te onorăm şi Te iubim. Ajută ne să înţelegem că Tu eşti Dumnezeul tuturor perioadelor din viaţa noastră, că trecutul nostru este şters prin iertarea

Ta plină de credincioşie şi că viitorul nostru este plănuit de Tine, Dumnezeul preaînţelept. Vrem atât de mult să Te slujim, să îţi dovedim că suntem recunoscători că suntem oile şi slujitorii Tăi. îţi mulţumim în Numele Domnului Isus, amin.

ARUNCĂ-TI TOIAGUL
Moise a *răspuns, şi a zis: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ti S-a arătat Domnul!»" Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?" El a răspuns: „Un toiag." Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ." El l-a aruncat la pământ, şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „întinde-ţi mâna şi apucă-l de coadă." El a întins mâna şi l-a apucat; şi şarpele ş-a prefăcut iarăşi într-un toiag în mâna lui. „Iată", a zis Domnul, „ce vei face ca să creadă că ţi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinţilor lor..." (Exodul 4:1 5)*

în ciuda binecuvântărilor lui Dumnezeu, avem tendinţa să nu ne încredem complet în El. Modul în

care Dumnezeu îşi împlineşte planurile pe care le are cu noi este adesea un mister. Nu înţelegem, prin urmare suntem nesiguri. Devenim slabi şi nu avem încredere în promisiunile Sale. Bineînţeles că Moise se confrunta cu aceeaşi dilemă.
După patruzeci de ani de statut important (a fost prinţul Egiptului), urmat de patruzeci de ani în care nu a avut vreun statut anume (un simplu păstor în deşert), Moise zăbovea acum prin pustie pentru a învăţa pe calea grea că Dumnezeu avea să fie totul pentru El. Era singur într-un loc pustiu. Stătea acum la poalele Horebului, locul unde avea să conducă mai târziu poporul Israel şi unde două sute de mii de oameni aveau să se închine. Bineînţeles că atunci nu ştia asta; ce ştia el era că nisipul e fierbinte, soarele orbitor şi gâtlejul lui uscat. Dăduse greş, iar eşecul duce în mod inevitabil la descurajare şi lipsă de încredere în sine.
Aici ne ţine diavolul legaţi pe mulţi dintre noi: în slăbiciunea noastră. Ne aduce aminte de trecutul nostru, când, de fapt, noi ar trebui să-i aducem aminte de viitorul lui - nu are niciunul. Atunci când încerci sincer să fii aproape de Dumnezeu, simţi cum păcatele, greşelile şi regretele îţi inundă mintea? Ele îmi aduc aminte cât de slab şi de incapabil sunt, iar acest sentiment mă paralizează. Credinţa mea oscilează, iar motivaţia personală scade.
Exemplul lui Moise este tipic. Ajunsese la un moment în viaţa sa când efectiv trăia de pe o zi pe cealaltă. Chiar dacă Dumnezeu îi promisese că va fi cu el şi că îl va face victorios, Moise încă întreba: „Dar dacă?..."
lată paradoxul credinţei! Ne putem bucura de promisiunile lui Dumnezeu referitoare la întoarcerea şi domnia lui Hristos, referitoare la un cer nou şi un pământ nou. Ne place să citim ultimele capitole ale Apocalipsei, dar ne împotmolim în problemele noastre imediate. Probleme ca războiul, bolile, foametea, SIDA şi armele de distrugere în masă ne înceţoşează viziunea domniei şi conducerii ultime a Regelui Regilor şi Prinţului Păcii. De multe ori teologia noastră despre lucrările neschimbătoare ale lui Dumnezeu se destramă în faţa întrebării „Dar dacă?..."
Cu toate acestea, Dumnezeu este milostiv faţă de noi - aşa cum a fost şi faţă de Moise. El a spus: „Bine, o să-ţi răspund şi la întrebările de genul «Dar dacă?». Ce ai în mână?" Moise a zis: „Un toiag." Era un toiag de aproximativ 1,80 m, un baston pe care îl folosea pentru a se sprijini în el, când voia să se odihnească puţin, sau ca armă, să-şi apere turma pe care o păstorea. Dar toiagul era mai mult decât o unealtă; era şi un simbol al puterii şi autorităţii, o marcă a tribului din care făcea

parte persoana respectivă, o marcă a identităţii acesteia. De fapt, termenul *toiag* în Vechiul Testament are semnificaţia de „trib" în mai mult de 250 de referinţe. Fiecare trib avea un toiag al său.
Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Aruncă-l la pământ!". Moise a ascultat, iar toiagul s-a transformat instantaneu într-un şarpe. A fost un miracol al lui Dumnezeu şi o demonstraţie a puterii Sale.
Şi tu ţii un toiag în mână, un domeniu asupra căruia deţii autoritatea. Vei ţine strâns de el, îţi vei controla singur viaţa sau vei arunca toiagul la pământ, prin credinţă? îl vei lăsa pe Dumnezeu să te conducă şi să te îndrume?
Poate că eşti doar un creştin „cerebral" sau „cultural". Poate că nu ai devenit credincios din convingere sau prin convertire, poate că nu te-ai căit de eşecul şi de păcatele tale, cerându-l lui Dumnezeu să te ierte şi să intre în viaţa ta. Este oare nevoie să-ti dedici sufletul lui Dumnezeu si să devii un credincios adevărat al lui Isus

Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi să-L urmezi pe El?
Dacă îţi pui încrederea în Hristos ca să fii mântuit şi ştii că îi aparţii Lui, chiar şi atunci când treci prin lupte, aşa ca Moise, poţi avea încredere că El deine controlul. Crede şi fă ceea ce spune Dumnezeu. Consecinţele acestui fapt sunt infinite,
îţi vor transforma viaţa şi îţi vor aduce încredere şi împăcare.
Doamne, nu vrem să o luăm înaintea sau să rămânem în urma planurilor pe care le ai pentru vieţile noastre. Vrem să spunem: „Doamne, fii cu noi. Mergi Tu înaintea noastră!". Ne rugăm să avem curajul să ne aruncăm la pământ toiegele şi să îţi predăm Ţie controlul asupra vieţilor noastre, căci Tu eşti Domnul suveran peste toate. Ne aducem aminte că Moise a condus de bună voie poporul Tău şi că Isus şi-a dat de bună voie viaţa pentru toţi oamenii, pentru a-i elibera pe cei care-L urmează. îţi aducem laudă şi glorie în Numele Domnului Isus, amin.
28
29
Dedicat pe deplin lui lsns

PRIVEŞTE SPRE VIITOR

Prin credinţă Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. (Evrei 11:24-27)
Lecţiile trecutului devin principiile viitorului. în Evrei 11 avem o listă cu cei mai puţin cunoscuţi şi cu cei mai proeminenţi oameni ai credinţei. Moise se numără printre ei. în ciuda eşecurilor dinainte şi
31

Franklin Graham şi Ross Rhoads
a ezitării sale de a salva poporul lui Dumnezeu, el şi-a dus totuşi la îndeplinire misiunea primită de la Dumnezeu. „Cum şi Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, aşa [Isus Hristos] a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel care a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăşi... Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm" (Evrei 3:2-3, 6).
Imaginaţi-vă călătoria lui Moise: a fost scos dintre papură, a fost îngrijit şi adăpostit de fiica lui Faraon, a fost tratat ca fiind de viţă nobilă. Şi-a petrecut primele patru decenii din viaţă ca prinţ şi moştenitor al Egiptului. Providenţa lui Dumnezeu l-a protejat şi l-a ajutat să prospere. Pe când se afla în casa lui Faraon, putea să ajungă uşor la concluzia că acela este destinul lui, că avea să ajungă pe tron, că va restaura poporul, că îl va elibera din sclavie şi că Egiptul avea să-l asimileze şi că societatea păgână va ajunge să se închine lui Dumnezeu, o adevărată revoluţie culturală. Dar scopurile lui Dumnezeu se manifestă rareori sub forma unei revoluţii culturale. „[Domnul] doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3:9). Dar nu toţi se vor căi, şi lumea va continua să decadă; pacea va fi un lucru inefabil
32
Dedicat pe deplin lui Isus
până când Se va întoarce Domnul Isus Hristos şi-Şi va instaura pentru totdeauna domnia şi împărăţia.
Nu ştim gândurile adevărate ale lui Moise sau lucrurile pe care le-a făcut ca să se pregătească pentru slujirea sa, dar ştim că L-a crezut pe Dumnezeu şi că a acţionat în ascultare, în ciuda consecinţelor negative. „Prin credinţă Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu... pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului." Pe scurt, Moise a perseverat.

Să perseverezi înseamnă să înduri: să rămâi fixat, să te ţii bine, să nu renunţi, să fii consecvent. Moise a perseverat pentru că L-a văzut pe Cel ce este nevăzut. A văzut apogeul eforturilor sale şi scopurile lui Dumnezeu: gloria lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu, planul lui Dumnezeu, ţara lui Dumnezeu, legămintele lui Dumnezeu, Mesia lui Dumnezeu, domnia lui Dumnezeu. El ştia că planurile lui Dumnezeu aveau să se îndeplinească. Oare nu o astfel de viziune plină de credinţă ar trebui să avem şi noi?

Crezi oare că viaţa ta va fi mereu aşa cum este acum? Nu va fi. Vor exista deserturi, ruguri în

flăcări şi multe alte lucruri pe care nu le poţi înţelege. Toţi vom trece prin suferinţe şi prin momente de incertitudine, dar Dumnezeu spune „EU SUNT CEL CE SUNT" (Exod 3:14) şi „Isus Hristos este acelaşi ieri, şi azi, şi în veci" (Evrei 13:8). Ne vom îmbufna şi ne vom plânge de milă, în loc să înţelegem că Dumnezeu va folosi situaţia prin care trecem pentru gloria Sa supremă?

Dumnezeu vrea să trăim prin credinţă. Şi ce este credinţa? Credinţa vine în urma înţelegerii Cuvântului lui Dumnezeu, a acceptării şi a aplicării lui în viaţa ta. Apostolul Pavel spune că ascultarea izvorăşte din credinţă (vezi Romani 1:5). Ceea ce tu ştii că este adevărat determină ceea ce faci. Credinţa înseamnă să avem încredere în planurile lui Dumnezeu, să acţionăm ferm şi în mod deliberat. înseamnă să perseverăm, indiferent de circumstanţe.

la de exemplu viaţa pe care a dus-o Moise în deşert şi proiecteaz-o în viitor, în timpul Pastelor, al eliberării din Egipt şi al primirii Legii lui Dumnezeu, la viaţa ta şi proiecteaz-o în viitor. îl vezi pe Dumnezeu folosindu-te? îl vei crede atunci când te cheamă la El şi în slujba Sa sau îţi vei primejdui credinţa? Este vreun domeniu în viaţa ta care nu este supus complet lui Isus Hristos şi planului Său pentru tine? Vreun păcat

secret? Vreun gând ascuns? Vreun motiv de îngâmfare?

Abilitatea de a fi sfânt, puternic şi eficient înseamnă să alegem lucrurile inevitabile, lucrurile sigure, promisiunile lui Dumnezeu şi să ne legăm viaţa de acestea. Evrei 12:1 ne aduce aminte, „fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori" - întotdeauna ne priveşte cineva: oameni, îngeri, demoni şi, mai ales, Domnul - „să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte." Trebuie să lăsăm la o parte orice povară şi păcat şi să privim la Isus, Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre. El este cel care a generat-o şi El este Cel care o va desăvârşi.

Biblia spune că Moise, în timpul unei molime, a înălţat pe un par un şarpe de aramă simbolic, aşa cum i-a zis Dumnezeu să facă, spunându-i că oricine va privi la el va trăi (Numeri 21:8). Şarpele în sine este o reprezentare a păcatului, iar arama este o reprezentare a judecăţii. Şarpele de aramă, înălţat pe par, ilustrează în mod grafic păcatul, care este judecat. Hristos, pe cruce, a luat asupra Sa judecata păcatului şi oricine se uită la El, în credinţă, şi crede în El nu va pieri, ci are viaţa veşnică. Isus a spus că aşa cum Moise a ridicat

acel şarpe în deşert, aşa va fi şi El înălţat pe cruce şi toţi cei care vor privi la El vor fi salvaţi (loan 3:14). A trecut multă vreme între întâmplarea din deşertul îndepărtat şi cruce, dar Moise a privit în viitor şi a văzut crucea. Deşi uneori a dat greş, el a perseverat prin credinţă şi ascultare faţă de Dumnezeu.

Nu e de mirare că Biblia spune că fără credinţă este imposibil să-l fim plăcuţi lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Credinţa este virtutea care ne dă puterea să credem şi să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, căci credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine

prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17).
Tată Ceresc, mă rog ca principiile din Cuvântul Tău să fie scrise în inima mea. Doamne, înlătură din viaţa mea orice lucru care mă împiedică să cresc şi toarnă mereu harul Tău în viaţa mea, ca să trăiesc şi să acţionez cu credincioşie pentru Tine. în Numele Domnului Isus, amin.
Dedicat pe deplin lui Isus

MIELUL JERTFIT PENTRU NOI

36

Domnul a *zis lui Moise şi lui Aaron în ţara Egiptului: „...în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă... Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an... Să-l păstraţi până în ziua a paisprezecea* a *lunii acesteia; şi toată adunarea lui Israel să-ljunghie seara. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc, şi anume s-o mănânce cu azimi şi cu verdeţuri amare... Să-l mâncaţi în grabă; căci sunt Pastele Domnului.*
în noaptea aceea, Eu voi trece prin ţara Egiptului şi voi lovi pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului. Eu
37

Franklin Graham şi Ross Rhoads
Dedicat pe deplin lui Isus
sunt Domnul. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veţi fi. Eu voi vedea sângele şi voi trece pe lângă voi... Să nu luaţi deloc carne afară din casă, şi să nu zdrobiţi nici un os" (Exodul 12:1-13, 46).
în cele din urmă, Moise i-a spus lui Faraon: „Iată Cuvântul Domnului, lată ce spune Dumnezeu, cei care eliberează, lată ce zice Domnul, care este Dumnezeu: fiecare întâi născut - chiar şi cel al celui care stă pe tron, al celui care este aruncat în închisoare, al sclavului şi al tuturor animalelor - din această naţiune va muri." Faraon a auzit avertismentul, dar s-a împotrivit, iar inima lui era împietrită. Aşa că Moise a dat instrucţiuni poporului; cu toţii au sacrificat miei, au uns tocul uşii şi au pregătit carnea pentru masă. Toată noaptea au ascultat gemetele Egiptului care plângea moartea tuturor întâi-născuţilor. A fost noaptea Pastelor.
Faraon i-a chemat pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: „Luaţi oamenii şi plecaţi imediat. Dacă nu plecaţi, vom muri toţi." Frica de Dumnezeu şi de judecata Sa a cuprins naţiunea Egiptului.
De-a lungul întregii Scripturi întâmplări miraculoase au schimbat Israelul şi au prefigurat
toată istoria până la întruparea Domnului Isus. Când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Isus, a zis: „Iată *Mielul* lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29, sublinierea aparţine autorului). în momentul acela, mielul de Paşte îşi găseşte împlinirea ultimă în persoana lui Isus Hristos. Primul sacrificiu consemnat în Biblie a fost mielul adus ca jertfă de Abel pentru păcatele sale, ale unui singur om. Israeliţii tăiau miei pentru familie sau pentru întreaga casă. Când Domnul Dumnezeu L-a dat pe Mielul Său, acesta a fost Mielul pentru mine, un păcătos, şi pentru tine. Isus a spus: „Am venit să-mi dau viaţa răscumpărare pentru mulţi" (Matei 20:28). Isaia a scris că răstignirea a fost lucrarea lui Dumnezeu: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă" pentru fărădelegile noastre (Isaia 53:10). Dumnezeu a făcut din Fiul Său o jertfă pentru păcat. Hristos, Mielul, a purtat pedeapsa, infamia, nedreptatea şi rana.
Fiecare pumn şi palmă usturătoare pe care le-a suferit Isus au fost rezultatul păcatelor mele. Soldaţii romani l-au dat un băţ în mână, un sceptru simbolic, şi L-au ridiculizat ca Rege. L-au biciuit, folosind un bici cu zimţi metalici care-l sfârtecau pielea şi-l smulgeau din carnea de pe spate, i-au

pus o coroană de spini pe frunte - spini lungi, nu ca ghimpii mici ai unui trandafir, l-au apăsat coroana pe frunte, perforându-l scalpul. Şi în timp ce sângele ţâşnea, ei strigau: „Trăiască Regele!"
Apoi L-au crucificat. O, ce expresie! „Apoi au şezut jos şi-L păzeau" (Matei 27:36). Slavă Domnului că nu ni s-au dat mai multe detalii - era mai desfigurat ca oricine altcineva (Isaia 52:14). I-au bătut cuie prin carne şi L-au atârnat de mâinile străpunse. Aşa cum Israeliţii trebuiau să aibă grijă să nu rupă vreun os al Mielului de Paşte, nimeni nu a fracturat vreun os al lui Isus. Ioan, care a fost prezent, a descris scena astfel: „Când au venit la Isus şi au văzut că murise, nu I-au zdrobit fluierele picioarelor; ci unul dintre ostaşi l-a străpuns coasta cu o suliţă; şi îndată a ieşit din ea sânge şi apă" (Ioan 19:33-34). Sacul pericardic fusese străpuns.
Deci Isus a îndurat bătaie, sfâşiere, perforaţie, tăietură, străpungere. Aceste cinci răniri ale lui Isus sunt răniri ale trădării, ale urii şi răutăţii, răni ale judecăţii, dar şi răni ale dragostei. Rănile Lui iartă; rănile Lui vindecă; rănile Lui restaurează.
Păcatele noastre sunt plătite prin sângele lui Hristos, dar, pentru ca rănile Domnului să fie eficiente în viaţa noastră, trebuie să-L primim ca Salvator şi să-L glorificăm (Ioan 1:12). Până nu privim dincolo de
Isus din Nazaret - persoana istorică, nu înţelegem cu adevărat motivul morţii Sale. Până atunci, El este doar un învăţător sau un profet, ca mulţi alţii. Dar când ne deschidem inimile prin credină şi îl vedem pe Isus Hristos, Mieiul lui Dumnezeu, El ni-L descoperă pe Fiul Său trimis din cer pentru a ne mântui.
Cuvântul *mântuitor* apare doar de douăzeci şi patru de ori în Noul Testament. Dar cuvântul *domn* apare de mai mult de nouă sute de ori: „Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi" (Fapte 2:36). Nu e de mirare că Pavel a scris: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus" (2 Corinteni 4:5). După învierea Sa ca Domn, Scriptura accentuează identitatea Lui: Domnul vieţii şi al morţii. E normal atunci că „Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig" (Filipeni 1:20-21). Şi aceasta ar trebui să fie şi mărturisirea ta: „îl voi proslăvi pe Mielul care a fost jertfit, care acum este Domn şi Hristos." *A proslăvi* înseamnă a face ceva să crească, Ioan spune: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez" (Ioan 3:30). Cum să nu-L înălţăm, când Numele Lui este mai presus de orice nume? Numele Lui este putere, eliberare şi speranţă pentru toţi cei ce-L iubesc.

îl cunoşti tu pe Mielul? Ai fost tu curăţit prin sângele Celui care S-a jertfit pentru tine? Şi de ce a fost jertfit Mielul? „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3:16). Ai crezut tu în !sus, ai spus tu vreodată: „Da, vreau ca sângele Mielului să mă acopere, vreau ca judecata şi iadul să treacă pe lângă mine şi să fiu cruţat"? Fiecare dintre noi poate spune atunci: „Mi-am pus încrederea în Miel, mă închin Mielului. Şi cândva voi domni împreună cu Mielul, pentru că numele meu este scris în Cartea Vieţii Mielului!" (Apocalipsa 21:23-27).
Tată, îţi mulţumim şi Te binecuvântăm pentru Fiul Tău, Mielul lui Dumnezeu, şi pentru victoria Sa glorioasă asupra morţii şi a iadului. Nu-Ţi putem oferi nimic, în afară de inimile noastre pline de mulţumire pentru bogăţiile misterioase ale harului Tău. Pentru Mielul fără păcat, Fiul Tău, care Şi-a vărsat sângele Său preţios pentru păcatele noastre, strigăm Aleluia şi ne rugăm ca inimile noastre să fie transformate de dragostea Ta măreaţă şi de sacrificiul Tău solemn. Totul este spre gloria Ta. în Numele Domnului Isus, amin.

PARTEA a-ll-a
UCENICIE: ELEMENTE DE BAZA
Dedicat pe deplin lui Isus
6
IERTAREA: DĂ-0 MAI DEPARTE
Să *nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, aşa cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi, în Hristos. Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi. Trăiţi în dragoste, după cum şi Hristos ne-a iubit, şi S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros" lui Dumnezeu. (Efeseni 4:30 - 5:2)*
în rugăciunea domnească spunem: „Iartă-ne greşelile, iartă-ne pentru lucrurile pe care Ţi le-am făcut, aşa cum noi îi iertăm pe cei care ni le-au

făcut nouă: pe cei care ne-au jignit, ponegrit, criticat, trădat şi întristat."
Dar oare este chiar atât de simplu? Putem ierta la fel de uşor precum suntem iertaţi? Iertarea lui Dumnezeu este atât de accesibilă! Când spunem „Dumnezeule, iartă-mă!" ştim că El ne iartă. Ştim că mărturisirea noastră duce la puritate: David a scris „Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea... Şi Tu ai iertat vina păcatului meu" (Psalm 32:5). Când e vorba de Dumnezeu, iertarea şi restaurarea sunt la dispoziţia noastră şi ne aşteaptă.
Şi care este fundamentul acestei iertări? Cum poate un Dumnezeu atât de drept „să uite" păcătoşenia noastră? Răspunsul este Isus! Romani 3:24 spune că suntem „socotiţi neprihăniţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus." Dumnezeu L-a trimis pe Isus, iar Isus a purtat vina păcatelor noastre. Petru a scris: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn... prin rănile Lui aţi fost vindecaţi [sau iertaţi de păcate]" (1 Petru 2:24). Dumnezeu a făcut tot ce era necesar ca să ne dea iertare prin faptul că L-a sacrificat pe Fiul Său perfect şi sfânt ca substitut ispăşitor pentru păcatele noastre.
Beneficiind de o resursă suficientă, Hristos, iertarea lui Dumnezeu este profundă, depăşind

cu mult orice am putea gândi despre ea. Când El iartă, El ne anulează datoria. Ne eliberează de consecinţele eterne ale păcatului nostru. Ne rupe în bucăţi „chitanţele" pentru ceea ce mai avem de plătit. Iertarea lui Dumnezeu şterge păcatele trecute, prezente şi viitoare - în întregime!
Biblia foloseşte termenul „iertare" de şase sute de ori; el înseamnă „a ridica, a scuti, a curaţi, a anula o datorie." Când ai iertare, ai libertate. De aceea, atunci când era atârnat pe cruce, Isus a spus: „S-a isprăvit" (loan 19:30).
în concluzie, iertarea lui Dumnezeu ne este dăruită fără plată şi în întregime. Dar atunci când trebuie să ne iertăm unii pe ceilalţi, deseori ne simţim incapabili să facem asta. De ce ne este atât de greu să iertăm? Pentru că, deşi este în caracterul lui Dumnezeu să iubească şi să ierte, noi nu avem un astfel de caracter- noi vrem să ne răzbunăm. Romani 7:18 exprimă acest lucru foarte concis: „Ştiu că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească". De asemenea, „adâncimea" inimii noastre influenţează „lungimea" inabilităţii noastre de a ierta. Şi nu vrem să iertăm. Pare prea uşor să-i laşi pe oameni să scape nepedepsiţi. Nu iertăm pentru că ne temem că vom fi răniţi din nou.

Cu toate acestea, Dumnezeu nu ne-a dat de ales. Pavel a scris că iertarea pe care am primit-o trebuie să o dăm mai departe: „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, aşa cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi, în Hristos" (Efeseni 4:32). El ne aduce aminte că dacă nu-i iertăm pe ceilalţi, creăm un avantaj pentru diavol (2 Corinteni 2:10-11). Satan nu poate împiedica iertarea să ajungă de la tron la omul păcătos, dar poate opri iertarea să ajungă de la un credincios la altul.
Noi, creştinii, ar trebui să ne aducem aminte că am fost iertaţi din plin şi să lăsăm ca acest fapt să ne inspire în a-i ierta pe alţii. Când oamenii întrerup o relaţie şi apoi se împacă, fac acest lucru pe socoteala crucii. Iertarea şi împăcarea sunt daruri de la Dumnezeu pe care le înmânăm altora. Ele îşi au originea în El, în Cruce şi se revarsă peste alţii. în Hristos, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine şi ne-a însărcinat să ne ocupăm de lucrarea de reconciliere (2 Corinteni 5:18 19), să-i aducem pe oameni la El, să luăm parte la iertarea Sa răscumpărătoare.
Nu uitaţi că iertarea lui Dumnezeu este eternă. Şi, când vom ajunge în rai, iertarea Lui tot acolo va fi. De aceea cel iertat nu se va pierde niciodată. Dumnezeu iubeşte, iartă, mântuieşte, sfinţeşte, glorifică, prin aceeaşi esenţă eternă a Sinelui. El a

promis că ai Săi sunt „păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, pentru mântuire" (1 Petru 1:5).
Iertarea noastră pentru alţii ar trebui să izvorască din realizarea şi aprecierea iertării pe care Dumnezeu o revarsă peste noi. Haideţi să fim buni unii cu ceilalţi, miloşi, să trăim în dragoste şi să ne iertăm unii pe ceilalţi, chiar aşa cum ne-a iertat Dumnezeu din pricina lui Isus Hristos.
îţi mulţumim atât de mult, Doamne Isuse, pentru că nu avem altă obligaţie decât aceea de a iubi. Iubim fără să mai fim datori, pentru că ai plătit Tu, cu sângele Tău scump. Tu, Mielul care ai fost jertfit, acum trăieşti, Rege al regilor. Te binecuvântăm. Doamne, dacă trebuie să ne eliberăm de vreun sentiment de suferinţă, să rezolvăm vreo mâhnire în relaţiile noastre, ajută-ne să facem aceasta, lartă-ne greşelile noastre. Ne-ai iertat; ajută-ne să avem un spirit iertător şi să nu ţinem ranchiună sau să ne umplem de amărăciune pentru că alţii ne-au jignit. în Numele Domnului Isus, amin.

7
SOLUŢIA PENTRU PĂCAT
Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda. (1 Corinteni 10:12-13)
Şi prin faptul că El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi... Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie. (Evrei 2:18, 4:15-16)

Te simţi vreodată singur când treci prin ispite -ca şi cum ai fi singurul care trebuie să sufere astfel de bătălii spirituale grele? în 1 Corinteni 10 Pavel a scris că nicio ispită nu este unică pentru o persoană; fiecare invitaţie de a păcătui este comună pentru întreaga omenire. Nu te simţi individualizat! Diavolul ne va încerca pe fiecare, aşa cum L-a încercat pe Hristos. El a fost încercat din toate punctele de vedere şi totuşi a trăit fără păcat, ştie cu ce ne confruntăm şi ne va întări.
De-a lungul vieţii, ne confruntăm atât cu *ispite,* cât şi cu *încercări.* încercările sunt

teste - acele circumstanţe dificile, evenimente dureroase, piedici neaşteptate care se abat asupra tuturor. Ispitele sunt tentaţiile diavolului care au scop să ne facă să păcătuim împotriva lui Dumnezeu şi unii împotriva celorlalţi. Cedăm în faţa tentaţiilor atunci când încălcăm oricare dintre poruncile lui Dumnezeu.
Uneori credem că avem de-a face cu teste si tentaţii pentru că recidivăm sau pentru că avem de învăţat o lecţie. Nu e adevărat. Putem fi încercaţi şi ispitiţi şi atunci când suntem plini de Duhul Sfânt. De fapt, de foarte multe ori ne confruntăm cu cele mai mari ispite atunci când suntem în centrul voii lui Dumnezeu, pentru că faptul că ne aflăm acolo a deraiat şi zădărnicit metodele de atac ale lui Satan.

Diavolul este o fiinţă puternică, cosmică şi rea. Cartea Iov menţionează că diavolul are capacitatea de a cutreiera pământul: „de la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el" (1:7). Pavel a scris că el „se preface într-un înger de lumină" (2 Corinteni 11:14). Iar Biblia spune că, exact în acest moment, în fiecare zi, zi şi noapte, el stă în faţa tronului lui Dumnezeu, pârându-i pe fraţi (Apocalipsa 12:10).
Chiar dacă duşmanul ne provoacă neîncetat, Pavel le-a scris corintenilor că Dumnezeu nu ne-a lăsat să ne descurcăm singuri. Nicio încercare şi nicio ispită nu va fi atât de grea încât să nu o suportăm. El nu va permite să treci prin greutăţi sau încercări care să fie „peste puterile tale" şi, de asemenea, El îţi va da şi „mijlocul să ieşi din ele" (1 Corinteni 10:13). Dumnezeu este demn de încredere. El va fi prezent, indiferent de „arma" pe care diavolul o foloseşte împotriva ta. Dumnezeu nu va permite circumstanţelor dificile să depăşească puterea ta de a îndura, apoi va interveni şi te va scoate la liman.
Care sunt mijloacele de scăpare pe care Dumnezeu ni le pune la îndemână? Putem citi Cuvântul lui Dumnezeu: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Psalm 119:11). Ne putem ruga: „Vegheaţi şi

rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită" (Matei 26:41). Şi ne putem bizui pe faptul că Dumnezeu ne va izbăvi: „Voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi" (Psalm 91:15).
Atunci când suntem slabi în faţa ispitelor trebuie să înţelegem că avem acces la El, aşa cum scrie în Scriptură: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie" (Evrei 4:16). Harul Lui izbăveşte, harul Lui este de ajuns, harul Lui ne susţine când trecem prin dificultăţi.
Scriitorii Noului Testament ne aduc aminte că Dumnezeu „este bogat în îndurare" (Efeseni 2:4), „credincios" (1 Corinteni 10:13) şi că El „va îngriji de toate trebuinţele tale, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos" (Filipeni 4:19). Termenul a *îngriji* înseamnă „a aduce în cea mai bună stare", prin urmare versetul poate fi interpretat şi în felul următor: „Dumnezeul meu are capacitatea de a răspunde tuturor nevoile tale." Cuvântul *bogăţii* înseamnă „resurse". „Bogăţii" este cel mai puternic termen pe care-l putem folosi. Niciun termen nu exprimă în totalitate abundenţa resurselor lui Dumnezeu şi plinătatea milei Sale. Atunci când vorbim despre bogăţiile harului Său, noi definim caracteristica inepuizabilă a lui

Dumnezeu, pentru că harul Său nu se poate epuiza. Nu poate seca niciodată. Atunci când Dumnezeu poartă de grijă, resursele Sale nu se diminuează, pentru că bogăţiile Lui sunt nelimitate. Nu am putea să epuizăm niciodată capacitatea harului lui Dumnezeu.
Atributele veşnice ale lui Dumnezeu reprezintă o parte a soluţiei atunci când suntem ispitiţi să păcătuim. Fiul Său este cealaltă parte. Isus, aşa cum am mai menţionat,

ştie exact cât de grele pot fi ispitele. Autorul cărţii Evrei a scris că „El însuşi a suferit" în ispite, a îndurat totul, prin urmare poate empatiza cu noi şi ne poate da putere atunci când suntem atacaţi. Marele nostru Preot, Isus Hristos, încă trăieşte pentru a ne sluji, pentru a ne izbăvi nu doar de consecinţele eterne ale păcatului, ci şi pentru a ne da putere să rezistăm ispitei. El singur S-a confruntat cu diavolul, l-a înfrânt şi nu a păcătuit (Evrei 4:15, 1 Petru 2:22). Cheamă-L pe El atunci când te simţi slab şi vulnerabil.

Atunci când suntem înfrânţi de ispită - şi uneori aşa va fi - Marele nostru Preot ne şi iartă. „El poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte [pururea] ca să mijlocească pentru ei" (Evrei 7:25), „El va mântui pe poporul Său de păcatele sale" (Matei 1:21). „El este jertfa de ispăşire pentru

păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (1 Ioan 2:2). Prin urmare, noi dispunem atât de ajutor ca să trecem prin ispite, cât şi de iertare atunci când cădem - avem soluţia completă pentru păcat. îl avem pe Isus.

Tată, ne-ai spus prin Cuvântul Tău că Tu, care eşti bogat în îndurare, ne vei da o cale de scăpare atunci când suntem ispitiţi să păcătuim. Tu eşti avocatul nostru şi ne aperi atunci când inamicul sufletelor noastre ne acuză. Dă-ne curaj să credem asta! Vor veni încercări şi teste, dar Tu eşti credincios şi nu vei permite să fim ispitiţi peste puterile noastre. îţi mulţumim pentru izbăvirea Ta şi pentru Isus. Tu, Doamne, Te vei îngriji de toate nevoile noastre, după bogăţiile Tale, în slavă, prin Isus Hristos. Ne rugăm în Numele Lui, amin.

Dedicat pe deplin lui Isus

8

URMEAZĂ-MA

56

El îsi cheamă oile pe nume si le scoate afară din staul. După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor... Eu sunt Păstorul cel bun... Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc şi ele vin după

Mine.

Dacă îmi sluşeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. (loan 10:3-4, 14, 27, 12:26)

Atunci când apare în Noul Testament termenul a *urma,* el implică ideea de companie, de însoţire a unei persoane care merge în aceeaşi direcţie. Termenul grecesc antic încorpora ideea de şcoală peripatetică, când o persoană stătea tot timpul cu profesorul său, trăia în aceeaşi casă cu el. Studentul nota tot ce spunea învăţătorul său, răspundea la întrebările profesorului său şi privea

57

ce făcea şi cum făcea profesorul său. Studentul urmărea integritatea profesorului, stilul de viaţă al acestuia şi învăţa să-l urmeze şi să-l imite. Credincioşii timpurii erau numiţi „discipolii lui Isus", însoţitorii si învăţăceii lui Isus.

în calitate de creştini, trebuie să trăim după acest model peripatetic, acela de a-L urma pe Domnul Isus Hristos ca însoţitori ai Săi, ca învăţăcei ai Săi. Isus este modelul nostru: ce a făcut El, facem şi noi. Hristos ne-a lăsat „o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui" (1 Petru 2:21). „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu" (loan 13:15). Pavel a scris „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos" (1 Corinteni 11:1). Poate că vrem să fim lideri, dar Domnul ne cere să fim discipoli, pentru că El este Păstorul nostru, iar noi suntem oile Lui.

Un discipol nu este niciodată mai mare decât liderul său; un discipol nu atrage niciodată atenţia asupra sa. Când ucenicii i-au spus lui Isus: „Am scos demoni", ei făceau doar ceea ce liderul lor ie dăduse putere să facă. Dar să nu fi fost ei mândri

de faptul că demonii le erau supuşi? Procesul şi puterea de exorcizare i-au sedus atât de mult, încât ei au uitat că autoritatea nu era a lor, proprie, că nu consta în abilitatea lor de a săvârşi acest
58
Dedicat pe deplin lui Isus
miracol, ci în numele lui Isus, căruia I se supun toţi demonii. Isus i-a mustrat şi le-a adus aminte că Satan a căzut din cer din cauza dorinţei sale de a prelua puterea. „V-am dat putere," a spus El, „...să călcaţi peste toată puterea vrăjmaşului: şi nimic nu vă va putea vătăma. Totuşi, să nu vă bucuraţi de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucuraţi-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri" (Luca 10:19-20).
Trebuie să avem grijă ca orice lucrare pe care o facem în numele lui Isus Hristos să fie făcută cu scopul ultim de a-L glorifica pe EL, nu pe noi înşine. Nu ne putem focaliza pe propriile reuşite sau pe reuşitele lucrărilor noastre - este un lucru obişnuit să credem că activitatea în slujba lui Hristos indică binecuvântarea lui Dumnezeu, dar fiţi atenţi la goliciunea unei vieţi aglomerate. Se pune prea mult accentul pe reuşita lucrărilor publice, în detrimentul Evangheliei şi al caracterului sfânt al Domnului nostru Isus. Suntem purtători ai evangheliei, nu animatori care fac paradă de talentele lor. Ambele sunt daruri ale lui Isus, prin Duhul Sfânt. „Ferice de cei cu inima curată," a spus Isus, „căci ei vor vedea pe Dumnezeu" (Matei 5:8). Faptele noastre sunt văzute de oameni, dar gândurile noastre sunt monitorizate de Dumnezeu.
59
Franklin Graham şi Ross Rhoads
Dedicat pe deplin lui Isus
„Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5:22-23). Atunci când o persoană dă dovadă de roadă Duhului, este o mărturie a vieţii lui Isus. Isus a ilustrat aceasta în termeni din horticultura. Un pom bun dă roade bune. Roadă este produsul unui organism viu, iar calitatea şi natura fructului sunt determinate de calitatea şi natura pomului. Din moment ce o persoană pioasă este comparată cu un pom plantat lângă izvor, care aduce roadă periodic, noi, ca şi urmaşi ai lui Hristos, ar trebui să producem asemănarea lui Hristos în fiecare zi. Isus a spus că atunci când se va întâmpla asta, oamenii vor vedea faptele noastre bune şi îl vor „slăvi pe Tatăl [nostru] care este în ceruri" (Matei 5:16).
Un alt aspect al urmării cuiva este de a merge cu el sau de a continua să fim cu el - constanţa. Apostolul Pavel ne-a spus: „Tu, om al lui Dumnezeu... caută neprihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea. Luptă-te lupta cea bună a credinţei; apucă viaţa veşnică" (1 Timotei 6:11-12). Căutăm neprihănirea atunci când fugim de lucrurile care ne împiedică să-L urmăm pe Domnul Isus. Acestea sunt principiile cheie: fugi, caută şi luptă. Ce trebuie să faci ca să cauţi neprihănirea?
60
Ni se spune „să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă" (Evrei 12:1). Dumnezeu doreşte să aibă inima noastră: simţitoare, umilă, curată, predată. Pasiunea noastră ar trebui să fie „zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, şi pune în mine un duh nou" (Psalm 51:10). Isus, Păstorul cel bun a spus: „După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor, şi oile merg după el pentru că îi cunosc glasul... Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug" (loan 10:4, 10).
Tată, fie ca vieţile noastre să reflecte faptul că nu suntem doar credincioşi, ci şi discipoli. Ca ucenici ai Tăi, ne rugăm să îţi auzim întotdeauna glasul şi ca Tu, Marele nostru Păstor, să ne conduci. îţi mulţumim din nou pentru relaţia neschimbătoare pe care o avem cu Tine, ca Păstor al nostru, şi pentru că avem viaţă veşnică deoarece Tu Ţi-ai dat viaţa pentru noi, oile Tale. în Numele Domnului Isus, amin.
61

SECRETELE ÎNCHINĂRii

Lăudaţi pe DOMNUL, chemaţi Numele Lui: faceţi cunoscut printre popoare faptele Lui
înalte!
Cântaţi, cântaţi în cinstea Lui! Vorbiţi despre toate minunile Lui! Fălip-vă cu Numele Lui cel sfânt. Să se bucure inima celor ce caută pe
DOMNUL!
Căutaţi pe DOMNUL şi sprijinul Lui, căutaţi necurmat Faţa Lui! Aduceţi-vă aminte de minunile pe care le-a
făcut, de minunile Lui şi de judecăţile rostite de gura
Lui,
voi, sămânţa lui Israel, robul Său, copiii lui Iacov, aleşii Lui! DOMNUL este Dumnezeul nostru;

judecăţile Lui se împlinesc pe tot pământul. Aduceţi-vă aminte întotdeauna de legământul
Său; de făgăduinţele Lui, făcute pentru o mie de
neamuri de oameni...
Ei [poporul Israel] erau puţini la număr atunci, foarte puţini la număr, şi străini în ţara aceea. Şi mergeau de la un neam la altul, şi de la o împărăţie la un alt popor; dar El n-a îngăduit nimănui să-i asuprească, şi a pedepsit împăraţi din pricina lor... Cântaţi DOMNULUI, toţi locuitorii pământului! Veniţi din zi în zi la mântuirea Lui; povestiţi printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui! Căci DOMNUL este mare şi foarte vrednic de
laudă,
El este de temut mai presus de toţi dumnezeii; căci toţi dumnezeii popoarelor sunt idoli, dar DOMNUL a făcut cerurile. Măreţia si strălucirea sunt înaintea Fetei Lui, tăria si bucuria sunt în locaşul Lui.
Familii de popoare, daţi DOMNULUI, daţi DOMNULUI slavă si cinste! Daţi DOMNULUI slavă pentru Numele Lui... Să se bucure cerurile, şi să se veselească pământul!

Să se spună printre neamuri că DOMNUL
împărăteşte!...
Lăudaţi pe DOMNUL, căci este bun, căci îndurarea Lui ţine în veac... Binecuvântat să fie DOMNUL, Dumnezeul lui
Israel, din veşnicie în veşnicie! (1 Cronici 16:8-15,
19-21, 23-29, 31, 34, 36)

Gândeşte-te la termenul acesta: *închinare.* Modul de exprimare în închinare poate deveni controversat atunci când e vorba de stil muzical, de instrumentele folosite, de participarea congregaţiei, atunci când ne întrebăm ce este potrivit, ce este eficient. Cum poate deveni închinarea mai relevantă pentru nevoile omeneşti? Există conferinţe şi publicaţii care se concentrează pe tema închinării şi modificările prin care trece aceasta. De asemenea, piaţa a fost bombardată cu muzică de laudă şi închinare, închinarea continuă să fie un subiect obişnuit, dar important. Dar uneori cuvinte obişnuite devin simple supraexpuneri. Le folosim atât de frecvent încât adevăratele lor semnificaţii nu ne mai afectează aşa cum ar trebui. închinarea înaintea lui Dumnezeu începe cu recunoaşterea identităţii lui Dumnezeu, a atributelor

Sale şi a modului în care Se exprimă prin lucrările Sale. Dacă îi spunem lui Dumnezeu că ştim cât este de bun şi de puternic, atunci închinarea noastră devine mai expresivă. în pasajul din 1 Cronici, David nu îl laudă pe Dumnezeu în sinea lui, ci în mod vizibil, spunând: „Tu pedepseşti regi pentru noi. Tu eşti măreţ şi demn de laudă. Tu eşti Creatorul. Tu eşti splendoare şi măreţie. Atributele Tale sunt gloria, onoarea, puterea şi bucuria. Tu eşti rege; Tu domneşti. Tu meriţi să primeşti mulţumire şi noi trebuie să îti mulţumim. Tu eşti un Dumnezeu bun, un Dumnezeu milos, un Dumnezeu salvator. Tu mântuiesti, Tu eşti Dumnezeul nostru. Tu eşti Domnul Dumnezeul lui Israel."

Da, închinarea este chiar atât de simplă. Când vrem să ne închinăm lui Dumnezeu, patru atitudini ne modelează modul în care ne apropiem de El. Prima este *reverenţa.* Psalmul 8:3-4 spune: „Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale... / Ce este omul ca să Te gândeşti la el?". închinarea începe întotdeauna prin recunoaşterea supremaţiei lui Dumnezeu. Creatorul nostru este un Dumnezeu care nu are egal. El întrece totul şi toate. Pentru că este atât de măreţ şi de grandios, eu mă smeresc şi vin cu reverenţă înaintea Lui. Cedez. Mă supun pentru că El este mai măreţ, mai înţelept şi este Dumnezeu peste toate lucrurile.

Atunci când dăm dovadă de *reverenţă* fată de cineva, înţelegem că suntem „mai prejos" de persoana respectivă. Ce au făcut cei trei înţelepţi la iesle? înainte să îi dea lui Isus şi familiei sale darurile aduse s-au închinat Lui. Ei ştiau cine este şi s-au închinat în faţa pruncului Isus pe care L-au venerat ca Rege. Atunci când Isus se va întoarce, aşa cum a promis (loan 14:3), asemenea celor trei înţelepţi, fiecare genunchi va trebui să se plece şi fiecare limbă va mărturisi că El este Domn, spre gloria lui Dumnezeu (Filipeni 2:10-11). Prin urmare, esenţa închinării este reverenţa.

în al doilea rând, închinarea este *spirituală.* Cei care se închină Domnului trebuie să facă aceasta „în duh şi în adevăr", aşa cum a spus Isus (loan 4:24). Prin „duh" Isus a vrut să spună că închinarea noastră trebuie să fie mai mult decât o exprimare exterioară, trebuie să aibă loc în duhul nostru. Gesturile sunt expresii exterioare ale închinării, dar Dumnezeu se uită la atitudinea inimii. Termenul biblic este „inimă". Ne închinăm în inima noastră - este o chestiune spirituală. Centrul ei este omul nostru lăuntric.

Şi locul închinării poate fi foarte important. în fiecare loc în care s-a închinat, Avraam a construit ulterior un altar. La fel a făcut şi Noe când a coborât de pe arcă. Când losua a spus poporului

Israel să traverseze Iordanul i-a pus pe oameni să ia câte o piatră pentru fiecare trib şi să construiască un semn de aducere aminte pe malul celălalt (losua 4:1-9). Şi Isus a avut locuri speciale în care Se ruga, cel mai memorabil dintre ele fiind grădina cu măslini. Fiecare dintre noi avem nevoie de un loc de închinare, cum este, de exemplu, biserica. Avem nevoie de un loc unde să ne amintim de Cuvântul lui Dumnezeu şi unde să venim cu reverenţă în prezenţa Lui. în primul rând, ne închinăm în duh, în sanctuarul inimii noastre.

Cea de-a treia atitudine este cea de *veneraţie.* Atunci când venerăm pe cineva, noi preamărim acea persoană sau fiinţă. îl ridicăm sau o ridicăm la cel mai important rang în viaţa noastră. „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine" (Exod 20:3). Toţi ceilalţi zei nu sunt dumnezei. Pot ei să vorbească? Pot ei să audă? Pot ei să atingă? Pot ei să simtă? Cu siguranţă nu! Ei sunt făcuţi de mâna omului. Dumnezeul Scripturii este atotputernic, invizibil şi veşnic.

Singurul Dumnezeu adevărat este unic şi este independent de orice altceva din univers. Cu adevărat, dacă vom recunoaşte supremaţia lui Dumnezeu vom fi inspiraţi

să ne închinăm Lui. Petru a dat dovadă de o astfel de închinare în faţa lui Isus, când I-a spus: „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele

vieţii veşnice. Si noi am crezut si am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu" (loan 6:68-69). închinarea înseamnă veneraţie.
A patra atitudine este *lauda,* ceea ce înseamnă să determini şi să recunoşti valoarea şi însemnătatea unui lucru. Când ne închinăm lui Dumnezeu prin laudă, de fapt îl descriem. „E un Dumnezeu minunat." „Este stânca noastră. Este fortăreaţa noastră. Este eliberatorul nostru." „Doamne, eşti atât de mare, atât de minunat." Cuvintele sunt importante atunci când îl lăudăm pe Domnul pentru că ele exprimă închinarea noastră
(Evrei 13:15).
închinarea înseamnă să admiri, să iubeşti, să lauzi. Nu numai că ne face să-L contemplăm şi să-L apreciem pe Domnul nostru cel Sfânt, dar ne oferă vitalitate, putere şi dorinţă de a-L asculta. Aşa cum spune un imn vechi: „Toată lumea dacă mi-ar aparţine, ar fi un dar prea mic pentru El; o dragoste atât de uimitoare, de divină, cere sufletul meu, viaţa mea, toată fiinţa mea."
Gândeşte-te la aceste principii: al reverenţei, al spiritualităţii, al veneraţiei, al laudei (RSVL). Prin închinare mărturisim gloria transcendentă a lui Dumnezeu. Toţi oamenii lui Dumnezeu să declare că El este unicul Domn şi că nu este nimeni ca El. El este demn de laudă.
68
69

O, Doamne, demn de laudă eşti Tu, Dumnezeul nostru minunat. Te lăudăm, Te preamărim, Te venerăm. Ne-ai deschis inimile şi ne-ai dat capacitatea nu doar să Te cunoaştem, ci şi să Te iubim. Ne plecăm cu smerenie inimile în faţa Ta şi stăm cu uimire în faţa Ta, ca să Te slujim ca Domn. în numele demn de laudă al Fiului Tău, Isus, amin.
70

10
ÎNVĂŢÂND SĂ NE SUPUNEM
Iar naşterea lui Isus Hristos a fost aşa: Măria, mama Lui, era logodită cu losif; şi înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt, losif, bărbatul ei, era un om neprihănit şi nu voia s-o facă de ruşine înaintea lumii; de aceea şi-a pus de gând s-o lase pe
ascuns.
Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului şi i-a zis: „losife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Măria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale."
Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul, care zice: „lată fecioara va fi însărcinată, va naşte un
71

fiu, şi-i vor pune numele Emanuel", care, tălmăcit, înseamnă „Dumnezeu este cu noi."
Când s-a trezit losif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; şi a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o până ce ea a născut un fiu. Şi el i-a pus numele Isus. (Matei 1:18-25)
Un înger al Domnului se arată în vis lui losif, şi-i zice: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, fugi în Egipt, şi rămâi acolo până îţi voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-l omoare."
losif s-a sculat, a luat Pruncul şi pe mama Lui, noaptea, şi a plecat în Egipt. Acolo a

rămas până la moartea lui Irod...
După ce a murit Irod, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt, şi-i zice: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, şi du-te în ţara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viaţa Pruncului." (Matei 2:13-15, 19-20)
De Crăciun, contemplăm misterul mesajului angelic, viaţa fecioarei Măria, magii, păstorii, dar şi povestea altora, precum Simeon şi Ana. De multe ori îl trecem cu vederea pe Iosif, care, în povestea naşterii Domnului, pare a fi umbrit de fecioara

binecuvântată şi pare a avea un rol mai puţin important, acela de a fi un simplu tată adoptiv pentru pruncul Isus.
Biblia spune că el era „neprihănit" sau drept. Pavel a folosit acest cuvânt în Romani 1:17, când a spus: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă." A fi neprihănit înseamnă să crezi, să ai încredere. Dumnezeu observă întotdeauna cum suntem, deoarece el onorează credinţa. Priveşte modul în care Iosif I-a răspuns lui Dumnezeu.
Spre desăvârşita uimire a lui Iosif, Măria, logodnica sa, era însărcinată. Ne întrebăm poate: *„Oare ce i-a spus Măria lui Iosif? Cum i-a explicat situaţia?"* Din fericire, Iosif era un om sensibil. Nu voia să divorţeze de ea sau să o dea în vileag. Cu cine s-a consultat Iosif în această situaţie? Cine îi era prieten? Cine îi era rabin? A discutat el cu cineva această sarcină neaşteptată? Se pare că nu, se pare că era singur.
Uneori, cele mai profunde alegeri din viaţă le vom face pe cont propriu, mai ales atunci când nu avem la cine să apelăm. Dumnezeu a ştiut că poate avea încredere în Iosif şi i-a conferit această responsabilitate enormă. Dumnezeu a văzut inima lui plină de credinţă şi supunere.
Dumnezeu i-a mai oferit lui Iosif şi toate răspunsurile de care avea nevoie, Iosif a auzit

mesajul şi a făcut ceea ce îngerul din vis i-a spus să facă. Când s-a trezit, a protejat-o pe Măria şi s-a supus Domnului. Nu este asta o dovadă a dragostei? în căsnicia ta, nu face nimic care să ridice suspiciune, anxietate, mânie sau care să vă îndepărteze unul de celălalt. Protejează-ţi partenerul, înconjurai-vă unul pe celălalt cu dragoste. Educaţi-vă unii pe alţii, iubiţi-vă, purtaţi-vă de grijă, Iosif a făcut toate acestea şi multe altele nu doar ca soţ, dar şi ca părinte pentru fiul lui Dumnezeu.
Aşa că Iosif s-a căsătorit cu Măria; ea a născut un fiu şi Iosif i-a pus numele Isus. în capitolul 2 din Evanghelia după Matei, pruncul e deja copilaş, în vârstă de aproximativ doi ani. Când Irod - regele local, necruţător - a aflat că s-a născut un „prinţ", a emis un edict ca toţi copiii sub vârsta de doi ani să fie măcelăriţi. Acest eveniment se numeşte „uciderea pruncilor" (sau „uciderea celor inocenţi"). Imaginează-ţi cât de groaznic trebuie să fi fost ca soldaţii să năvălească la tine în casă şi să-ţi ucidă copilul.
încă o dată Dumnezeu i-a dat instrucţiuni lui Iosif: „Fugi în Egipt." Egipt? Iosif cunoştea istoria poporului său şi motivul pentru care au plecat din Egipt - fuseseră sclavi acolo timp de mai bine de 400 de ani. Milioane de israeliţi fuseseră prizonieri şi sclavi în Egipt. Era o destinaţie înspăimântă-

toare. Dar, din nou, s-a încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu şi a ascultat.
Iosif nu numai că a ascultat, dar a ascultat *imediat.* Scriptura ne spune că Iosif s-a sculat în mijlocul nopţii. Nu a stat să-şi facă planuri referitoare la călătorie sau să se gândească prea mult la situaţie. A făcut imediat ce i s-a spus să facă. Avea timp pe tot parcursul călătoriei să se gândească la aceste schimbări bruşte din viaţa lui. în timp ce trio-ul singuratic pleca din Betleem, probabil că se întrebau ce urma să le aducă viitorul. Cât timp aveau să rămână în Egipt? Cum aveau să supravieţuiască? Avea Iosif să-şi găsească de lucru? Unde aveau să locuiască? Cum aveau să se

îngrijească de fiul lor mic? Nu aveau răspunsuri la aceste frământări apăsătoare şi importante. Cu toate acestea, Iosif a acţionat imediat şi conform instrucţiunilor pe care Dumnezeu i le dăduse în vis. încearcă să-ţi dai seama de câtă credinţă a avut nevoie. Când Dumnezeu ne conduce, El nu ne spune întotdeauna implicaţiile pe termen lung. El ne conduce în fiecare zi, pe rând.
După moartea lui Irod, îngerul Domnului i s-a arătat din nou lui Iosif, în vis. Iosif trebuia să se încreadă în visurile sale. Ne place să găsim îndrumare în versete biblice clare, cu aplicaţii

practice desluşite, scrise în notele de subsol. Dar Iosif a auzit în vis: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, şi du-te în ţara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viaţa Pruncului" (Matei 2:20). Aşa că Iosif şi-a împachetat toate lucrurile, şi-a luat familia şi a plecat spre Betleem. Dar, din nou printr-un vis, Dumnezeu i-a spus să meargă în Nazaret şi Iosif a ascultat, Iosif era receptiv din punct de vedere spiritual, sensibil la îndrumarea Domnului şi altruist. El L-a crezut pe Dumnezeu şi I s-a supus. Cu toţii avem nevoie să fim aşa.
Se întâmplă lucruri minunate în viaţa creştină atunci când suntem gata să spunem: „Doamne, ce vrei să fac? Cum vrei să fac asta? Am încredere în Tine, Doamne." Dumnezeu nu ne spune întotdeauna tot planul, dar se aşteaptă ca noi să ascultăm. Ca Iosif, şi noi putem, prin credinţă, să împlinim scopul Lui, dacă răspundem Cuvântului Său şi învăţăm să ne supunem.
Tată Ceresc, condu-mă Tu. Ajută-mă să-Ţi fiu pe plac şi să Te onorez. Privesc la Cuvântul Tău ca să Te cunosc şi să aflu modul în care îmi vei călăuzi viaţa. Mă rog să fiu condus în frumuseţea sfinţeniei Tale şi prin îndrumarea

Duhului Tău, pentru a creşte în har şi în cunoaşterea Fiului Tău, Domnul Isus Hristos. Mă rog să fac exact ceea ce aştepţi Tu de la mine, având încredere în Tine, aşa cum a avut şi Iosif. în Numele Domnului Isus, amin.

PARTEA AIII-A
UCENICIE: DINCOLO DE ELEMENTELE DE BAZĂ

1
SOLUŢIA PENTRU DEPRESIE, NEASCULTARE SI DEZAMĂGIRE
Măria şedea afară lângă mormânt şi plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite la mormânt... S-a întors şi a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu ştia că este Isus...
„Femeie", i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauţi"...
Ea s-a întors şi I-a zis în evreieşte: „Rabuni!", adică: „învăţătorule!"
„Nu mă ţine", i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la fraţii Mei, şi spune-le că mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru."
Măria Magdalina s-a dus, şi a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul şi că i-a spus

aceste lucruri, (loan 20:11, 13-18)
81
Franklin Graham şi Ross Rhoads
Dedicat pe deplin lui Isus
Dimineaţa, Isus stătea pe ţărm; dar ucenicii nu ţtiau că este Isus. „Copii", le-a zis Isus, „aveţi ceva de mâncare?"...
Atunci ucenicul, pe care-l iubea Isus, a zis lui Petru: „Este Domnul!". Când a auzit Simon Petru că este Domnul, şi-a pus haina pe el şi s-a încins, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în mare...
După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia?". „Da, Doamne", l-a răspuns Petru, „ştii că Te iubesc.".
Isus i-a spus: „Paşte mieluşeii Mei... Paşte oiţele Mele... Paşte oile Mele!", (loan 21-4-5, 7, 15-17) '
în aceeaşi zi, iată doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus... Isus S-a apropiat şi mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicaţi să-L cunoască. El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?".
Şi ei s-au oprit, uitându-se trişti. Drept răspuns, unul din ei, Cleopa, l-a zis: „Tu eşti singurul străin aici în Ierusalim, de nu ştii ce s-a întâmplat în el zilele acestea?".
„Ce?" le-a zis El.
Şi ei i-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu si înaintea
82

întregului norod. Cum preoţii cei mai de seamă şi mai marii noştri L-au dat să fie osândit la moarte şi L-au răstignit. Noi trăgeam nădejde că El este acela care va izbăvi pe Israel..."
Pe când şedea la masă cu ei, a luat pâinea; şi după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o şi le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii şi L-au cunoscut. (Luca 24:13, 15-21, 30-31)
Isus a înviat din morţi şi a adresat trei întrebări-test care au dat naştere la trei dezvăluiri emoţionale şi spirituale unice. Toţi ucenicii se zbuciumau şi sufereau, dar fiecare dintre ei a fost martorul învierii şi L-a putut vedea pe Domnul înviat într-o postură nouă. Fiecare dintre ei avea o nevoie specifică şi o soluţie specifică: însuşi Domnul.
Mai întâi a fost cazul Măriei Magdalena, din care Isus a scos şapte draci. încearcă să îţi dai seama cum s-a simţit ea. Isus era mort sau cel puţin aşa credea ea. Era complet descurajată, devastată din punct de vedere emoţional. Ofta convulsiv. în timp ce paşii ei străbăteau cărăruia mică şi prăfuită înspre mormântul lui Isus, ea retrăia în mintea ei lucrurile pe care le experimentase până atunci. Şi-a amintit de Domnul la momentul convertirii ei, dragostea pe care i-a
83

arătat-o şi probabil ultimul moment în care a fost aproape de El.
Măria a depins total de Hristos, de Isus cel vizibil, de Hristos cel personal. A fost un adept apropiat al lui Isus şi L-a iubit. Dar acum, experienţele ei cu Hristos erau doar amintiri şi ea era complet zdrobită. A căzut în *depresie,* se simţea copleşită, ca şi cum nu mai exista speranţă. Depresia este un sentiment îngrozitor, care ne mutilează.
Apoi viaţa Măriei s-a schimbat, tristeţea ei înăbuşitoare a luat sfârşit când si-a dat seama că El trăieşte, Stătea chiar în faţa ei. Experienţa ei cu Domnul înviat nu mai era de domeniul trecutului, ci o realizare prezentă. Depresia ei s-a dizolvat atunci când a fost confruntată cu prezenţa Lui.

Petru avea şi el nevoia sa emoţională unică, după crucificarea lui Isus. Deoarece Isus anticipase că va fi trădat, le-a cerut lui Petru şi celor doi fii ai lui Zebedei să vegheze împreună cu El. în timp ce Isus aştepta, li s-a plâns: „Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte" (Matei 26:38). Dacă a avut vreodată nevoie de sprijinul ucenicilor Săi, acela a fost momentul. Cu toate acestea, nu o dată, ci de trei ori Petru si ceilalţi ucenici au adormit, în timp ce Isus a petrecut singur acele ore de agonie.
Petru l-a promis lui Isus: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine" (Matei 26:35). Dar exact asta a făcut, nu o dată, ci de trei ori, fără să îşi dea seama că deseori bunele intenţii sunt contrabalansate de frică si interes propriu. Orice trădare este devastatoare, pentru că are la baza ei o relaţie, deseori una intimă. Cei mai apropiaţi ţie te pot răni cel mai tare.
Din nou Domnul a dovedit că este Mântuitorul. Când loan L-a zărit pe Isus pe ţărm, Petru a sărit din barcă, pentru a se întâlni cu El. Şi-a dat seama că Domnul era acolo şi voia să îndrepte lucrurile. Există vreun domeniu în viaţa noastră pe care trebuie să-l corectăm? Vom alerga noi să ne întâlnim cu El, aşa cum a făcut Petru?
în timp ce ucenicii împărţeau peştele la micul dejun, Isus l-a întrebat pe Petru despre dedicarea sa, care altădată era pusă la îndoială. Petru a răspuns de fiecare dată cum a putut mai bine: „Ştii că Te iubesc, Doamne." Apoi Isus i-a dat nişte sarcini care aveau mai târziu să devină rolul pastorilor - să „hrănească" şi să poarte de grijă adepţilor lui Isus. El a găsit o soluie pentru *neascultarea* lui Petru prin faptul că i-a iertat eşecul şi l-a repus în drepturi.
în final, mai era de rezolvat şi profunzimea emoţională a *dezamăgirii.* Doi ucenici care

mergeau înspre Emaus l-au spus lui Isus, pe care nu L-au recunoscut, că ei „trăgeau nădejde că El este acela care va izbăvi pe Israel" (Luca 24:21). Ei speraseră că El va fi altceva decât ceea ce părea să fie. Când moartea lui Isus a adus sfârşitul visului lor de eliberare, prietenii Lui au căzut în dezamăgire şi deziluzie.
încă o dată, prezenţa lui Isus a topit durerea emoţională a celor doi bărbaţi. Când şi-au dat seama că Isus trăia şi că mântuirea lor *era* la îndemână, dezamăgirea lor a devenit entuziasm. Speranţa pierdută a fost (şi este şi astăzi) restaurată de Domnul care a înviat din morţi.
Acest lucru este valabil pentru fiecare experienţă dureroasă din vieţile noastre: Isus şi numai Isus ne poate salva. Fiecare dintre noi a trecut prin descurajare, dacă nu chiar prin depresie, a fost neascultător şi a fost zdrobit de dezamăgire. Nu există niciun lucru măcar pe care El să nu-l poată schimba, controla şi învinge, pentru că el este Domnul cel viu. Aşa cum au făcut adepţii Lui înaintea noastră, putem lăsa prezenţa Lui să ne vindece de aceste trei probleme: depresie, neascultare, dezamăgire. Lasă-l pe Domnul să intre în inima ta chiar acum.

O, Doamne, pot să-Ţi simt prezenţa? Dacă trec prin depresie, dă-mi Tu bucurie! Dacă sunt neascultător, căinţă! Dacă sunt descurajat, reînnoire! Dacă sunt dezamăgit, dă-mi speranţă! Vreau ca Tu să mă restaurezi. Te primesc ca Domn în viaţa mea. Doamne, vino la mine, în mod personal. Fie ca atunci să fiu gata să Te glorific. în Numele Domnului Isus, amin.

12

CUM SĂ NU NE LĂSĂM DISTRAŞI

...eu sunt si mai mult. în osteneli si mai mult; în temniţe şi mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost

împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine, o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii printre fraţii mincinoşi. în osteneli şi necazuri, în priveghiuh adesea, în foame şi sete, în posturi adesea, în frig şi lipsă de îmbrăcăminte! Şi pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. (2 Corinteni 11:23-28)

Pavel a ştiut ce înseamnă distragerile, ţinând cont de provocările pe care le-a presupus lucrarea sa, de opoziţia foştilor săi prieteni, de atacurile viguroase din partea liderilor religioşi, de dezastrele naturale, de slăbiciunile personale, de lipsurile şi bătăile pe care le-a îndurat (2 Corinteni 11:23-27). Doar Domnul Lui a îndurat mai multe ca el.

Cu toate acestea, nimic nu l-a oprit, sau cel puţin nu pentru o perioadă îndelungată de timp. Pavel le-a spus liderilor din Efes „Dar eu nu ţin numaidecât la viata mea, ca si cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus" (Fapte 20:24). Cu alte cuvinte, Pavel spunea: „Vreau să ştiţi că niciuna din încercările prin care am trecut nu vor limita evanghelia. Nu voi fi distras de la misiunea pe care o am de îndeplinit." Chiar şi atunci când era în închisoare, el a putut spune: „Pot totul în Hristos care mă întăreşte" (Filipeni 4:13); „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu" (Filipeni 3:8). Pavel ştia la ce l-a chemat Dumnezeu şi şi-a dus la capăt lucrarea fără să se lase oprit.

Ce ne-ar opri pe tine şi pe mine din drum? Ce ne-ar face să deviem de la urmărirea credinţei?

Ce-ar putea să ne abată de la a fi urmaşii lui Isus? Ar putea oare lucruri mai mărunte decât naufragiul, bătăile, ameninţările, lipsa de mâncare sau abuzul să ne slăbească din elan? Probabil că da.

Pasiunea lui Pavel a fost să-L cunoască pe Hristos şi să-i aducă pe alţii la mântuire (Filipeni 3:10, 1 Corinteni 9:22). Când se apropia de sfârşitul vieţii, el a scris: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii" (2 Timotei 4:7-8). El a spus: „Am făcut ceea ce mi-a spus Dumnezeu să fac. Am terminat cursa. Voi fi răsplătit chiar de Dumnezeu." El a văzut dincolo de distrageri, a privit la rezultatul final.

Când i-a vizitat ultima dată pe liderii din Efes, Pavel şi-a descris viitorul: „împins de Duhul, mă duc la Ierusalim" (Fapte 20:22). El s-a simţit constrâns să meargă pe drumul pe care îl conducea Domnul. Chiar şi prietenii au încercat să-l convingă să-şi schimbe părerea. în drum s-a oprit la Tir, unde câţiva din ucenicii săi i-au cerut să nu se ducă (Fapte 21:4). Aceştia au pretins că sunt îndrumaţi de Duhul lui Dumnezeu să-l atenţioneze pe Pavel. Dar Pavel nu s-a lăsat convins să facă altfel decât pornise la drum să facă.

Odată ajuns în Cezarea, Pavel a întâlnit un profet numit Agab. Acesta i-a transmis un mesaj

personal conflictual. El a luat brâul lui Pavel, şi-a legat mâinile şi picioarele cu el şi apoi a spus: „Aşa vor lega iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, şi-l vor da în mâinile Neamurilor" (Fapte 21:11). Toţi l-au rugat pe Pavel să nu se ducă. Ce a răspuns Pavel? „Ce faceţi de plângeţi aşa, şi-mi rupeţi inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus" (v. 13). Pavel a îndeplinit ordinele primite. în Ierusalim s-a iscat multă zarvă şi o

scenă publică grozavă. Pavel a fost prins, o mulţime de oameni a încercat să-l omoare, iar autorităţile l-au întemniţat.
Agab avusese dreptate cu privire la lucrurile care aveau să se întâmple. Dar nu a avut dreptate în încercarea sa de a-l convinge pe Pavel să nu plece. Pavel ştia drumul pe care îl avea de parcurs. Nu a permis niciunui lucru să-l abată de pe cale. „Voi sfârşi alergarea. Nimic nu mă va putea împiedica. Voi privi la Isus."
Pavel era nu doar hotărât în ceea ce priveşte lucrarea sa, dar şi plin de bucurie şi încredere. El îi încuraja pe conducătorii bisericii, ştiind că nu avea să-i mai revadă: „Eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea" (Fapte 20:24). Nu ar fi frumos să încheiem lucrarea Domnului cu o

astfel de plăcere? Când înţelegem şi îmbrăţişăm voia lui Dumnezeu pentru noi, ne va plăcea să o împlinim. Nu vom dori să facem altceva. Este o pasiune. Pavel a simţit asta şi s-a agăţat de acest sentiment. El şi-a propus să fie mereu plin de bucuria Domnului, de la început până la sfârşit.
Pavel a spus: „Mulţumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, şi m-a pus în slujba Lui" (1 Ti-motei 1:12). Odată ce ne angajăm să facem ceva, suntem responsabili pentru lucrul respectiv. „încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios" (1 Corinteni 4:2). Noi îl slujim pe Domnul şi trebuie să fim consecvenţi în asta. Distragerile -oricât de grave ar fi ele - nu ar trebui să ne abată de la îndeplinirea sarcinii primite. Pavel a cunoscut secretul păstrării misiunii pe care o primise: „Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3:13-14).
Fie ca şi noi să spunem împreună cu Pavel, „Dar eu nu tin numaidecât la viata mea, ca si cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc alergarea, pe care am primit-o de la El", ori, aşa cum a spus Domnul Isus, referindu-se la întreg cuprinsul Scripturii >i al profeţiei,: „în sulul cărţii este scris despre

mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Psalm 40:7-8).
Tată, fie ca noi să Te urmăm şi să Te slujim fără distrageri. Aşa cum Isus a făcut doar ce-Ţi era pe plac, cu bucurie, chiar şi atunci când a îndurat ruşinea şi durerea Crucii, la fel să trăim şi noi fără ezitare, spre onoarea şi gloria Ta. Tu meriţi lauda, Doamne. Doar Tu eşti sursa noastră de putere şi Răscumpărătorul nostru. în numele Domnului Isus, amin.
Dedicat pe deplin lui Isus
13

FIECARE CLIPA
Din Milet, Pavel a trimis la Efes, şi a chemat pe prezbiterii Bisericii. Când au venit la el, le-a zis: „Ştiţi cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi şi în mijlocul încercărilor, pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor. Ştiţi că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, şi nu m-am temut să vă propovăduiesc şi să vă învăţ înaintea norodului şi în case, şi să vestesc Iudeilor şi Grecilor: pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Isus Hristos.
Şi acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înştiinţează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri. Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi

scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba pe care am primit-o

de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.
Si acum, ştiu că nu-mi veţi mai vedea fata, voi
toţi aceia, In mijlocul cărora am umblat propovăduind Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu." (Fapte 20:17-27)
Apostolul Pavel a simţit că trebuie să meargă urgent la Ierusalim, deşi mulţi l-au sfătuit să nu întreprindă această călătorie. El voia să-şi termine alergarea şi să finalizeze lucrarea de propovăduire a evangheliei harului lui Dumnezeu. Pe drum s-a oprit la Milet şi i-a chemat pe prezbiterii bisericii din Efes să-l viziteze. Apoi le-a spus: „Ştiţi cum am trăit, de când am pus piciorul în Asia, slujindu-L pe Dumnezeu. Cu smerenie, prin multe lacrimi şi încercări, nu v-am ascuns nimic ce vă era de folos. V-am învăţat atât în public, cât şi în particular."
Pavel avea o legătură emoţională cu aceşti oameni. El ştia că nu avea să se mai întoarcă la ei. îşi lua rămas bun. De asemenea, era îngrijorat pentru liderii bisericii din Efes, îngrijorat că s-ar

putea să neglijeze purtarea de grijă şi protejarea turmei. Aşa că voia să-i sfătuiască în ceea ce priveşte responsabilităţile lor de a hrăni şi conduce, de a avertiza şi veghea asupra oamenilor. El le-a adus aminte de exemplul lui de conducere: „Aduce-ţi-vă aminte că, timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi" (Fapte 20:31). Pavel nu exagera. Aşa şi făcuse. El avea o calitate rară: integritate.
Nimic nu se compară cu puterea integrităţii. Este o caracteristică atât de radiantă, atât de trainică, de consistentă, de frumoasă, încât lasă o amintire permanentă în minţile noastre. Pavel voia să-i privească pe liderii din Efes în ochi şi să le spună: „Aţi avut un exemplu: eu l-am slujit pe Domnul."
Slujirea lui Pavel devine mai impresionantă şi mai convingătoare atunci când înţelegem implicaţiile termenului *slujitor.* Sclavul era posesiunea altcuiva; el era proprietatea stăpânului. Dacă era eliberat, era numit un „om liber". Dacă sclavul continua să-şi servească stăpânul, făcea acest lucru în mod voluntar. El ar putea spune: „Aş putea face orice, dar aleg să lucrez pentru stăpânul meu." Acesta este sensul termenului *slujitor,* slujire voluntară. De-a lungul epistolelor, Pavel s-a autointitulat „slujitorul lui Isus Hristos."

Slujirea necesită îndemânare şi modestie. Un slujitor este văzut, dar nu trebuie să iasă în evidenţă. El este undeva în fundal, disponibil, întotdeauna gata, mereu ştie ce are de făcut. Slujitorul anticipează dorinţele stăpânului, aşa cum face un ospătar într-un restaurant select. Aşa L-a slujit Pavel pe Domnul.
Suntem atât de predispuşi la eşec atunci când vine vorba de atitudinea noastră în ceea ce priveşte slujirea noastră faţă de Domnul, chiar şi în poziţii de pastori. In „domeniul" acesta ai creştinismului sunt şi oameni care nu au fost chemaţi la această lucrare. Ei sunt atraşi de promisiunea profitului sau a popularităţii, ori de posibilitatea unei cariere reuşite. O cultură bazată pe piaţă tinde să conducă mişcările spirituale, ceea ce duce la pierderea vizualizării duhovniceşti a chemării lui Dumnezeu. Ar

trebui să fim precauţi şi conştienţi de faptul că în orice lucrare, oricât de populară şi de reuşită ar fi, trebuie să ne asigurăm că preocuparea noastră de căpătâi este să-l slujim lui Dumnezeu. Serviciile în interes propriu atrag după sine judecata lui Dumnezeu (1 Samuel 2:25-26).
Slujirea trebuie făcută cu toată inima. Pavel a spus: „în lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o, nu v-am ascuns nimc." Aproape că sună arogant,

dar nu e aşa. „Eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă..." a declarat el făţiş. Mai târziu, pe când era închis, şi-a reiterat acest angajament, în faţa filipenilor: „Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig" (1:21). El ştia că punctul central al lucrării era slujirea altruistă, chiar şi până la moarte, lucrarea pentru Isus şi pentru Evanghelie. „Căutăm să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima" (1 Tesaloniceni 2:4).
Avem posibilitatea să alegem: ne vom sluji pe noi înşine sau pe Domnul?
1 Corinteni 6:20 spune: „Aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul vostru." în Coloseni 4:1, Pavel a vorbit şi mai la obiect: „Ştiţi că şi voi aveţi un Stăpân în cer."
Pentru că suntem cumpăraţi cu un preţ, suntem liberi. Deoarece suntem liberi putem alege să-L slujim sau nu pe Dumnezeu. Pavel a ordonat ca noi să slujim aşa cum a făcut-o el: în mod statornic, fără ezitare, în ciuda lacrimilor şi încercărilor.
într-o zi vom fi în aceeaşi situaţie în care a fost pus Pavel în Milet. Vom fi pe punctul de a ne lua la revedere de la această viaţă şi de la cei pe care i-am învăţat în ale credinţei. Nu ar fi frumos ca, la despărţire, să spunem ca şi el: „în

fiecare clipă cât am fost cu voi, am slujit pe Domnul"? Aşa să fie!
Scump Tată din Cer, ne aducem aminte de Fiul Tău care a spus: „Am venit nu ca să Mi se slujească, ci ca să slujesc şi să-Mi dau viaţa răscumpărare pentru mulţi, pentru ca cel măreţ să fie servitorul tuturor." Fie ca noi să Te servim cu dragoste şi credincioşie, aşa cum a făcut Isus. în Numele Lui Sfânt, amin.
Dedicat pe deplin lui Isus

14
SEMNUL DISTINCTIV AL SLUJITORULUI LUI DUMNEZEU

Astfel dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. (Coloseni 3:12)
Daţi dovadă de smerenie sinceră față de toți oamenii. (Tit 3:2)
în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi. (Fiiipeni 2:3)

Preocuparea faţă de sine este inamicul smereniei. Nu-i putem conduce pe oameni, din punct de vedere spiritual, dincolo de nivelul la care am ajuns noi înşine. Dacă suntem oameni fireşti, vom avea interese fireşti. Dacă suntem spirituali, îi

vom atrage pe cei care caută un sens spiritual. Scopurile noastre vor reflecta caracterul şi integritatea personală. Când ne pierdem banii, nu pierdem de fapt nimic. Când ne pierdem sănătatea, pierdem ceva. însă atunci când ne pierdem caracterul, pierdem totul.
Caracterul si smerenia au fost calităţi pe care Pavel le-a predicat şi le-a trăit. în Milet, Pavel le-a spus oamenilor că „a slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi"

(Fapte 20:19). Atunci când citim despre modul său îndrăzneţ de a apăra credinţa, despre propovăduirea energică a Evangheliei, despre stilul său de conducere asertiv şi despre argumentarea adusă în sprijinul întregii Evanghelii, ne întrebăm cum de el îşi descrie lucrarea ca fiind plină de lacrimi şi blândă.
Deseori suntem atât de încurcaţi de accentul pe care-l punem asupra sinelui şi de tendinţa noastră de afirmare de sine, încât ne întrebăm cum este posibil să fii cu adevărat smerit. Evident că se poate. Să ne amintim că mai întâi ne gândim la adevăr şi apoi îl experimentăm - e în mintea noastră. Smerenia începe cu gândirea. Pavel a scris: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus" (Filipeni 2:5). Asemenea unui filtru de calculator, o atitudine mintală bazată pe smerenie blochează mândria noastră. Atunci când ne gândim

la lucrurile care s-ar putea să ne facă să „avem despre noi înşine o părere mai înaltă decât se cuvine" (Romani 12:3) deschidem calea pentru egocentrism, care este afirmarea sinelui mai presus de Dumnezeu.
Ce este smerenia? Biblia afirmă: „Moise însă era un om foarte smerit, mai smerit decât orice om de pe faţa pământului" (Numeri 12:3). E greu să ne imaginăm că a fost smerit sau „blând". Ni-l imaginăm pe Moise de o statură impunătoare, cu o personalitate puternică şi un mod de conducere fără egal, dar ne aducem aminte şi de ezitarea lui de a conduce şi de lipsa sa de străduină când Dumnezeu l-a chemat să se întoarcă în Egipt (Exod 3:11).
Dacă Moise este un bun exemplu de smerenie, oamenii pe care a fost chemat să-i conducă nu erau. Pentru că au refuzat să se încreadă în Moise şi în Dumnezeu în ceea ce priveşte intrarea în ţara promisă, au ajuns să rătăcească prin deşert timp de patruzeci de ani (Numeri 14:21 23). Imaginează-ţi cel puţin două milioane de oameni care îşi ridicau tabăra zi de zi. S-a estimat că aveau nevoie de aproximativ patru ore doar ca să se pregătească de plecare, cel puţin patru ore dura călătoria şi aveau nevoie de alte două sau trei ore, la sfârşitul zilei, ca să îşi

aşeze din nou tabăra, cu toate turmele de animale şi proviziile masive pe care le aveau cu ei. în fiecare zi din aceşti patruzeci de ani au avut loc sute de înmormântări, şi doar cei care aveau sub douăzeci de ani urmau să intre în ţara promisă, cu excepţia lui Iosua şi Caleb. Dumnezeu le prelucra mândria.
în Deuteronom 8:3, Moise le aduce aminte israeliţilor: „[Dumnezeu] te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame şi te-a hrănit cu mană." Dumnezeu a folosit acei patruzeci de ani ca să-i smerească, să-i înveţe să păzească poruncile Sale şi să se încreadă în El. Să înveţi smerenia este un proces dureros. Dacă ne înălţăm pe noi înşine vom fi smeriţi, dar dacă ne smerim, vom fi înălţaţi (Luca 14:11).
Smerenia este o atitudine. Este un sistem interior de precauţie pe care ar trebui să-l folosim pentru a ne evalua pe noi înşine înaintea Domnului. Domnul este mare şi înălţat, iar noi ar trebui să adoptăm o poziţie de umilinţă. îl considerăm pe apostolul Pavel asertiv, îndrăzneţ şi având un spirit de confruntare. într-adevăr, nu era un om pasiv. Atunci când Petru făcea compromisuri, Pavel „i-a stat împotrivă în faţă" (Galateni 2:11). Acest evanghelist, strateg şi arhitect al istoriei bisericii pare oricum, numai smerit nu. Totuşi, el a susţinut că are această calitate şi ne-a predicat-o şi nouă (Filipeni 4:7-8).

Pavel le-a amintit corintenilor de slujirea sa dureroasă: „Bine, corintenilor, o să vă spun experienţa mea personală. Am fost biciuit de cinci ori, am fost bătut cu toiagul de trei ori. Am fost coborât din casă într-un coş. Am fost lovit cu pietre. Am fost închis. Am fost gol. Am fost singur. Am naufragiat de trei ori. Am fost flămând. Am

fost în lipsuri. Am fost trădat de alţii" (vezi 2 Corinteni 11:23-33). Cu toate acestea, la sfârşitul lucrării sale, acest om a putut spune: „sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii" (vezi Efeseni 3:8).
Apostolul Pavei i-a avertizat pe cititorii săi asupra favoritismului, o formă subtilă de mândrie. „Şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: «Tu şezi în locul acesta bun!» Şi apoi ziceţi săracului: «Tu stai colo, în picioare!» sau «Şezi jos la picioarele mele!» Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele?" (2:3-4). Să îţi spun ceva: pe cei ce se smeresc, Dumnezeu îi va înălţa, iar pe cei bogaţi Dumnezeu îi va smeri. Ei vor fi asemenea unei flori de câmp, se vor veşteji şi vor muri şi se vor risipi - vor pieri (vezi Iacov 1:9-11).
Gândeşte-te şi la împăratul Ahab, menţionat în istoria Vechiului Testament, care „s-a vândut să facă ce este rău înaintea Domnului, pe care nevastă-sa Izabela îl atâta la aceasta. El a lucrat în

chipul cel mai urâcios" (1 împăraţi 21:25-26). Dumnezeu l-a trimis pe Ilie să-l confrunte pe Ahab şi să prezică distrugerea sa. Dar răspunsul împăratului L-a mişcat până şi pe Dumnezeu, pe care el îl insultase. „Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieţii lui" (vs. 29). Cât de încurajator este faptul că reacţia de smerenie a lui Ahab în faţa pedepsei a împiedicat judecata lui Dumnezeu!
Acesta este unul dintre principiile de viaţă ale lui Dumnezeu în care putem avea încredere totală: „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga şi va căuta faţa Mea şi se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul" (2 Cronici 7:14). Iată ce putere are smerenia! Puterea de a adopta atitudinea potrivită în faţa Domnului şi de a-l servi Domnului cu smerenie.
Gândeşte-te la căderea lui Lucifer, cel mai măreţ înger. El a văzut gloria şi splendoarea Celui atotputernic şi pe îngerii care I se închinau. Dar a vrut toate acestea pentru sine. Lucifer era cea mai strălucitoare creaţie angelică din univers, şi totuşi, ce a făcut el? „Voi fi ca Dumnezeu cel Preaînalt. îmi voi ridica scaunul de domnie. Mă voi sui mai presus de toate." Dar

Dumnezeu i-a spus Satanei: „Vei fi doborât la pământ" (vezi Isaia 14:12-15). Mândria a ajuns în cel mai sfânt loc, în raiul însuşi. Nu e oare înspăimântător? La apogeul creşterii noastre spirituale, în momentele dulci când îl dorim pe Dumnezeu, mândria egoistă întreabă: „Dar eu cu ce mă aleg din toate astea?". Scriptura spune: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi" (Iacov 4:6). Dumnezeu dă har celor smeriţi, nu celor mândri. Dacă adoptăm o atitudine de lăudăroşenie, am pierdut darul său, favoarea Sa. „Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe" (1 Petru 5:6). Smerenia personală este o disciplină spirituală şi semnul distinctiv al slujitorului lui Dumnezeu.
Tată, Iţi mulţumim pentru Cuvântul Tău. Ajută-ne să trăim şi să urmăm exemplul Domnului Isus Hristos, care S-a smerit şi S-a supus de bună voie morţii pe cruce. Atunci Tu, Dumnezeule, L-ai înălţat si l-ai dat un Nume care este mai presus de orice nume. Cu inimi frânte şi zdrobite, ne plecăm înaintea Ta şi dorim să ne putem închina şi să-Ţi slujim Ţie cu minţile şi inimile smerite. In numele Domnului Isus, amin.

15
FII PREGĂTIT, PENTRU CĂ ISUS SE ÎNTOARCE

[Isus] S~a înălţat la cer şi un nor L-a ascuns din ochii lor.
Şi cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb si au zis: „Bărbaţi Galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer." (Fapte 1:9-11)
Ucenicii au fost martorii înălţării lui Isus, l-au absorbit ultimele cuvinte şi au contemplat înţelesul lor. Erau atât de concentraţi pe dispariţia lui Isus, că nu au observat doi bărbaţi care stăteau în apropierea lor. Bărbaţii aceştia, nişte îngeri în corpuri omeneşti, i-au întrebat: „De ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acelaşi Isus care S-a înălţat la cer

din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer" (Fapte 1:11).
Pe tot parcursul Scripturii, citim că El se va întoarce pe pământ, aşa cum a spus: „Mă duc, şi Mă voi întoarce la voi" (Ioan 14:28). „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi" (Matei 16:27). Mulţi vorbesc despre asta ca fiind „întoarcerea iminentă a lui Hristos", lucru care reflectă posibilitatea ca El să Se întoarcă în orice moment.
Cuvântul ne dă indicaţii specifice pe care să le urmăm în aşteptarea acestui eveniment. Pavel i-a scris lui Timotei: „Te rog fierbinte, pentru arătarea şi împărăţia Sa: propovăduieşte Cuvântul; stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândeţea şi învăţătura... Fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba" (2 Timotei 4:1-2, 5). El a mai scris: „Te îndemn să păzeşti porunca, fără prihană şi fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de Dumnezeu" (1 Timotei 6:13-15).
Cu alte cuvinte, *Gândeşte clar. Fii constant şi neclintit, chiar dacă e greu, şi nu înceta să prezinţi Evanghelia.* Consecinţele erau inevitabile pentru Pavel şi vor fi la fel pentru orice urmaş al lui Isus

Hristos. „M-am luptat lupta cea bună a credinţei", a spus el, „mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, «în ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel Drept." Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Timotei 4:7-8).
Eşti tu entuziasmat de faptul că Isus Se va întoarce după ai Săi? Lumea în care trăim, cu distragerile ei multiple, face ca o astfel de dorinţă să fie aproape imposibilă, dar nu putem lăsa ca mediul în care trăim să reducă realitatea întoarcerii Domnului Isus. Anticipează apariţia Lui. Aşteaptă cu nerăbdare ziua în care ne vom închina Regelui şi în care tot pământul I se va supune (Filipeni 2:10-11). Isus Se va întoarce nu doar ca să ne ia din lume, ci şi pentru a începe încoronarea Sa, momentul în care toţi genunchii se vor pleca şi toate limbile vor mărturisi că El este Domn.
Atunci, ce înseamnă o viaţă trăită în aşteptare? Cum aşteptăm?
Fii atent la venirea Sa. Luca 12:37 spune: „Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui." într-o clipă, într-o clipire din ochi, El va veni. Totuşi, mulţi spun: „Domnul îşi întârzie întoarcerea. Avem timp destul. Semnele majore nu se văd încă." Acest tip de atitudine este

exact opusul celei expectative, atitudine poruncită de Isus tuturor urmaşilor Săi.
Fii sfânt. Pavel s-a rugat pentru tesaloniceni: „Domnul să vă întărească inimile, şi să fie fără prihană în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toţi sfinţii Săi" (1 Tesaloniceni 3:13). Fie ca sufletele

şi trupurile noastre să fie pregătite pentru El. Ar fi groaznic să facem ceva ruşinos sau să fim într-un loc în care nu ar trebui să fim atunci când El se întoarce.
Fii plin de râvnă. în 2 Tit ni se spune să trăim cu evlavie în această epocă, aşteptând şi anticipând arătarea lui Hristos. El ne-a răscumpărat toate greşelile, ca să putem fi purificaţi ca oameni pentru El, plini de râvnă în lucrările bune. Fii puternic şi plin de pasiune; trăieşte pentru Dumnezeu şi împărăţia Lui.
Fii încrezător. Scriptura ne aduce aminte că luăm parte la o luptă - nu împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului (Efeseni 6:12). Totuşi, se apropie ziua victoriei. Satan şi îngerii săi vor fi aruncaţi în iazul de foc şi de pucioasă, unde vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor (Apocalipsa 20:10). Dar noi vom fi răpiţi înainte de transformarea globală şi de

sfârşitul acestei epoci. O astfel de speranţă ar trebui să ne învigoreze în luptă.
Fii o încurajare. „întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4:16-17). Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte (vs. 18).
Spune-le şi altora. Cu ultimele cuvinte pe care le-a rostit înainte să se înalţe la cer, Isus le-a dat ucenicilor o sarcină de îndeplinit: „îmi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1:8). Trebuie să spunem lumii că El Se întoarce. Consecinţa Evangheliei este speranţa raiului şi, dacă aceasta este respinsă, rezultatul constă în separarea eternă de Dumnezeu şi de tot ce este bun, pentru totdeauna.
„De ce staţi şi vă uitaţi spre cer?" au întrebat bărbaţii în haine strălucitoare. Ar fi putut la fel de bine să adauge: „Treceţi la treabă!"
„Va reveni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer," au spus acei mesageri, Până atunci, să lucrăm ca nişte ucenici credincioşi. Să fim curaţi şi să veghem; să spunem şi altora. El va veni. Fii îndrăzneţ şi anticipează. Şi cândva, în glorie, Hristos însuşi va înmâna o

coroană tuturor celor care iubesc venirea Lui (2 Tim. 4:8).
Vine Domnul. *Maranata!*
Tată, îţi mulţumim şi Te lăudăm, pentru că Te vei întoarce. Tu nu ai întârziat; nu ai amânat promisiunea făcută. Cuvântul Tău este stabilit în cer, fiecare punctişor şi fiecare trăsătură de condei. Tu vei reveni. între timp, fă-ne mai plini de pasiune, mai plini de râvnă, mai consecvenţi şi mai smeriţi, în timp ce proclamăm că Tu eşti „Calea, Adevărul şi Viaţa." Ne plecăm înaintea Ta şi aşteptăm revenirea Ta. Toată gloria l-o dăm Domnului Isus, care Se va întoarce. în Numele Lui, amin.

16
PRINCIPII DE VIAŢĂ CARE NU SE SCHIMBĂ

„Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei, într-adevăr, în toată curtea împărătească şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Isus Hristos. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.
Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă şi din duh de ceartă; dar alţii

din bunăvoinţă. Aceştia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care ştiu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanţurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propo-

văduit, Eu mă bucur de lucrul acesta şi mă voi bucura.
Căci ştiu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea şi prin rugăciunile voastre şi prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos. Mă aştept şi nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de ruşine cu nimic; ci că acum, ca întotdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viaţa mea, fie prin moartea mea." (Fiiipeni 1:12-20)
Esenţa vieţii creştine este Isus: el trebuie să aibă prioritate în toate lucrurile, nu doar o importanţă oarecare, în unele lucruri. Devotamentul nostru trebuie să fie mai mult decât o chestiune suplimentară. De prea multe ori când studiem Scriptura, căutăm doar ceva care să ne ajute în problemele noastre sau care să explice numeroasele conflicte personale cu care ne confruntăm. Este tipic omenesc să apelăm la Biblie din motive egoiste. în loc să căutăm doar să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi scopurile Sale, apelăm la Biblie pentru a găsi nişte aplicaţii practice, renunţând însă la adorare şi laudă.
Cartea Filipeni vorbeşte despre acest scop în viaţă: „pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig" (1:21); „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de premiul nespus de mare al

cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu" (3:8); „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (4:13). Indiferent de situaţie, Pavel a învăţat să fie mulţumit şi s-a resemnat să accepte orice circumstanţe din viaţă pentru „premiul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu" (Filipeni 3:8). Pentru el conta numai Evanghelia. „Dacă mor, voi fi cu Domnul. Dacă sunt aici, aşa să fie, dar scopul vieţii mele este ca «Hristos să fie proslăvit în trupul meu»" (Filipeni 1:20).
De unde a avut Pavel puterea să-şi atingă scopul? El a meditat asupra acestui lucru şi a spus că puterea sa nu constă în forţa fizică, în realizările obţinute, în trecutul său, în înţelepciunea academică sau în codul genetic. El a considerat tot ce ştia şi tot ce realizase ca fiind gunoi în comparaţie cu pasiunea sa de a-L cunoaşte pe Isus, părtăşia suferinţelor Sale şi „puterea învierii Lui" (3:10). Chiar şi binele poate fi un obstacol în calea lui „mai bine".
De aici vine puterea. Cel care ne propulsează, cel care ne susţine este Hristos Isus. „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni 2:20). Prin urmare, credinţa creştină nu presupune *doar* aplicarea unor principii, ci presupune să avem puterea să ne îndeplinim scopul: să-L cunoaştem şi să-L slăvim pe Hristos. Cu toate acestea, există

principii biblice care ne conferă o strategie, o schiţă pentru atingerea acestui scop. Două principii în special ne vor da posibilitatea să fim echilibraţi şi ele nu trebuie schimbate.
Primul principiu spune: priveşte dincolo de chestiunile *imediate,* la cele *ultime.* Ori de câte ori vom fi ispitiţi în viaţă, va fi vorba de o chestiune imediată. Va fi un lucru care ne face să credem că e mai bine să amânăm lucrurile mai importante din cauza celor mai urgente sau imediate. Asta ne va împiedica să ne îndeplinim scopul. Lucrurile imediate sunt cele care ne abat din drum şi ne fac să pierdem elanul de a atinge maturitatea spirituală.
Ce sunt lucrurile ultime? Relaţia noastră cu Dumnezeu. Pavel a vrut ca fiecare alegere şi fiecare acţiune a sa să accentueze acest lucru. El zice că urmărea premiul

(Filipeni 3:14), controlând distragerile pământeşti, pentru ca Hristos să fie totul în toţi (1 Corinteni 9:24-27).
Ne concentrăm şi noi pe relaţia cu Domnul? Acest scop prioritar, stimulator, va exclude orice alt lucru care stinghereşte supremaţia lui Isus, Evanghelia Sa sau propagarea acesteia la nivel global. Care sunt lucrurile ultime din viaţa ta? Şi care sunt cele neesenţiale, care trebuie eliminate?
Al doilea principiu susţine faptul că, fiind adepţi ai Domnului Isus, trebuie să trecem dincolo de
cunoaşterea *mântuirii* noastre, la experimentarea *sfinţirii* noastre. Ce este sfinţirea? Etimonul termenului înseamnă „a pune deoparte". Atunci când trăim puşi deoparte, ţinem la distanţă influenţa corupătoare a sistemelor seculare şi creştem în sfinţenie. Să fii întreg înseamnă „să fii dăruit pe deplin Domnului." Când ne întrebăm „Există vreun lucru care mă reţine de la a trăi o viaţă sfântă, asemenea lui Hristos?" nu dăm dovadă de perfecţionism, ci de introspecţie
sinceră.
Sfinţirea este scopul ultim al lui Dumnezeu, care „de la început v-a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului" (2 Tesa-loniceni 2:13). Este rezultatul răscumpărării (Tit 2:14) şi este puterea care ne dă energie să trăim. Cum este dezlănţuită această putere? începe cu o întoarcere definitivă de la păcat şi experimentarea harului lui Dumnezeu:
• prin Cuvântul lui Dumnezeu (loan 17:17);
• prin pacea lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:23);
• prin puritate sexuală (1 Tesaloniceni 4:3-4);
• prin supunere deplină în faţa voii lui Dumnezeu (Romani 12:1-2);
• prin păstrarea unei conştiinţe curate (1 Petru 3:15-16);
• prin urmărirea sfinţeniei (Evrei 12:14).

Fă un inventar al vieţii tale printr-o examinare de sine şi identifică-i slăbiciunile spirituale. Cere-I Domnului să-ţi dea harul Său, „să fii umplut de Duhul" (Efeseni 5:18) şi să experimentezi bucuria unei inimi pure (Matei 5:8).
Domnul şi Dumnezeul nostru, întăreşte-ne în timp ce urmărim să trăim devotaţi Ţie. Fie ca al Tău Cuvânt să ne ilumineze şi ca Fiul Tău să fie slăvit, astfel încât să fim „fără prihană în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toţi sfinţii Săi" (1 Tesaloniceni 3:13). în Numele Domnului Isus, amin.

ASIGURARE: CERTITUDINILE CREDINŢEI NOASTRE

Dedicat pe deplin lui Isus

17

SIGUR DE DUMNEZEU, SIGUR DE MÂNTUIRE

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie şi la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! în ea voi vă bucuraţi mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme,

prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El fără să-L

vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre. (1 Petru 1:3-9)
Să ai încredere în mântuire înseamnă să ştii ce înseamnă să fii sigur în Domnul. Cum putem fi absolut siguri de faptul că astăzi, chiar în clipa aceasta, păcatele ne sunt iertate? Cum putem afirma că, datorită faptului că păcatele ne sunt iertate, vom merge în rai şi susţinem că ştim sigur acest lucru? Ce ne spune Biblia despre garanţia mântuirii?
în primul rând, putem fi siguri de mântuirea noastră datorită naturii şi caracterului lui Dumnezeu. Orice analiză a Scripturii, de la Geneza la Apocalipsa arată un tipar al comportamentului uman: răzvrătire, ruină, pocăinţă şi restaurare. Biblia începe cu o descriere superbă a tuturor lucrurilor planificate de Dumnezeu. Nu a fost un gând ulterior; a fost ceea ce El a vrut să facă atunci când a suflat peste mări şi a separat munţii de mare şi a modelat toate lucrurile, prin puterea Sa creatoare. Ce gând incredibil!
„Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră»" (Genesa 1:26). Dar în om s-a născut un sentiment

de revoltă şi de împotrivire faă de instrucţiunile date de Dumnezeu. Bărbatul şi femeia nu L-au ascultat şi au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Au fost izgoniţi din grădină cu sabia, de către înger, dar, odată cu această judecată, a venit şi promisiunea viitoare că din sământa femeii, într-o generaţie următoare se va naşte un răscumpărător.
Dumnezeu a dat legea şi i-a trimis pe profeţi pentru a-i acuza pe oameni de păcat şi pentru a trage la răspundere omenirea. Dumnezeu a spus: „I-aţi ucis pe toţi slujitorii Mei şi i-aţi ignorat pe profeţii Mei. O să-L trimit atunci pe Fiul Meu." Odată cu isus a venit împlinirea legii şi eliberarea ultimă: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1:17), pentru ca „celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, să le dea dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (ioan 1:12). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3:16). Natura lui Dumnezeu este aceea de Salvator care „doreşte ca niciunul să nu piară" (2 Petru 3:9). „Veniţi ia Mine, toţi cei împovăraţi de viată. Veniţi toţi cei cu poveri grele", a spus Isus, „doar veniţi, şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28).

lată natura şi caracterul unui Dumnezeu darnic şi iubitor, care spune că îşi va da Fiul pentru ca tu să fii liber de legătura păcatului, de judecata Sa şi de iad. Dar, dacă tu vrei să te mulţumeşti cu mai puţin, cu plăcerile trecătoare ale acestei lumi sau cu faptul că îţi controlezi tu viaţa, consecinţele sunt în mâna ta. Dorinţa Lui este să le dea îndurare şi har tuturor celor care-L primesc pe Fiul Său. Vei crede tu şi vei accepta prin credinţă această salvare minunată?
în al doilea rând, putem fi siguri de mântuire din pricina măsurii şi a condiţiei ei. Ea este pentru toată lumea, iar cerinţa este credinţa. Pavel i-a scris lui Timotei despre „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi"(1 Timotei 2:3-4). Efeseni 2:8-9 spune: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." Eforturile umane care încearcă să-L impresioneze pe Dumnezeu şi să-L convingă să treacă cu vederea păcatul reprezintă insulte la adresa unui

Dumnezeu al harului.
Harul este un dar pe care nu-l meritäm. Nu ne putem câştiga mântuirea. Trebuie să credem că Isus este singurul Salvator, că El este calea. Isus nu a spus: „Vă voi arăta calea" sau „Eu sunt una

din multele căi." El a spus „Eu sunt Calea şi Adevărul" (loan 14:6). Mântuirea lui Dumnezeu este un dar; este eternă şi este continuă, adică începe atunci când primesc darul, prin credinţă, şi nu se încheie niciodată.
Mântuirea nu înseamnă pornire şi oprire cu Dumnezeu. Când primim darul, suntem mântuiţi. Mântuirea nu este o experienţă la timpul trecut; mântuirea este prezentă şi pentru totdeauna. „[Noi • suntem] păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi" (1 Petru 1:5). îndurarea Sa, dreptatea Sa, echitatea Sa - tot ceea ce Dumnezeu are pentru noi - nu vor înceta, pentru că noi am devenit una cu Hristos. Isus a spus: „Eu sunt învierea şi viaţa. [...] Oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată" (loan 11:25-26). Mântuirea este acum şi în veci - liber prin harul lui Dumnezeu, care se revarsă din natura şi caracterul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă siguranţă fără sfârşit.
Tată, îti mulţumim că Tu eşti Dumnezeul nostru în vecii vecilor şi că ne-ai permis să intrăm în puterea Ta neîntreruptă de mântuire. îţi mulţumim că mântuirea nu va fi niciodată retrasă. Tu eşti imuabil, Tu nu Te poţi schimba şi nu poţi încălca

promisiunea mântuirii veşnice. îţi mulţumim că oricine va chema Numele Tău va fi mântuit. în Numele scump al Domnului Isus, amin.

18
PĂSTORUL SI OILE SALE

128
„Adevărat, adevărat, vă spun că cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar, dar cine intră pe uşă este păstorul oilor. Portarul îi deschide şi oile aud glasul lui; el îşi cheamă oile pe nume şi le scoate afară din staul. După ce şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc deloc glasul străinilor." Isus le-a spus această pildă, dar ei n-au înţeles despre ce le vorbea.
Isus le-a mai zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că eu sunt uşa oilor. Toţi cei ce au venit înainte de Mine sunt hoţi şi tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi, şi va găsi păşune. Hoţul nu vine decât să fure, să junghie şi să

prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o *aibă din belşug.*
Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îsi dă viaţa pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le împrăştie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl, şi cum cunosc Eu pe Tatăl; şi Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele."
Eu le dau viaţa vecinică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care mi Le-a dat, este mai mare decât toţi, şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu." (loan 10:1-15, 28-29)
Cum putem identifica oile Păstorului? Cum recunoaştem oile de lupi? Dacă cineva spune că este un credincios adevărat, care sunt semnele autenticităţii afirmaţiei

sale? Ioan, capitolul 10, ne arată cum putem şti cine face parte din turma lui Isus. Pasajul conţine zece caracteristici ale celor care cred în Păstorul cel Bun. în primul rând, ni se spune că oile sunt împrejmuite; versetul 1 menţionează existenţa unui staul. în al doilea rând, ni

se spune că oile „aud". în al treilea rând, oile au nume; Păstorul „le cunoaşte pe nume." în al patrulea rând, oile sunt „conduse." în al cincilea rând, oile sunt îndrumate de „Păstorul cel Bun."
în al şaselea rând, Păstorul merge înaintea oilor Sale. Orice lucrare am face pentru Domnul, să ţinem minte versetul de la Ioan 10:4: „După ce Şi-a scos toate oile, merge înaintea lor; şi oile merg după El." Domnul cunoaşte ziua de mâine, El este înaintea oricărui lucru.
în al şaptelea rând, oile cunosc glasul Păstorului. în al optulea rând, oile intră, ies şi găsesc păşune. în al nouălea rând, oile au viaţă, pentru că El le dă viaţă. Şi în al zecelea rând, Păstorul îşi dă viaţa pentru oi (vs. 11). Acestea sunt caracteristicile oilor Bunului Păstor. Implicaţiile spirituale ale acestei învăţături despre oi sunt consemnate de Petru căruia i s-a dat sarcina să păstorească turma lui Dumnezeu şi care ne spune că oile adevărate „sunt păzite de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuire" (1 Petru 1:5) şi nu vor pieri niciodată (Ioan 10:28).
întreabă pe o persoană care pretinde că este creştină: „în ce crezi tu?" Obiectul credinţei este mai important decât actul credinţei. Poţi crede în orice. Credinţa are un obiect. îţi pui credinţa în ceva sau cineva. Credinţa noastră este în Fiul lui

Dumnezeu şi în lucrarea Sa minunată. Ca oi, ne-am pus speranţa în Isus Păstorul - nimic mai mult, nimic mai puţin, nimic altceva.
Păstorul este suveran; El nu Se răzgândeşte şi nu minte. El nu Se schimbă şi nu îşi calcă cuvântul, nu schimbă condiţiile Cuvântului Său. întreaga noastră mântuire se bazează pe imuabilitatea lui Dumnezeu - imposibilitatea lui Dumnezeu de a Se schimba. Stabilitatea credinciosului se bazează pe natura neschimbătoare a lui Dumnezeu.
Credinţa mântuitoare nu este o încredere oarbă; ea trebuie să se bazeze pe raţiune şi consecvenţă. Credinţa în Hristos respectă criteriile raţionale. De aceea, atunci când auzim Cuvântul, nu îl „simţim" neapărat. Ne gândim la el şi aşa se naşte credinţa. Credinţa vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10:17). Creştinismul este raţional. Isus Hristos, Păstorul, este logic pentru oi.
Credinţa înseamnă că, credem în Salvatorul. „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit" (Fapte 2:21). Dumnezeu ne cheamă prin conştiinţa noastră, ne cheamă prin ciclurile şi tiparele din natură, ne cheamă prin predici, ne cheamă prin circumstanţe, ne cheamă prin amărăciuni, ne cheamă prin raţiunea noastră. Dacă îi răspunzi,

dacă crezi în El şi îl chemi să fie Păstorul tău mântuitor, treci de la judecată şi condamnare la viaţă eternă (Ioan 5:24). Oile sunt cele care aud, cred şi sunt salvate. Oile răspund chemării la mântuire şi continuă să răspundă la vocea Păstorului. Ele aud, primesc, ascultă, urmează, ele sunt hrănite, sunt strânse în braţe. Păstorul lor plin de dragoste merge înaintea lor atunci când ies şi intră şi găsesc hrană. Există un element care le garantează stabilitate acestor oi-persoane: ele rămân lângă Păstor. De aceea mântuirea este sigură. O oaie-persoană are părtăşie. Le recunoaştem pe oile lui Dumnezeu prin faptul că au o relaţie permanentă cu Isus, Păstorul. „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine" (Ioan 10:27).
Oi nu sunt doar cei care cred şi îl urmează pe Isus, ci acei care îşi pun întreaga credinţă în jertfa Păstorului. „Eu le dau viaţa veşnică, în veci nu vor pieri" (Ioan

10:28). Ele sunt în mâna Mea. Mâna Mea este în mâna Tatălui şi nimeni nu le va putea smulge din mâna Lui (vezi vs. 29). Niciun adversar, niciun înger, nici Satan sau vreun alt demon, nicio circumstanţă sau păcat nu ne poate lua din siguranţa îmbrăţişării Păstorului nostru. Nimeni nu poate lua ceea ce Dumnezeu dă.

Responsabilitatea noastră este să ne hrănim din El, să stăm aproape de El, să-L urmăm -deoarece oile se rătăcesc uşor - pentru ca să experimentăm veşnic protecţia şi părtăşia cu Marele nostru Păstor, Domnul Isus Hristos.
Tată, ne smerim când ne dăm seama cât de minunat a fost darul pe care ni l-ai dat, şi anume Fiul Tău. Nu numai că ne salvezi de la judecată, dar cunoşti şi nevoile inimii noastre. Avem tendinţa să ne rătăcim si încă simţim cum ne ademeneşte duşmanul sufletelor noastre ca să părăsim dragostea Păstorului. îţi mulţumim pentru că grija nespus de mare pe care ne-o porţi ne ţine în siguranţă în mâinile puternice ale Fiului Tău care Şi-a pus mâinile în mâinile Tale, cu promisiunea că nu ne vom pierde niciodată şi că avem viaţă veşnică. în Numele fără seamăn al Domnului Isus, amin.

19

SUNTEM CHEMAŢI

Către cei chemaţi, care sunt iubiţi în Dumnezeu Tatăl şi păstraţi pentru Isus Hristos: îndurarea, pacea şi dragostea să vă fie înmulţite, (luda 1-2)

O altă certitudine a vieţii de creştin este că Dumnezeu vrea ca noi să fim salvaţi; prin urmare, ne cheamă mereu, luda şi-a început scurta sa epistolă cu salutul „către cei chemaţi."
Există câteva „chemări" în Scriptură. Prima este chemarea generală a *naturii.* Observăm acest lucru în Psalmul 19:1: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui". Sunetul şi glasul acesta sunt peste tot în lume şi toţi le aud. Lumea, spaţiul, toate componentele vizibile reflectă

prezenţa lui Dumnezeu şi dovedesc puterea Sa măreaţă.
Aceeaşi chemare este descrisă şi în Romani 1:20: „în adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Asa că nu se pot dezvinovăţi." Spaţiul, stelele, luna, cerul, oceanul şi toate aspectele lumii noastre îl descoperă pe Dumnezeu prin natură. Fiecare fiinţă umană cunoaşte la nivel instinctual această revelaţie, dar, din cauza păcatului, o reprimă la nivelul minţii şi al inimii. De aceea psalmistui explică această orbire spirituală autoprovocată: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»" (Psalm 14:1). Rasa umană nu are nicio scuză şi este vinovată în faţa lui Dumnezeu, pentru că există suficiente dovezi (Romani 3:19).
A doua chemare este cea a *Duhului Sfânt.* Este chemarea condamnării. El dovedeşte lumea de păcat, de ceea ce este rău, mărturiseşte în favoarea neprihănirii, a ceea ce este drept şi a consecinţelor inevitabile (loan 16:8). Cu toţii suntem vinovaţi de un lucru sau altul, iar păcatul repetat reduce la tăcere vina. El împietreşte inima, iar vina nu mai duce la regret sau căinţă. Depărtarea de Dumnezeu devine răutate plăcută

şi nepăsare completă faţă de divin. Păcatul este în special autodistructiv pentru că ne închide inimile fată de chemarea lui Dumnezeu.
A treia chemare este cea a lui Isus sau a *Evangheliei.* De fiecare dată când Evanghelia este prezentată, ea este o invitaţie. Găsim această chemare şi în Vechiul Testament. De exemplu, în Isaia 1:18, Dumnezeu spune: „Veniţi totuşi să ne judecăm." Isaia 55:1 ne lansează o invitaţie: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi!".
în evangheliile Noului Testament, Isus a spus: „Veniţi" (Matei 11:28). De-a lungul timpului, Dumnezeu a intervenit, S-a manifestat prin acţiunile Sale divine, demonstrându-Şi dragostea, căutând oile pierdute ale casei lui Israel. Dar intră în scenă Isus, Fiul lui Dumnezeu, şi aduce Noul Legământ, spunând,: „[Eu] am venit să caut şi să mântuiesc" (Luca 19:10). Deci avem chemarea lumii naturale şi a cosmosului, Legea şi profeţii, chemarea constantă a Duhului Sfânt şi chemarea lui Hristos: „Veniţi la Mine, [toţi]... şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28).
A patra chemare este *transformarea.* Cei care ascultă chemarea au viaţă veşnică: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară" (loan 6:37) şi „Oricine va

chema Numele Domnului va fi mântuit" (Romani 10:13).
„Cine crede în Fiul are viaţa vecinică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (loan 3:36). Consecinţele modului în care răspundem la chemare sunt incontestabile. Oricine poate veni, dacă vrea; dar nu vor veni toţi. Credinţa în Isus face diferenţa între cei chemaţi si cei aleşi.
Chemare este un cuvânt foarte interesant. Unul dintre sensurile cuvântului este „invitat", iar celălalt este „numit", lată un dublu atribut al lui Dumnezeu: El invită, iar pe cei care răspund prin şi pe baza credinţei, El îi numeşte ca fiind cei aleşi de El (Matei 22:14). Este un înţeles profund, dar ambele sensuri sunt adevărate. De aceea Evanghelia este dreaptă. Nimeni nu va putea spune: „Am vrut să fiu în rai, dar am ajuns în iad." Fiecare poate alege dacă răspunde sau nu chemării.
Dacă cineva nu crede, consecinţele sunt rezultatele necredinţei lui. Nu este ceva la întâmplare. Pavel le scrie primilor creştini din marele oraş Tesalonic: „Noi însă, fraţi preaiubiţi de Domnul, trebuie să mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfinţirea

Duhului *şi* credinţa adevărului, lată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tesaloniceni 2:13-14 - sublinierea aparţine autorului).
Putem interpreta acest lucru în ambele moduri: „de la început Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire" şi „ne-a ales să fim mântuiţi prin credinţa adevărului." Ne-a ales să fim mântuiţi prin credinţa în adevăr, iar prin credinţa în adevăr, Duhul Sfânt ne pune deoparte - acesta este sensul *sfinţirii* -„Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Hristos" (1 Corinteni 6:11).
Dumnezeu spune: „Eu te chem." Prin chemarea Evangheliei şi primirea ei - viaţa, moartea şi învierea Domnului Isus - primim viaţă veşnică. „Nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt" (Tit 3:5).
Putem spune toţi cu smerenie, în sinceritatea credinţei: „Sunt iubit, sunt chemat, sunt în siguranţă."
Tată, Te binecuvântăm şi din pricina Fiului Tău îţi dăm laudă şi glorie pentru că suntem păstraţi prin puterea Ta şi ne putem odihni în dragostea Ta Harul Tău învingător din eternitate nu a încetat

nicio clipă să cheme pe toţi să primească mântuirea Ta. îţi mulţumim pentru Duhul Tău cel Sfânt, care ne-a deschis inimile şi ne dă puterea să-L primim pe Fiul Tău şi să înţelegem misterul Evangheliei. în Numele Domnului Isus, amin.

20
îl APARŢINEM LUI DUMNEZEU

„Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos?" (Romani 8:35)
„Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (1 loan 3:1)
„Eu nu mai sunt în lume, dar Ei sunt în lume, si Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzeşte-i în Numele Tău." (loan 17:11)

Garanţia credinţei creştine este dragostea lui Dumnezeu. Când spunem dragostea lui Dumnezeu, încercăm oare să exprimăm tot ce înseamnă ea? în primul rând, dragostea lui Dumnezeu anticipează nevoia noastră de El. „Pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5:8); Romani 5:10 spune: „când eram

vrăjmaşi cu Dumnezeu." Afirmaţia lui Dumnezeu a fost făcută într-o vreme când eram exact opusul a ceea ce e El. Nu e nimic mai greu de imaginat ca un păcătos care are o relaţie şi o legătură cu un Dumnezeu sfânt. Dar dragostea Lui anulează acest lucru: „Pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi."

în al doilea rând, dragostea lui Dumnezeu înseamnă angajament. „Te iubesc cu o iubire veşnică" (Ieremia 31:3). Dragostea nu este doar un sentiment, dragostea este şi un angajament. Dacă vrei să îi arăţi cuiva că îl iubeşti, faci ceva pentru a-i arăta aceasta. Isus i-a şocat pe oameni atunci când a spus să-i iubim pe vrăjmaşi, să-i binecuvântăm, să le facem bine şi să ne rugăm pentru ei (vezi Luca 6:27-28). Astfel de porunci sunt uluitoare, deoarece sunt contrare simţului nostru de răzbunare, dar oare nu acesta este modul în care ne iubeşte Dumnezeu?

în al treilea rând, dragostea lui Dumnezeu este permanentă. Domnul nostru ne întreabă: „Vrei să ştii cât de mult te iubesc? Te iubesc asemenea unei femei care îşi alăptează copilul. Ar putea o femeie să renunţe la copilul pe care-l alăptează? Eu nu voi face niciodată asta" (vezi Isaia 49:15). Dumnezeu spune „lată că te-am săpat pe mâinile Mele" (Isaia 49:16). Un tatuaj este de neşters, un

semn vizibil. Ori de câte ori vezi un tatuaj, gândeşte-te la faptul că Dumnezeu te-a tatuat pe mâinile Lui. Este semnul permanent al faptului că îi aparţii. „Pot să te părăsesc?" întreabă Dumnezeu. „Nu, nu voi putea niciodată să fac una ca asta. Aşa e dragostea pe care ţi-o port." Dumnezeul cel veşnic trebuie să fie aşa cum este întotdeauna, neschimbător în credincioşia Sa. Acesta e caracterul Său.

în al patrulea rând, dragostea lui Dumnezeu este inseparabilă. Ce sau cine ar putea să se interpună între Dumnezeu şi noi? Alege o variantă: îngerii? Dregătorii? Puterile? Prezentul? Trecutul? Gândeşte-te la orice. Ce ne poate despărţi de dragostea Tatălui nostru? „Nimic", a spus Pavel. „Suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit" (Romani 8:37). Dragostea lui Dumnezeu este invincibilă.

Apostolul loan a rezumat lucrurile referitoare la dragoste, spunând: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl" (1 loan 3:1). Limbajul sugerează faptul că el încerca să zică „Nu mai am cuvinte. Ce dragoste are Tatăl faţă de noi? Nu o pot descrie." Ce anume ne-ar face să respingem sau să renunţăm la o dragoste atât de măreaţă? De ce ar refuza cineva să cunoască dragostea lui Dumnezeu şi ar alege

să trăiască fără El, să fie despărţit de dragostea Sa şi de tot ce e bun şi să trăiască pentru totdeauna în iad? Este de neconceput!
Al cincilea aspect al dragostei lui Dumnezeu este că el ne va *păzi.* Suntem atât de iubiţi de Dumnezeu! Ne bucurăm de protecţia Sa supranaturală. „Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi" (1 Petru 1:5). Atunci când ne punem credinţa în Isus Hristos, Dumnezeu este responsabil pentru noi, pentru că ne-a „achiziţionat". Acesta este sensul cuvântului *răscumpărat.* Ne-a cumpărat. Suntem proprietatea Sa. A plătit scump pentru noi, cu viaţa Fiului Său, aşa că nu ne va pierde şi nu ne va respinge niciodată.
Pavel a vorbit despre valoarea noastră: „Voi nu sunteţi ai voştri; căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ" (1 Corinteni 16:19-20). Răspunsul nostru? „Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (vs. 20). Hristos ţi-a cumpărat sufletul şi trupul; de aceea trupul va învia. El ne-a cumpărat cu sângele nepreţuit al Fiului Său, care a murit şi apoi a înviat. Vom avea parte de răscumpărarea finală, pentru că orice pune Dumnezeu la adăpost nu se va pierde.
Termenul „păzit" este un termen militar care înseamnă „a sigila, a veghea, a păstra sub
supraveghere constantă." Domnul veghează asupra noastră. în aceasta constă siguranţa credinţei noastre. în aceasta ne-am pus speranţa: în Dumnezeu, care ne păzeşte acum şi ne va păzi pentru totdeauna. „Eu le dau viaţa vecinică, în veci nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea" (loan 10:28).
Isus nu numai că ne-a cumpărat cu sângele Său, nu numai că ne-a asigurat eternitatea, ci îl şi roagă pe Tatăl să ne păzească. De două ori Isus S-a rugat: „Păzeşte-i în Numele Tău... Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău... Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău" (loan 17:11-12, 15).
Răul nu îi va învinge pe cei ce-l aparţin. Purtăm în noi sămânţa vieţii veşnice. Suntem participanţi la natura divină. Păcatul n-ar trebui nici măcar să prezinte vreun interes pentru noi, pentru că Hristos trăieşte în noi si Duhul Sfânt domneşte în vieţile noastre. „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânţa lui rămâne în El; şi nu poate păcătui pentru că este născut din Dumnezeu" (1 loan 3:9).
Comportamentul lumesc ar trebui să ne dezguste, să ne provoace greaţă. Ar trebui să ne ofenseze. S-a spus despre Lot că răutatea îi întrista duhul. Este păcatul respingător pentru noi?

Dacă noi continuăm să facem ceea ce ştim că îi este neplăcut lui Dumnezeu, ar trebui să ne punem întrebări în ceea ce priveşte mântuirea noastră. Pentru că El este sfânt, şi noi trebuie să fim sfinţi. Dumnezeu ne protejează de cel rău, dar, atraşi de păcat, noi putem alege să ne îndepărtăm de El, dar va fi spre suferinţa noastră.
Bineînţeles că Dumnezeu răspunde rugăciunii lui Isus. Bineînţeles că ne poate păzi de rău, dacă trăim în puterea Sa: „întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui. îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu" (Efeseni 6:10-11). „Prin puterea care lucrează în noi, El poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efeseni 3:20). în El suntem întregiţi. Suntem ascunşi, acoperiţi cu Hristos, în Dumnezeu, si ne vom înfăţişa înaintea lui Dumnezeu sfinţi, fără vină şi fără prihană în ochii Lui (vezi Coloseni 2:10; 3:3; 1:22). Dragostea lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, anticipează

nevoile noastre. Este inseparabilă şi veşnică. Nu
vom pieri niciodată în viaţa care urmează şi putem
cunoaşte mila şi protecţia Sa în fiecare zi până
vom vedea raiul. Suntem şi noi uimiţi, asemenea
apostolului, de o astfel de dragoste!
Tată, dragostea Ta este aproape imposibil de conceput pentru că este necondiţionată. Ne
Dedicat pe deplin lui Isus
accepţi, ne porţi de grijă şi ne păzeşti. Ne iubeşti pentru totdeauna. îţi mulţumim pentru mântuirea Ta. Rugăciunile noastre nu pot exprima îndeajuns cât de încurajatoare este această mântuire. Mai presus ca orice, suntem uimiţi de faptul că o *primim prin harul Tău, atunci când credem şi îl acceptăm pe Fiul Tău, Domnul Isus. Ne rugăm să continuăm să trăim în mulţumire pentru dragostea ta uimitoare. în Numele Domnului Isus, amin.*
146
147
Dedicat pe deplin Ini hus

21

AVEM PROMISIUNEA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduinţa, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-ajurat pe Sine însuşi şi a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta si îti voi înmulţi foarte mult sămânţa." şi astfel, fiindcă a aşteptat cu răbdare, a dobândit făgăduinţa.
Oamenii, ce-i drept, obişnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o chezăşie, care pune capăt orişicărei neînţelegeri dintre ei. De aceea şi Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinţei nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba şi în care este cu neputinţă ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a
149
Franklin Graham şi Ross Rhoads

sufletului; o nădejde tare şi neclintită. (Evrei 6:13-19)
Promisiunea este un contract verbal; este o expresia a certitudinii sau a garanţiei. O promisiune nu se aplică întotdeauna în prezent, ci mai degrabă în viitor. Puterea ei depinde în totalitate de caracterul persoanei care o face. Promisiunea este credibilă numai pe baza capacităţii persoanei respective de a o garanta.
Dacă ai un caracter nedemn de încredere, dacă eşti o persoană ambiguă sau care minte, promisiunea nu are nicio valoare. Dacă eşti o persoană de încredere, promisiunea ta este demnă de încredere, dar tot nu poate fi garantată complet. Cu toţii suntem oameni şi facem greşeli şi nu întotdeauna reuşim să respectăm promisiunile făcute. Dar caracterul lui Dumnezeu este perfect şi El are capacitatea deplină de a garanta orice promisiune pe care o face.
Dumnezeu i-a făcut o promisiune lui Avraam: „îţi voi face sămânţa ca pulberea pământului de mare... Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri... toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine" (Genesa 13:16; 17:5; 12:3).
150
Dedicat pe deplin lui Isus
Promisiunea a fost un legământ imuabil pentru o ţară, o naţiune, o împărăţie şi un Răscumpărător. Citim aceste profeţii în Genesa, prima carte a Bibliei şi ele se împlinesc în vremea noastră. Dar Dumnezeu a făcut aceste promisiuni, aşa că era sigur că se vor îndeplini.
Am văzut îndeplinirea garanţiei lui Dumnezeu în viaţa lui Avraam; Scriptura notează

că, „după ce a aşteptat cu răbdare, a dobândit făgăduinţa" (Evrei 6:15). Observaţi că este un decalaj între momentul în care Dumnezeu a făcut promisiunea şi cel în care Avraam a dobândit-o. Acest lucru este valabil pentru multe promisiuni. Când cineva spune că va face un anumit lucru, asta implică de obicei o perioadă de aşteptare. în perioada de aşteptare până la împlinirea promisiunii, credinţa vizualizează rezultatul final. în această perioadă de aşteptare îi putem fi pe plac lui Dumnezeu. Fără acest tip de credinţă, nu îi putem fi plăcuţi lui Dumnezeu (Evrei 11:6). în această perioadă ne punem încrederea în cel care a făcut promisiunea. Credinţa înseamnă să ai încredere în ceea ce s-a spus şi în cine a spus. Credinţa a fost definită ca „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11:1). Ambele definiţii implică o absenţă curentă a obiectului

speranţei şi încrederea că într-un final se va îndeplini.
Suntem „moştenitori" ai promisiunii lui Dumnezeu (Evrei 6:17). Un moştenitor este cineva căruia i s-a promis că va primi ceva. Noi numim pe cineva moştenitor prin semnarea unui document numit testament, de obicei în prezenţa unor martori, lăsând unele posesiuni familiei şi prietenilor după moartea noastră. Domnul Isus a lăsat şi El un ultim testament. Martorii sunt Duhul Sfânt şi Dumnezeu Tatăl. Trinitatea s-a pus de acord. Nimeni nu poate schimba condiţiile. Promisiunea care ne desemnează ca moştenitori are valoare eternă, în baza calităţii şi a capacităţii lui Dumnezeu care a întocmit acordul. Prin moartea lui Hristos, testamentul Său a intrat în vigoare. Am devenit moştenitorii Lui.
Evrei 6:17-18 ne spune: „De aceea şi Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinţei nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, şi în care este cu neputinţă ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte." Cu alte cuvinte, Dumnezeu spune: „Am făcut o promisiune." Capacitatea Sa, puterea

Sa şi caracterul Său nu au niciun defect. Prin urmare, promisiunea Sa este bazată pe cine este El. El nu poate abroga, El nu poate înşela. El nu Se poate nega pe Sine. El nu Se poate schimba. El nu îşi poate revizui Cuvântul şi nu şi-l poate retrage. El a făcut un jurământ pentru a confirma promisiunea. „Eu sunt Dumnezeu. Am făcut un jurământ şi este imuabil, pentru că Eu nu pot
minţi."
A făcut asta pentru a ne încuraja. „O avern ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare şi neclintită" (vs. 19). Sunt 15 termeni diferiţi pentru acest cuvânt pe care noi îl traducem cu „speranţă". Speranţa este certitudinea absolută. Termenul nu conţine nici cea mai mică urmă de îndoială sau ezitare. Când spun: „Mi-am pus credinţa în Domnul", aceasta priveşte obiectul speranţei. Putem să ne încredem deplin în promisiunile lui Dumnezeu, pentru că avem încredere deplină în caracterul Său. Speranţa din Romani 8:24 este una mântuitoare - aduce mântuire. în 1 Petru 1:3, e vorba de o credinţă vie. Este realitatea. Este o încredere relevantă, aplicabilă, perpetuă şi eternă în Dumnezeu. în Tit 1:2 ni se spune despre o nădejde sigură. în 1 Tesaloniceni 1:3 despre o nădejde răbdătoare. în Coloseni 1:27 despre o

nădejde măreaţă. în Romani 15:13 despre o nădejde abundentă. în Tit 2:13 ni se spune despre o nădejde binecuvântată. Romani 12:12 vorbeşte despre o nădejde plină de bucurie. în loan 3:3 ni se spune că persoana care deţine o astfel de

siguranţă se păstrează curat din punct de vedere moral. Este o nădejde care purifică. Textul numeşte speranţa noastră „o ancoră". Speranţa pe care o avem în Isus este ancora sufletului nostru - ceva sigur şi statornic, care ne împiedică să ne abatem sau să cedăm, coborâtă la adâncimea dragostei lui Dumnezeu. Hristos este ancora noastră. Atunci când trecem prin perioade de criză - şi ni se va întâmpla tuturor - avem această Ancoră minunată. Aceeaşi speranţă i-a susţinut pe toţi patriarhii, martirii şi pe toţi urmaşii lui Isus, în toate conflictele prin care au trecut, de la Creaţie până acum, şi o va face pentru veşnicie.

Tată Ceresc, Tu eşti consecvent şi îţi respecţi Cuvântul. Din nou mă dăruiesc Ţie, trup, suflet şi duh, şi mă rog ca Tu să-mi reînnoieşti şi să-mi înflăcărezi inima. Cuvântul Tău este siguranţa mea, Fiul Tău este Ancora mea si îti voi fi veşnic recunoscător pentru aceasta. în Numele scump şi sfânt al Domnului Isus, amin.

PARTEA A V-A_

RUGĂCIUNEA: CALEA CĂTRE INIMA LUI DUMNEZEU

L

Dedicat pe deplin lui Isus

ISUS NE ÎNVATA CUM SA NE RUGĂM

„Doamne, învaţă-ne să ne rugăm." (Luca 11:1)

Când Isus făcea minuni, ucenicii nu îl întrebau „Cum putem face şi noi asta?". Li se dăduseră puteri asemănătoare. Niciodată nu l-au cerut sfatul în legătură cu cea mai bună metodă de a-i provoca pe farisei. Doar când Isus S-a rugat, ucenicii l-au spus: „Doamne, învaţă-ne." Ce aveau deosebit rugăciunile lui Isus, de i-au făcut pe ucenici să-l pună întrebări? Noul Testament consemnează doar cinci din rugăciunile lui Isus. Prima dintre ele este cea pe care noi o numim Rugăciunea domnească (Matei 6:9-13; Luca 11:2-4). A doua rugăciune este cea din Matei 11, când Isus a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi

Franklin Graham şi Ross Rhoads

şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor" (vs. 25). Cea de-a treia este cea mai profundă şi mai minunată rugăciune, pe care o găsim în loan 17, în care El S-a rugat „pentru cei ce vor crede în Mine" în viitor (v. 20). Cea de-a patra rugăciune a înălţat-o pe când era singur în Gheţimani, unde S-a supus voii Tatălui Său (Luca 22:42). Apoi a rostit cea de-a cincea rugăciune, pe când atârna pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac" (Luca 22:34).

în afară de exemplele menţionate mai sus, Domnul nostru S-a rugat singur, în intimitate, departe de oameni. Cu toate acestea, rugăciunile Sale i-au impresionat pe ucenici şi i-au făcut pe ucenici să-l ceară: „învaţă-ne să ne rugăm".

Gândeşte-te la cererea lor. Au vrut ei să spună „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm aşa cum te-ai rugat tu mai adineaori"? Se refereau ei la postura Lui din timpul rugăciunii? Presupunem că, atunci când S-a rugat în timpul cinei, El stătea în picioare sau jos. Când S-a rugat în grădină, a îngenuncheat. Si S-a rugat şi pe cruce, unde era răstignit. Postura personală nu are nimic de-a face cu eficacitatea rugăciunii, deşi poate fi un indicator al atitudinii inimii, deoarece atunci când îngenun-chezi dai dovadă de smerenie şi atunci când îţi ridici mâinile arăţi că te predai Lui.

Dedicat pe deplin lui îsus

Să fi fost vorba de lungime rugăciunilor, de emoţia, de pasiunea sau de simplitatea Lui Isus? Se ruga El cu sensibilitate? Se ruga cu blândeţe? Să fi fost vorba de intonaţia Sa? Ce aveau rugăciunile lui Isus de i-au făcut pe ucenici să vrea să înveţe să se roage ca El?

Indiferent despre ce a fost vorba, Domnul le-a răspuns astfel: *„Când* vă rugaţi..."

Domnul Isus presupunea că rugăciunea va fi parte integrantă a vieţii noastre. El nu a spus „Dacă vă rugaţi", ci s-a aşteptat ca rugăciunea să fie o dorinţă naturală, permanentă. Pavel a presupus acelaşi lucru: „Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tesaloniceni 5:17). „în orice lucru... rugaţi-vă" (Filipeni 4:6). Oare tu şi eu gândim la fel? în fiecare dimineaţă, când ne trezim, începem ziua cu rugăciune sau rugăciunea e ca atunci când suni la 112, numai în cazuri de urgenţă, ca să ne ajute să depăşim unele situaţii de criză? Domnul nostru a presupus că noi ne vom ruga şi nu asta ar trebui să facem? Rugăciunea ar trebui să fie înaintea oricărui lucru pe care-l facem.
Isus le-a mai spus ucenicilor: „Când te rogi, intră în odăiţa ta" (Matei 6:6). El contracara obiceiul fariseilor de a se ruga în public doar ca să fie observaţi de ceilalţi. Prefaţa rugăciunii este smerenia. E mai bine să nu fie văzută de ceilalţi.
159
Franklin Graham şi Ross Rhoads
Isus le-a mai zis şi că simpla repetare a unor cuvinte nu garantează că acestea vor fi ascultate (Matei 6:7). Rugăciunile nerepetate înainte sunt mai reale şi mai sincere. Structurarea înăbuşă spontaneitatea. Rostim Numele Domnului şi intrăm în prezenţa Lui. Isus a spus: „Tatăl vostru vede şi aude rugăciunile voastre şi vă va răsplăti." Când ne rugăm, o facem în autoritatea Numelui lui Isus. Trebuie să ţinem minte că singurul nostru mod de acces la rugăciune este Numele lui Isus şi nicidecum meritele faptului că noi ne rugăm.
Un al treilea lucru pe care-l observăm în exemplul lui Isus este faptul că deseori S-a dus să se roage în locuri izolate. Uneori lăsa la o parte şi lucrarea pe care o făcea în mijlocul oamenilor ca să meargă să se roage în singurătate. „A doua zi dimineaţa, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieşit si S-a dus într-un loc pustiu. Si se ruga acolo" (Marcu 1:35). Tu ai un loc unde te întâlneşti doar tu cu Domnul, unde poţi fi singur cu Dumnezeu? Un imn vechi ne aduce aminte că „este un loc de pace şi odihnă, lângă inima lui Dumnezeu... O, Isus, Răscumpărător binecuvântat, trimis de la inima lui Dumnezeu, ţine-ne pe noi, cei care aşteptăm înaintea Ta, lângă inima lui Dumnezeu."
160
Dedicat pe deplin lui Isus
Solitudinea şi odihna au legătură una cu cealaltă. Tu şi cu mine vom descoperi că, atunci când suntem frustraţi, stresaţi, irascibili, uituci, absenţi sau nervoşi, este din cauză că nu suntem odihniţi. Avem nevoie de timp singuri, când ne putem restaura sufletul prin rugăciune. Rugăciunea aduce vindecare şi înnoire plină de pace. Este cea mai intimă relaţie spirituală cu Dumnezeu. Ieremia a întrebat odată: „Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?" (8:22). Pentru noi, alifia, unguentul care ne alină rănile provocate de viaţă, este Isus Hristos, Doctorul Suprem. Comunicăm instantaneu cu El în momentele de rugăciune, în izolare.
„învaţă-ne să ne rugăm", au spus ucenicii. Iar Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie" (Evrei 4:16).
Tată, învaţă-ne să ne rugăm. Suntem atât de concentraţi pe lucrurile urgente, atât de grăbiţi, atât de cosmopoliţi, atât de prinşi de febra momentului. Trebuie să contracarăm toate acestea, Doamne, prin linişte şi pace. Ajută-ne să facem acest lucru
161
Franklin Graham şi Ross Rhoads
in viaţa noastră. Te rugăm, Doamne, învaţă-ne să ne rugăm cu calm, cu sufletele pline de linişte şi totuşi, cu stăruinţa, pentru că ştim că atunci când cerem ceva în Numele Tău, ne vei asculta rugăciunea. în Numele lui Hristos, amin.
162
Dedicat pe deplin lui Isus

RUGĂCIUNEA POTRIVITA

Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, şi să nu se lase. El le-a zis: „într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea şi de oameni nu se ruşina. în cetatea aceea era şi o văduvă, care venea des la el, şi-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârâşul meu.» Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă si-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem şi de oameni nu mă ruşinez, totuşi, pentru că văduva aceasta mă tot necăjeşte, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.»"

Domnul a adăugat: „Auziţi ce zice judecătorul nedrept? Si Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?"

A mai spus şi pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înşişi că sunt neprihăniţi, şi dispreţuiau pe ceilalţi. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, şi altul vameş. Fariseul sta în picioare şi a început să se roage în sine astfel: «Dumnezeule, îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.»

Vameşul sta departe, şi nu îndrăznea nici ochii să şi-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, şi zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»

Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit, decât celălalt. Căci oricine se înalţă va fi smerit; şi oricine se smereşte va fi înălţat. (Luca 18:1-14)

Rugăciunea pare a fi cea mai inefabilă dintre disciplinele vieţii creştine. întotdeauna ni se pare mai uşor să facem altceva. Rugăciunea devine ultima sursă de ajutor la care apelăm, de cele mai multe ori neprogramată, şi pe care o practicăm mai degrabă atunci când ne convine, şi nu zilnic. Pare nepotrivită şi lipsită de rezultate. Activităţile par întotdeauna mai importante: să facem ceva. Dar să *fii* e mai important decât să *faci.* Niciunul din

lucrurile pe care le poţi face nu te va ajuta să te cunoşti pe tine însuţi mai bine ca rugăciunea. Este una cu Dumnezeu. Rugăciunea este mai mult decât meditaţie; ea devine oportunitatea unică pentru cercetare personală la cel mai intim nivel. Rugăciunea nu este slăbiciune, ci putere. Printre beneficiile ei se numără răbdarea, descoperirea, rezistenţa şi puterea de a face faţă oricărui lucru.

Isus a spus povestea unei văduve foarte perseverente, învăţându-ne prin aceasta că trebuie să ne rugăm continuu şi să nu ne dăm bătuţi. Femeia fusese abuzată *şi* neglijată - nimeni nu era de partea ei, nimeni nu îi lua apărarea. într-un final, femeia şi-a spus: *„Nu mai suport. Mă duc la judecător."* S-a dus la tribunal, dar judecătorul nu i-a acordat atenţie. Aşa că s-a dus încă o dată şi încă o dată ta tribunal, pledând pentru cauza ei. „Uite ce-i, am nevoie de cineva care să-mi ia apărarea. Am nevoie de un reprezentant. Aju-tă-mă." Şi, într-un sfârşit, chiar dacă judecătorului nu-i păsa de cazul ei, rugăminţile ei neobosite l-au convins să-i răspundă şi să-i rezolve plângerea.

Deoarece toate pildele au un echivalent, primul nostru imbold ar fi să credem că Dumnezeu este judecătorul şi că femeia este credinciosul, că tot ce facem este să-L enervăm pe un Dumnezeu atât de măreţ. Dar aflăm repede că Isus a avut un scop

mai înţelept cu această pildă. *Spre deosebire* de judecătorul din pildă, lui Dumnezeu îi pasă. El nu alungă pe nimeni. El aude şi răspunde pentru că îi place să o facă, nu

doar ca să ne facă pe noi să nu-L mai batem la cap. Domnul Isus încheie povestea spunând: „Cu cât mai mult Dumnezeu va face dreptate aleşilor Lui, celor pe care El i-a ales, care strigă zi şi noapte la El..." (vezi Luca 18:7).
Ideea principală a poveştii este faptul că femeia nu s-a dat bătută. Nu, nu s-a lăsat. îl enerva pe judecător, apelând constant la ajutorul său şi o făcea fără să se ruşineze! Nu-i păsa ce credea judecătorul despre ea. Avea o problemă şi avea de gând să găsească o soluţie.
Cât despre rugăciune, trebuie să învăţăm să lăsăm la o parte îndoielile pe care le avem în ceea ce priveşte răspunsul pe care-l primim, teama că nu vom fi auziţi şi gândul că nu facem mai mult decât să-L deranjăm pe Dumnezeu. Lucrurile stau exact invers. El aşteaptă mereu cu nerăbdare ca noi să-l cerem ajutorul. Noi suntem, de obicei, cei care nu vrem să apelăm la El. în textul citat, Isus a întrebat: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?". Vom crede noi că El vrea să asculte şi să răspundă rugăciunilor noastre sau vom renunţa la El şi vom încerca să găsim propriile soluţii?

în această povestire, Isus ne-a învăţat că atunci când ne rugăm, nu ar trebui să renunţăm, mai ales dacă sunt doar câteva soluţii posibile sau niciuna. Tendinţa de a renunţa denotă faptul că nu se întâmplă nimic dacă ceri, că nimic nu se va schimba. Isus spune că Dumnezeu aude orice rugăciune a noastră şi că circumstanţele se schimbă, dar rugăciunea trebuie să fie constantă. Nu ezita şi nu te ruşina niciodată să te rogi. Pune nevoia ta înaintea lui Dumnezeu.
Isus continuă apoi cu istorioara a doi oameni care s-au dus la Templu să se roage. Unul dintre ei era Fariseu, un lider religios pe care oamenii nu-l suportau, celălalt un vameş, pe care oamenii îl urau. Fariseul a spus: „Mă bucur că nu sunt un jefuitor. Mă bucur că nu sunt nedrept. Mă bucur că nu sunt un curvar." Cu alte cuvinte, el spunea „Sunt neprihănit." Dar Isus spunea că rugăciunea Fariseului era despre sine şi că stătea mai departe ca ceilalţi, ceea ce arăta că se credea mai bun ca ceilalţi. Mândria şi preferinţele religioase au fost mustrate cel mai mult de Isus. Fariseul se înălţa pe sine şi se separa de cei din jurul lui şi, în acelaşi timp, îi privea de sus pe ceilalţi. Pilda aceasta a fost spusă pentru cei care credeau în propria neprihănire.
Priveşte acum la vameş. Si el stătea în picioare, dar nu îşi putea ridica privirea. El se

smerea. Se bătea cu pumnul în piept, cum făceau de obicei cei care erau mâhniţi, plini de durere. El spunea: „Dumnezeule, mă smeresc. Te rog nu mă smeri tu." El a folosit cuvântul „milă". El a cerut, de fapt: „Nu-mi da ceea ce merit. Dumnezeule, ai milă de mine, un păcătos." Doar câteva cuvinte. Isus a spus: „Cel care s-a înălţat va fi smerit, iar cel care s-a smerit va fi înălţat.
Dumnezeu spune: „Numele Meu e sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit" (Isaia 57:15).
Dacă ne smerim şi înţelegem că suntem falimentari din punct de vedere spiritual în faţa lui Dumnezeu, că avem nevoie de mântuirea şi de ajutorul Său, dacă ne rugăm fără să ne ruşinăm şi constant, vom da dovadă de atitudinea potrivită pentru o rugăciune eficientă.
Tată, ajută-ne să facem din rugăciune o dorinţă, nu o datorie. îţi mulţumim, Doamne, că nu ai nevoie de fraze complicate, ci de propoziţii simple, că nu trebuie să-Ţi dovedim ceva şi că insistenţa noastră nu te supără. Doamne, învaţă-ne să ne rugăm eficient. Te lăudăm că, în mila Ta, ne-ai mântuit prin lucrarea Fiului Tău, Isus, Mântuitorul nostru, şi îţi mulţumim că auzi şi răspunzi rugăciunilor noastre celor mai simple. în Numele Domnului Isus, amin.

168
Dedicat pe deplin lui Isus
24
RUGĂCIUNE + CREDINŢA = PUTERE
Când au ajuns la ucenici, au văzut mult norod împrejurul lor şi pe cărturari întrebân-du-se cu ei. De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s-a mirat şi a alergat la El să I se închine.
El i-a întrebat: „Despre ce vă întrebaţi cu ei?"
Şi un om din norod i-a răspuns: „învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut. Oriunde îl apucă, îl trânteşte la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâşneşte din dinţi şi rămâne ţeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul şi n-au putut."
„O, neam necredincios!" le-a zis Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceti-I la Mine."
169
Franklin Graham şi Ross Rhoads
L-au adus la El. Şi, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ şi se zvârcolea făcând spumă la gură.
Isus a întrebat pe tatăl lui: „Câtă vreme este de când îi vine aşa?"
„Din copilărie", a răspuns el. „Şi de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poţi face ceva, fie-i milă de noi şi ajută-ne."
Isus a *răspuns: „Tu zici: «Dacă poţi...». Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede. îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!".*
Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a mustrat duhul necurat, şi i-a zis: „Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta, şi să nu mai intri în el."
Si duhul a ieşit, ţipând si scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, aşa că mulţi ziceau: „A murit!". Dar Isus l-a apucat de mână şi l-a ridicat, şi el s-a sculat în picioare.
Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: „Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?".
„Acest soi de draci", le-a zis El, nu poate ieşi decât prin rugăciune." (Marcu 9:14-29)
I70
Dedicat pe deplin lui Isus
De multe ori simţim că suntem depăşiţi de situaţie. Poate că avem o problemă personală, un conflict în familie sau o încercare financiară şi nu facem faţă; indiferent de motiv, ne simţim copleşiţi.
Empatizăm cu tatăl din pasajul menţionat. Copilul era complet lipsit de control, iar tatăl avea inima frântă. Era frustrat pentru că vorbise cu ucenicii şi ei nu l-au putut ajuta. Situaţia era jalnică, iar el ajunsese la capătul puterilor.
Poate că acasă mama copilului îşi zicea şi ea: „Nu mai rezist. Du-te. Dacă Isus te poate ajuta, bine, dar nu ştiu prea multe despre acest Isus. Cine e El? Mulţi oameni pretind că sunt Mesia. Ar fi un miracol prea mare pentru oricine. Convulsiile fiului nostru sunt îngrozitoare; scuipă spumă. Nu poate vorbi, dar privim în ochii lui şi ştim că nu mai are rost. Ce putem face? N$_{fi}$imeni nu ne poate ajuta."
Isus era cam la jumătate de milă distanţă. Ucenicii erau acolo, la fel ca scribii şi liderii religioşi care căutau orice oportunitate de a-L prinde şi de a-l distruge popularitatea în rândul oamenilor. Aşa că le-au zis ucenicilor, plini de sarcasm: „Bine, bine, Stăpânul vostru nu e aici. Să vedem dacă puteţi face miracole în Numele Lui, aşa cum a zis El că veţi putea."
Apoi a ajuns şi Isus la locul scenei, unde era un copil posedat de un duh necurat. Tatăl copilului,
171
Franklin Graham şi Ross Rhoads

când L-a văzut pe Isus, l-a spus: „Mă bucur atât de mult că eşti aici." A început să-i explice cu disperare starea dureroasă a fiului său şi l-a zis lui Isus: „Ucenicii Tăi n-au putut face nimic." Nu ştim dacă Isus a fost stânjenit sau nu, dar era evident că criticile Lui delimitau clar puterea Lui şi lipsa de putere a ucenicilor Săi, în pofida faptului că le dăduse putere asupra bolilor.
Cu toţii avem momente când ajungem în situaţii disperate. Diavolul ştie că sunt domenii în care ne ţine atât de legaţi, încât aceste legături nu pot fi înfrânte uşor, fără rugăciune şi încredere totală şi deplină în puterea lui Dumnezeu.
Isus le dăduse putere ucenicilor Săi să calce „peste toată puterea vrăjmaşului" (Luca 10:19). De ce n-au reuşit? Fusese oare imaginea prea violentă şi prea grotescă? Le-a lipsit credinţa? Le-a fost frică de puterea demonică? S-au simţit copleşiţi şi intimidaţi, aşa cum era şi de aşteptat?
Isus le-a amintit ucenicilor si mulţimii că totul este cu putinţă celor ce cred. „O, a răspuns tatăl, Doamne, cred." Şi, izbucnind în lacrimi, a spus din nou: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!" (Marcu 9:24).
Isus a spus demonului din băiat: „Ieşi din el, spirit surd şi mut." Isus spunea de fapt: „E ultima dată când te vei mai atinge de el!". Copilul a ţipat şi

a căzut la pământ şi, când a căzut, duhul necurat i-a smucit toate oasele, scuturându-l aşa cum un copil ar scutura o păpuşă. Băiatul stătea întins pe jos, părea frânt şi mort. Domnul l-a luat de mână, l-a ridicat şi l-a eliberat complet de demon.
Charles Wesley a scris: „Auziţi-L, voi, cei surzi; cântaţi-l laudă, voi, cei muţi; voi, cei orbi, priviţi-L pe Salvatorul vostru cum vine; şi voi, cei ologi, săriţi de bucurie."
După ce băiatul a fost luat de tatăl său, Isus şi ucenicii Săi au intrat în casă, iar ei au început să-l pună întrebări: „Noi de ce n-am putut să facem asta? Cum de am fost lipsiţi de putere?", iar Domnul le-a răspuns: „Pentru că acest soi de draci ies numai prin rugăciune".
Uneori avem de-a face cu forţe demonice, cu răul spiritual la cel mai înalt nivel, ale cărui forţe invizibile sunt mai presus de puterea omenească. Dacă nu suntem pregătiţi pentru asta, dacă nu ne rugăm, atunci nu vom putea face faţă metodelor celui rău (Efeseni 6:10-18).
Legătura dintre rugăciune şi credinţă nu poate fi negată, nici puterea care rezultă din acestea. Isus i-a numit pe cei ce-L priveau în ziua aceea: „O, neam necredincios!". Oare ne-ar spune acelaşi lucru şi nouă astăzi? Foarte puţini oameni ar nega faptul că există o lipsă evidentă de

rugăciune şi încredere în puterea Sa. în multe biserici, acestea sunt marginalizate de programe şi activităţi, prioritatea lor fiind trecută cu vederea. Cineva spunea: „Multă rugăciune, multă putere. Puţină rugăciune, puţină putere" pentru că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit" (Iacov 5:16).
Isus le-a spus ucenicilor că băiatul putea fi eliberat doar prin rugăciune. Unele texte biblice adaugă şi „prin post" (Marcu 9:29). Postul poate fi rezultatul unei preocupări pentru rugăciune, care duce la uitarea nevoii de hrană sau privarea intenţionată de hrană pentru a exprima dedicare şi sinceritate în rugăciune. Rugăciunea este dependenţa de Dumnezeu. Dependenţa totală înseamnă să recunoaştem că „Nu pot face faţă acestei situaţii, Doamne, dar toate lucrurile sunt posibile pentru cei care cred. Cred că Tu poţi face lucrul acesta şi că îl vei face."
Biblia spune: „Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu" (Evrei 11:6). El vrea ca noi să avem încredere în El. Credinţa şi rugăciunea sunt indispensabile: cu cât ne rugăm mai mult, cu atât ne încredem mai mult. şi cu cât ne încredem şi credem mai mult, cu atât avem mai multă putere, pentru că credinţa aduce victoria asupra lumii.

Fie ca Dumnezeu să ne dea o credinţă puternică şi fie ca noi să o alăturăm rugăciunii, pentru a-l învinge pe cel rău.
Scump Tată Ceresc, mărturisim că de multe ori ne simţim neputincioşi când vine vorba de presiunile zilnice şi de problemele constante. Uneori ne temem că vor veni momente de durere sfâşietoare. Ne cerem iertare pentru că rugăciunile noastre sunt atât de slabe şi lipsite de credinţă. Ascultă dorinţa inimilor noastre de a experimenta puterea rugăciunii şi măreşte-ne credinţa, pentru ca atunci când ne rugăm, să facem acest lucru cu intensitate şi pasiune. în Numele Domnului Isus, amin.

25

RUGĂCIUNEA SI MÂNDRIA

Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi, şi vi se va deschide. Căci orişicine cere, capătă; cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se va deschide.
Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe? Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, vă va da lucruri bune celor ce I le cer? (Matei 7:7-11)
Tatăl nostru tânjeşte ca noi să vorbim cu El. Cu toţii ştim că trebuie să ne rugăm. Dar nu ne rugăm atât de consecvent pe cât ar trebui, pentru că nu simţim întotdeauna nevoia să o facem. Pentru noi, totul este confortabil. Avem nevoi, dar nu suntem în

pragul disperării. Acest lucru împietreşte inima în ceea ce priveşte încrederea în Domnul.
Putem observa acest tipar şi în exemplul lui Israel. Biblia spune că ei nu erau mulţumitori şi că Domnul trebuia să le amintească mereu lucrurile pe care le făcuse pentru ei. El le-a adus aminte în mod repetat că El este Creatorul, că toate lucrurile au fost făcute de Mâinile Lui dumnezeieşti şi că îi eliberase din sclavie. Le-a adus aminte cum i-a scos din Egipt. în fiecare dimineaţă le-a dat mană din cer, făcută în cuptoarele îngerilor. Actul măreţ pe care L-a săvârşit pentru ei când erau prinşi între Marea Roşie şi armatele lui Faraon a fost nemaipomenit.
Cu toate acestea, poporul a uitat de binefacerile Lui, nu L-a căutat. Din cauza nepăsării lor, au început să se închine idolilor. Venerarea este o tendinţă naturală a inimii omeneşti; când închinarea nu este concentrată asupra lui Dumnezeu, se va muta asupra unui zeu inferior.
Nu facem toţi asa? Lăsăm ca binecuvântările Lui să ne facă orbi faţă de nevoia noastră permanentă de a depinde de Dumnezeu. Asta poate duce la mândrie, care este un păcat grav. Presupunem că suntem în regulă; pierdem din vedere faptul că avem o relaţie cu Domnul care nu poate fi banalizată. Dependenţa zilnică de

Dumnezeu nu poate fi luată ca un lucru de apucat. Dacă aşa stau lucrurile, atunci am căzut în păcatul mândriei. „Păzeşte de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari" (Psalm 19:13).
Domnul ne-a învăţat că Dumnezeu este mai mult decât un apărător, decât un turn puternic, decât un scut tare. El este judecător, conducătorul naţiunilor şi un răzbunător. Isus a spus: „El este Tatăl vostru ceresc. Cereţi si vi se va da, bateţi si vi se va deschide, căutaţi şi veţi găsi." Prin întruparea Sa, Isus L-a revelat pe Tatăl: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (loan 14:9). Ne-a amintit de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, comparând-o cu cea a unui tată faţă de copilul său. El a spus: „Cu cât mai mult va face Tatăl vostru ceresc pentru voi?
De ce ne rugăm? Datorită relaţiei noastre cu Dumnezeu Tatăl. De-a lungul Scripturii,

suntem numiţi „copii". Dumnezeu recunoaşte faptul că suntem ca nişte copii dependenţi de El. „Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe?" a întrebat Isus. Tatăl vostru cel ceresc ştie că sunteţi înrudiţi cu El şi el cunoaşte nevoile voastre chiar înainte să-l cereţi

ceva. „Cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, vă va da lucruri bune celor ce I le cer?" (Matei 7:9, 11).
Ne rugăm pentru că Dumnezeu e Tatăl nostru şi noi îi aparţinem. Avem dreptul de a ne ruga Lui. El este Mântuitorul şi Răscumpărătorul nostru. El vrea ca noi să-l vorbim. Principiul rugăciunii este următorul: „Tu eşti copilul Meu, eu sunt Tatăl tău; vreau să vorbesc cu tine." Această relaţie este esenţa rugăciunii.
Şi totuşi, bunătatea Sa devine o scuză ca să-L neglijăm. Din cauza aceasta nu ne rugăm. Deoarece suntem „binecuvântaţi", devenim insensibili la faptul că avem nevoie de harul şi îndurarea Sa. Partea tristă este că atunci, relaţia noastră cu Dumnezeu se răceşte şi pare distantă. Ne rugăm doar când trebuie, doar când ne convine sau, doar când avem o nevoie.
Cum ar trebui de fapt să reacionăm? Nu ar trebui să ne mândrim cu harul. Harul lui Dumnezeu este bogat atunci când trecem prin boală, prin crize financiare sau după o tragedie neaşteptată. Trebuie să contemplăm întreaga Sa bunătate: citeşte Scriptura într-un mod introspectiv, notează binecuvântările Lui din viaţa ta de până acum, vorbeşte cu familia şi cu prietenii tăi despre bunătatea Sa, laudă-L în fiecare zi şi adu-ţi aminte

că El este întotdeauna prezent. Ne-a dăruit atât de multe, iar noi nu suntem destul de mulţumitori.
Din nou, Isus ne-a spus să cerem, să căutăm şi să batem. Poruncile lui ne spun de fapt să continuăm să cerem, să continuăm să căutăm, să continuăm să batem. Când ne rugăm, încrederea noastră creşte, la fel şi dragostea. Atunci ne gândim la bunătatea Sa faţă de noi şi la nevoia noastră profundă, permanentă, de har.
Tată, suntem copii. Strigăm spre Tine, aducându-ne aminte de bunătatea Ta şi de nevoia noastră profundă, permanentă de har. Ajută-ne să depindem de Tine şi să vorbim cu Tine despre orice lucru din viata noastră. Ştim că ne auzi si că aştepţi cu nerăbdare să ne asculţi mai mult decât aşteptăm noi să-Ţi vorbim. îţi mulţumim pentru privilegiul minunat de a avea cale liberă spre Tine oricând, lartă-ne mândria si reînnoieste-ne inimile, în Numele sfânt al Domnului Isus, amin.

{

25

ŞASE CONDIŢII PENTRU A PRIMI RĂSPUNS'LA RUGĂCIUNE

„Orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face.
Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele."
„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui... îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Si dacă ştim că ne ascultă, orice l-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut." (1 loan 5:3, 14-15)
Dacă ne-am înregistra rugăciunile, am observa că ele sunt în primul rând despre noi. Continuăm să cerem şi nimic nu se întâmplă şi

atunci spunem că rugăciunile noastre nu au efect. Ei bine, rugăciunea funcţionează atunci când respectăm procedurile stabilite de Dumnezeu. Rugăciunile noastre vor fi eficiente doar dacă ne rugăm aşa cum spune El să ne rugăm.
In capitolul precedent am văzut că o relaţie cu Dumnezeu este motivul principal pentru rugăciune. Rugăciunea nu este un lucru minor, asemenea unei note de subsol dintr-o carte; rugăciunea este ancora noastră care ne ţine legaţi de tronul şi de inima lui Dumnezeu. Suntem îndrăgostiţi de Dumnezeu. Ne bizuim pe El. Chiar şi aerul pe care-l respirăm e de la El. Dumnezeu este Domn peste toate. Dacă nu credem că tot ce avem, tot ce suntem, tot ce vom fi, e de la Domnul, cu siguranţă că nu ne vom ruga. Oamenii cred în Dumnezeu, dar El este doar un alt ingredient al vieţii. Rugăciunea este modul cel mai puţin utilizat pentru a primi harul lui Dumnezeu. Când menţionăm cuvântul rugăciune, primul sentiment pe care-l avem e cel de insuficienţă, stânjeneală şi chiar vină. în loc să fie o dorinţă pentru noi, e mai degrabă o datorie pe care am neglijat-o.
Cu toate acestea, rugăciunea ar trebui să trateze mai mult decât nevoile, lipsurile şi chiar

urgenţele noastre. De şaptezeci de ori psalmistul spune „Strig către Domnul" sau „îl chem pe Domnul". El i-a cerut lui Dumnezeu să-i asculte dorinţele inimii, lată un motiv bun pentru rugăciune, dar nu este singurul tip de rugăciune pe care ar trebui să îl întrebuinţăm.
Dacă nu înţelegem care este esenţa rugăciunii, îl vom întâlni pe Domnul doar datorită a ceea ce El poate face pentru noi. Motivele noastre vor fi concentrate pe noi înşine. Haideţi să înţelegem condiţiile lui Dumnezeu pentru primirea unui răspuns la rugăciuni şi să învăţăm să ne rugăm aşa cum vrea El.
Domnul nostru a spus în Evanghelia lui loan „Orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul" (loan 14:13). La prima vedere, această promisiune ne aduce aminte de duhul din lampă, care îndeplineşte orice dorinţă. Dar nu e chiar aşa; prima condiţie e să ne rugăm în Numele Lui. Atunci când ne rugăm în Numele lui Isus, orice cerem trebuie să fie în acord cu cine este El. Apostolul lacov a scris (4:3) că, dacă-l cerem lui Dumnezeu un lucru pe care-l vrem în mod egoist şi pe care credem că îl meritâm, nu îl vom primi. „Risipiţi lucrurile", spune lacov, „în poftele voastre." Pofta este o dorinţă obsesivă şi plină de îngâmfare. Nu,

Dumnezeu vrea să ne rugăm conform caracterului Său. Dacă ne rugăm pentru un lucru pe care Isus l-ar vrea pentru noi, atunci ne rugăm corect.
A doua condiţie este următoarea: Isus ne va răspunde la rugăciuni dacă ele îl glorifică pe Tatăl. Atunci când mă rog, mă întreb dacă rezultatul rugăciunii îl va glorifica pe Dumnezeu. Dacă lumea va sti că e meritul Lui. Dacă El va fi înălţat. Dacă El va fi slăvit. Dacă El va fi lăudat. Dacă oamenii l se vor închina. Dacă va fi onorat. Dacă va fi pe placul Lui. Dacă se va face voia Lui. Dacă mă rog având aceste lucruri în gând, Dumnezeu spune că îmi va răspunde întotdeauna la rugăciune.
Există o legătură între a-L iubi pe Dumnezeu şi a face ceea ce spune El, între ascultarea de care dăm dovadă şi rugăciunile ascultate. Isaia 29:13 spune: „Când se

apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine." Isus a întrebat: „De ce-Mi ziceţi: «Doamne, Doamne!» şi nu faceţi ce spun Eu?" (Luca 6:46). Prima şi cea mai mare poruncă este „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău" (Matei 22:37). Dacă partea aceasta este în regulă, atunci toate celelalte lucruri, toate celelalte porunci, trăirea credinţei noastre va curge de la sine, din dragostea şi dedicarea noastră pentru

Dumnezeu. în consecinţă, facem ceea ce vrea Dumnezeu să facem pentru că inimile noastre sunt pline de dragoste.
Prin urmare, cea de-a treia condiţie este următoarea: dacă spunem că îl iubim pe Dumnezeu, păzim poruncile Lui. Dacă nu păzim poruncile Lui, nu îl iubim cu adevărat. Dacă nu îl iubim şi nu ascultăm de El, cum ne aşteptăm să primim răspuns la rugăciunile noastre?
lacov a scris şi despre a patra condiţie pentru a primi răspuns la rugăciune: „S-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte seamănă cu valul mării, turburat şi împins de vânt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât şi nestatornic în toate căile sale" (1:6-8). Cum se comportă un val? Te duce în sus, apoi jos, iar sus, iar jos. E în perpetuă mişcare. Dacă ne îndoim, să nu ne aşteptăm la nimic de la Dumnezeu; credinţa în Domnul Isus este ancora sufletului (Evrei 6:19), asa că îndoieste-te de îndoielile tale si crede că Dumnezeu poate. Roagă-te cu sinceritate, crezând fără ezitare, fără rezerve.
în al cincilea rând, trebuie să fim hotărâţi. în Luca 18, citim că Isus i-a învăţat pe oameni că trebuie să se roage neîncetat. Roagă-te consecvent,

hotărât, nu renunţa. Continuă să baţi, să cauţi, să ceri mereu. Nu te ruga o singură dată. Insistă, până primeşti un răspuns. Această înflăcărare este dovada sincerităţii tale.
în al şaselea rând, trebuie să dăm dovadă de iertare. în evanghelia după Matei, Isus ne-a dat un model de rugăciune, în care a spus: „Ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri." Apoi a accentuat ideea: „Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile voastre" (Matei 6:12, 14). Evident că şi opusul este valabil: dacă mergi înaintea lui Dumnezeu şi-l ceri iertare, dar tu nu ai iertat pe alţii, ce te aştepţi să se întâmple? De fapt, Isus ne-a spus să ne împăcăm cu persoanele care ne-au greşit înainte de a veni înaintea Lui (Matei 5:23-24). Trebuie să ne rezolvăm conflictele cu oamenii, înainte ca Dumnezeu să ne audă şi să ne răspundă. Dacă ţinem ranchiună pe alţii, ne vom umple de amărăciune şi aceasta va anula cererile pe care le adresăm cerului.
Cum putem deveni încrezători în ceea ce priveşte rugăciunile pe care I le adresăm lui Dumnezeu? Apostolul loan ne-a spus: „Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă... şi ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am

cerut" (1 loan 5:14-15). Avem certitudine atunci când îndeplinim condiţiile pentru a primi răspuns la rugăciune. Ne rugăm pentru ceva ce credem că este voia Lui, cerem ceva ce îi va aduce glorie, ascultăm poruncile Lui, nu ne îndoim, cerem în mod repetat şi ne rugăm din inimi pure, pline de iertare.
Tată, în Numele Domnului Isus şi numai pentru gloria Ta, vreau să fac voia Ta şi să primesc tot ce am nevoie, prin credinţă. Fie ca gândurile mele şi cuvintele mele să fie potrivite în faţa Ta, deoarece Tu eşti puterea mea şi Răscumpărătorul meu. Amin.

27

ROAGA-TE CU ÎNDRĂZNEALA

Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem intrare slobodă în locul preasfânt, pe calea cea nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: şi fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău, şi cu trupul spălat cu o apă curată. Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este Cel care a făcut făgăduinţa. (Evrei 10:19-23)

Autorul cărţii Evrei le-a scris unor oameni aflaţi într-un impas spiritual, care nu înaintau, care pierduseră orice elan spiritual. Ei deţineau informaţiile adevărate, dar, au presupus că

ştiau îndeajuns şi că nu mai aveau nevoie de altceva.

Niciodată nu avem „îndeajuns" din Dumnezeu. Dacă Dumnezeu are mai mult din noi, atunci ne va da mai mult din Sine. Dacă nu flămânzim şi nu însetăm după neprihănire, vom deveni anemici spiritual, iar experienţa noastră ca creştini va fi una jalnică. Prea mulţi creştini sunt aşa. Ei se mulţumesc cu puţinul pe care-l cunosc şi viaţa lor lipsită de bucurie reflectă acest lucru.

Nu e de ajuns să cunoşti doctrina de bază, abecedarul. Evrei 6:1 spune: „Să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, şi să mergem spre cele desăvârşite." Scriitorul spunea „Aţi gustat din Duhul Sfânt şi cunoaşteţi principiile de bază, dar nu creşteţi." Autorul s-a temut că cititorii lui vor deveni exact ca poporul Israel în faţa Domnului. Ei l-au văzut pe Dumnezeu făcând lucruri minunate pentru ei, chiar şi faptul că i-a scos din sclavie şi le-a dat o tară a lor, si cu toate acestea, ei s-au plâns, s-au certat cu El şi au râvnit lucruri care nu erau benefice pentru ei. Au vrut să inverseze ce făcuse Dumnezeu. Voiau să se întoarcă în Egipt, îţi vine să crezi una ca asta?! (vezi Evrei 4:1-11). Oamenii care tărăgănează lucrurile îl provoacă pe Dumnezeu. Cu toţii trebuie să înaintăm. Nivelul tău curent de creştere spirituală e mereu insuficient.

Biblia descrie problema şi prescrie antidotul pentru această persoană spirituală. în Fapte 4:29, citim că, atunci când credincioşii se simţeau ameninţaţi sau împotmoliţi, se rugau: „Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău." Versetul 31 spune că „după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s-au umplut de Duhul Sfânt, şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală."

Să fii îndrăzneţ înseamnă să nu te ruşinezi. Câţi oameni îndrăzneţi în Hristos cunoaştem? Auzim rugăciuni îndrăzneţe? Dacă e să mergem înaintea tronului de har pentru a primi ajutor în vremuri de nevoie, nu ar trebui oare să dăm dovadă de cutezanţă? Venim înaintea Lui cu încredere în faptul că El ne aude. îndrăzneala nu îi desconsideră sfinţenia şi nici nu este lipsă de respect.

Cum putem fi îndrăzneţi în rugăciune? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în locul preasfânt..." (Evrei 10:19). Locul preasfânt se referă la sanctuar, la locul unde locuia Dumnezeu. Un singur om, un singur preot, o singură dată pe an putea intra în această odaie, ca să aducă jertfă. Acest lucru se întâmpla de Ziua Ispăşirii. Totuşi, prin crucificarea Sa, când perdeaua enormă, groasă din Templu s-a rupt în două,

Isus a deschis calea spre Sfânta Sfintelor, spre însăşi prezenţa lui Dumnezeu. Gândeşte-te la asta! Când ne rugăm suntem în prezenţa lui Dumnezeu. El este chiar

acolo, cu noi. El este în inimile noastre. Apostolii au predicat că Isus este în noi, nădejdea slavei (Coloseni 1:27), că trupurile noastre sunt Templul Dumnezeului celui viu (1 Corinteni 6:19). Dacă lucrurile acestea sunt adevărate, de ce oare ne lipseşte îndrăzneala când strigăm spre Dumnezeu? Când cântăm? Când îi dăm laudă şi ne închinăm?
Putem avea îndrăzneală în rugăciune datorită sângelui lui Hristos. El este Mântuitorul perfect. El este Mijlocitorul căruia îi dăm glorie. El este Regele care domneşte. El a înviat din morţi şi toată puterea în cer şi pe pământ este a Sa. Şi El ne oferă nouă această putere.
Sunt două lucruri de care avem nevoie pentru a avea această încredere. Mai întâi, trebuie „să ne apropiem" de El (Evrei 10:22). Elimină orice distrageri. Mergi cu îndrăzneală înaintea tronului de har. Nu ezita. Nu lăsa să existe distanţă între tine şi Domnul. Pavel a scris: „Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală" (2 Corinteni 3:12).
în al doilea rând, „să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este

Cel ce a făcut făgăduinţa" (Evrei 10:23). Să ne apropiem de El, să ne prindem bine şi să nu ne mai dăm drumul. Credinţa şi mărturisirea merg mână în mână. Harul Său ne oferă certitudine în credinţă. Nu ceda, nu renunţa.
Aşa cum spune Scriptura, putem veni cu încredere înaintea tronului de har, datorită răscumpărării lui Hristos care, ca Mare Preot al nostru, Şi-a dat viaţa pentru noi. Apropie-te, nu te sfii, nu amâna. Vino des înaintea tronului, deoarece Isus Hristos e Domn.
Tată ceresc, îţi mulţumim că Fiul Tău a trăit, a murit, a înviat şi că avem o asigurare atât de puternică atunci când venim în rugăciune înaintea Ta. Prin sângele Său, El ne-a dat cale liberă spre Tine şi încredere în prezenţa Ta. Tată, ajută-ne să fim fideli si să ne maturizăm în credinţă. în Numele Domnului Isus, amin.

PARTEA A VI-A

DUHUL SFÂNT: SECRETUL PUTERII Şl AL PREZENŢEI

28

PERSOANA ŞI LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

„Noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Şi vorbim despre ele nu cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovniceşti." (1 Corinteni 2:12-13)
„Şi când va veni El [Duhul Sfânt], va dovedi lumea vinovată în ceea ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata."
„Şi Cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în Hristos, şi care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a si pecetluit şi ne-a pus în inimă arvuna Duhului."

„Cândva veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare." (loan 16:13)
Duhul Sfânt este Persoana lui Dumnezeu „dedicată pe deplin lui Isus". Isus a spus că atunci când va veni, „Duhul Sfânt nu va vorbi despre Sine, ci Mă va glorifica pe Mine." Acesta este atributul exclusiv al Duhului Sfânt. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu

Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt - trei în unul. Apogeul a tot ceea ce poate fi cunoscut de partea aceasta a eternităţii se finalizează în cea de-a treia persoană a Trinităţii, Duhul Sfânt.
Ce face Duhul Sfânt? în primul rând, Duhul exprimă realităţi spirituale în termeni spirituali (vezi 1 Corinteni 2:13). Nu îl poţi cunoaşte pe Isus ca Mântuitor şi nu poţi înţelege Scriptura fără Duhul Sfânt.
în al doilea rând, convinge rasa umană de păcat (loan 16:8). Ce înseamnă a convinge? înseamnă a face pe cineva conştient de greşeli. Vina este un dar care ne conduce la har. E asemenea unui nerv din corpul nostru. Dacă îţi ţii degetul prea aproape de căldură, te doare. Nervul este bun - la fel este şi Duhul Sfânt în calitatea Sa de senzor al sufletului. Lucrarea de convingere a

Duhului Sfânt ne conştientizează, ne deranjează, ne judecă, ne condamnă.
„A condamna" înseamnă a judeca, exact ca atunci când un judecător evaluează un caz, iar apoi ia o hotărâre. Duhul face toate acestea la nivelul conştiinţei, al inimii. El mişcă si tulbură. El îi face pe oameni să îşi dea seama cât de pierduţi şi de neajutoraţi sunt când vine vorba de chestiuni precum viaţa şi moartea, pregătind sufletul pentru dragostea lui Isus.
în al treilea rând, Duhul Sfânt ne plasează în familia lui Dumnezeu. El ne face pentru totdeauna copiii lui Dumnezeu. Termenul „a pecetlui" înseamnă a *marca.* Este simbolul, modalitatea de identificare a autorităţii prin acceptarea lui Dumnezeu: „Tatăl, adică, însuşi Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui" (loan 6:27). Pavel a scris: „El ne-a şi pecetluit şi ne-a pus în inimă arvuna Duhului" (2 Corinteni 1:22). înseamnă că avem „eticheta" conform căreia îi aparţinem lui Hristos pentru totdeauna. Duhul Sfânt garantează „lucrurile care vor veni" - viaţa veşnică.
în al patrulea rând, Duhul Sfânt ne ajută să rămânem în Isus, care a spus: „Rămâneţi în Mine... Dacă rămâneţi în Mine, si dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va

da" (loan 15:4, 7). Acesta este secretul unei vieţi sfinte. A rămâne înseamnă a te odihni, a locui. E plăcerea de a-ţi trăi viaţa în Hristos.
Duhul Sfânt face din inimile noastre casa lui Isus: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?" (1 Corinteni 6:19). Duhul Sfânt ne aduce aminte de cuvintele lui Isus: „Rămâneţi în Mine".
Duhul Sfânt ne şi asigură. Dacă cineva este convins de păcat, îl acceptă pe Isus ca Mântuitor, este pecetluit şi învaţă să rămână în Domnul, el este complet încrezător în faptul că aparţine Domnului. El ştie acest lucru datorită mărturiei Duhului. „Aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: *«Ava!»* adică: «Tată!»" (Romani 8:15). Ava este primul sunet al unui copii, înainte să poată forma cuvinte. Duhul însuşi adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu.
Şi, în cele din urmă, Duhul ne spune cuvintele lui Dumnezeu. Când avem Duhul lui Dumnezeu, El ne ajută să înţelegem ce face Dumnezeu sau ce doreşte El să facă în şi prin noi. Isus a spus că Duhul Sfânt „are să vă călăuzească în tot adevărul" şi că „vă va descoperi lucrurile viitoare." Este previziunea profeţiilor ce vor urma (loan

6:13). Luptă-te să cunoşti nu doar ceea ce a făcut Hristos pentru tine, dar şi ceea ce face Duhul Sfânt în tine şi ce va face Hristos când Se va întoarce să-Şi ia biserica la Sine. Cunoaşterea acestor lucruri îţi va conferi speranţă, putere, încredere şi insistenţă.
înainte de înălţarea Sa la cer, Isus a spus că prezenţa Sa fizică va fi înlocuită de

Duhul Sfânt: „Am fost cu voi; Duhul Sfânt va fi cu voi." Darul Duhului Sfânt îţi regenerează sufletul amorţit, îţi descoperă cine este Isus şi că El locuieşte în cei care-L primesc. Duhul Sfânt umple viaţa celor care-L cunosc pe Isus şi care descoperă siguranţa familiei lui Dumnezeu.

Tată, Te lăudăm pentru că ne-ai dat Duhul Tău cel Sfânt, că El scoate la lumină nevoia noastră de Fiul Tău, ca Domn şi Mântuitor. îţi mulţumim pentru prezenţa Sa constantă. Ne rugăm ca El să ni-L descopere mai mult pe Isus, acesta fiind şi scopul Său sfânt. în Numele Domnului Isus, amin.

29

E MAI BINE ASA

Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis, şi nimeni din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?". Dar pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima. Totuşi, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite, (loan 16:5-7)

Cum crezi că s-au simţit ucenicii când Ie-a spus Isus: „E mai bine să plec"? Mai mult ca sigur că erau înspăimântaţi de viitor. Tot ceea ce făcuse şi spusese Mântuitorul le dăduse o identitate şi o afirmare. După treizeci şi şase de luni de miracole, dezbateri cu liderii religioşi, învăţături, predici şi momente în care erau singuri cu Domnul, probabil că erau socati si trişti când Isus Ie-a spus că va pleca, că se va întoarce la Tatăl.

Cum ar putea viaţa să fie mai bună dacă El nu e aici?, probabil că s-au întrebat ei. Şi totuşi El a spus: „Va fi mai bine, datorită Duhului Sfânt." Isus era vizibil, Duhul Sfânt era invizibil. Isus era tangibil, Duhul Sfânt era intangibil. Isus era prezent, dar curând avea să devină absent. El i-a asigurat că Duhul Sfânt va locui în ei şi că va realiza prin ei lucrări mai mari decât cele pe care Ie-a făcut El.

Ne gândim vreodată că ar fi mai bine dacă Isus ar fi aici, fizic?

Gândeşte-te la ce ar putea face. Ar putea merge în spitale şi doar S-ar uita la oameni sau i-ar atinge şi toţi s-ar vindeca. Toată lumea L-ar vedea şi L-ar auzi, 24 de ore pe zi, datorită transmisiunilor radio şi ale celor televizate, prin satelit. Gândeşte-te ce repede s-ar răspândi Evanghelia dacă Isus ar face şi astăzi miracolele pe care Ie-a făcut atunci. Orbii şi-ar căpăta vederea, diformităţile şi paralizia nu ar mai exista, morţii ar învia, nu ar mai exista maladii sau boli.

Atunci cum poate fi mai bine că a venit Duhul Sfânt la noi? Ei bine, atunci când suntem pierduţi, El ne reînnoieşte. Când trecem prin perioade de secetă spirituală, El ne dă apă. Când suntem reci, El e foc. Când suntem divizaţi, El ne uneşte. Când trecem prin război, El este pace. Când trăim în

firea noastră, El ne condamnă. Când nu ne putem ruga, El mijloceşte pentru noi. Când ne lipseşte viziunea, El ne descoperă lucrurile viitoare. Când suntem timizi în evanghelizare şi în mărturisirea Evangheliei, El ne motivează şi ne dă putere să fim martori. Când suntem ignoranţi, El este învăţătorul nostru. Când ne lipseşte un scop în viaţă, El este îndrumătorul nostru. Când rătăcim, El ne conduce.

Isus a spus că viaţa cu Duhul Sfânt va fi mai bună din trei motive. în primul rând, ea necesită mai multă credinţă. Dacă am avea în faţa noastră un Isus în carne şi oase, nu am mai avea nevoie de prea multă credinţă; L-am putea vedea şi, prin urmare, am crede în El. Duhul Sfânt este invizibil; avem nevoie de credinţă ca să credem în El. Isus i-a spus lui Toma: „Ferice de cei ce n-au văzut, şi au crezut" (loan 20:29). Dovezile fizice sprijină şi fundamentează credinţa, dar nu iniţiază credinţa. Credinţa

se bazează pe ceea ce nu putem vedea, nu pe ceea ce vedem. Credinţa se concentrează pe Dumnezeu, pe Duhul Său.
Pe scurt, plecarea lui Isus intensifică credinţa; la fel este şi cu invizibilitatea Duhului Sfânt. Chiar dacă nu îl vedem, El e prezent; El este omniprezent. El a inspirat Scriptura infailibilă; El interpretează Scriptura; El ne învaţă Scriptura; El
207
Franklin Graham şi Ross Rhoads
aplică Scriptura. El ne convinge de greşelile noastre. Tot ceea ce facem şi tot ceea ce suntem este rezultatul puterii iniţiatoare a Duhului Sfânt, în al doilea rând, Evrei 2:14 spune: „Deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul." Din moment ce Isus Hristos, Dumnezeu Fiul, S-a făcut asemenea nouă, oamenilor, a putut să moară, să învie şi să înfrângă pentru totdeauna robia păcatului, a morţii şi a iadului (Apocalipsa 1:17-18).
Satan îi ţine legaţi pe oameni prin frica de moarte, dar atunci când ei cred în Domnul Isus Hristos şi primesc viaţa dată de El prin credinţă, atunci ei sunt „izbăviţi de legea păcatului şi a morţii" (Romani 8:2).
Doar prin Isus Hristos este învinsă puterea diavolului, şi numai prin puterea Duhului Sfânt putem proclama că Isus este Domnul (1 Corinteni 12:3).
Al treilea motiv pentru care viaţa cu Duhul Sfânt este superioară apare exprimat chiar de Isus: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi" (loan 20:21). Când ucenicii îl urmau, ei făceau pur şi simplu parte din anturajul Său. Apoi Isus a spus: „Eu voi pleca şi vă las pe voi să faceţi ceea ce Tatăl Mi-a dat Mie să fac." Când a
208
Dedicat pe deplin lui Isus
părăsit Pământul, Isus Şi-a trimis Duhul; avem acum autoritatea şi puterea să facem lucrarea la care ne-a chemat El. Este cel mai mare privilegiu şi cea mai mare responsabilitate a fiecăruia dintre noi - să ducem în toată lumea Evanghelia, înflăcăraţi de Duhul Sfânt. Trimişi de Isus, dedicaţi scopului Său, încrezători în prezenţa Sa şi plini de puterea Sa, putem face o lucrare mai mare pentru că El domneşte pe Tron (Evrei 1:3). Isus a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (loan 28:18-20).
Domnul Isus Hristos, care a creat lumea, care a murit pentru păcatele noastre, care a înviat şi care va domni pentru totdeauna, a spus că Duhul Sfânt va fi al nostru datorită Lui. „Rămâne în voi şi va fi cu voi" (loan 14:17). El L-a trimis pe Duhul ca să ne însoţească mereu, să locuiască în noi, să ne dea alinare şi putere. Cuvântul ne spune că, printre altele, Duhul ne va călăuzi în tot adevărul (loan 16:13) şi ne ajută să discernem chestiunile spirituale (1 Corinteni 2:14-15), Se va ruga pentru noi şi cu noi (Romani 8:26) şi va da fiecăruia daruri spirituale personale (vezi 1 Corinteni 12).
209
Franklin Graham şi Ross Rhoads
Chiar dacă mai mult ca sigur ucenicii au vrut ca Isus să rămână cu ei, El le-a promis că le va trimite pe Unul exact ca El după plecarea Sa. Aşa că astăzi avem Duhul Sfânt, cel care înflăcărează credinţa noastră, cel care ne izbăveşte din legătura lui Satan şi ne împuterniceşte în lucrarea pe care o avem de făcut.
Ţie îţi dăm toată gloria şi onoarea, Tată din cer, pentru Fiul Tău, Isus Hristos. îţi mulţumim pentru moartea şi pentru învierea Sa şi că prin darul Duhului Sfânt putem avea o experienă cu Isus mai profundă decât cea pe care au avut-o ucenicii Săi de pe pământ. Umple-ne cu Duhul Tău, ca să putem propovădui Evanghelia prin mărturia şi lucrarea noastră. Ne rugăm numai în Numele Domnului Isus, amin.
210
Dedicat pe deplin lui Isus

DUHUL SFÂNT NE SPUNE CE SĂ FACEM SI CE SĂ NU FACEM

„în El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile Harului Său." (Efeseni 1:7)

„Fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos." (Efeseni 4:32)

Iertarea este nevoia cea mai profundă a fiecărui om şi cea mai mare calitate a celor care sunt ca Isus. Premisa iertării este lipsa păcatelor. Dacă nu ai greşit, nu ai nevoie de iertare. Dacă îl negi pe Dumnezeu şi binele şi răul absolut, nu doreşti să fii iertat pentru că se presupune că nu ai greşit cu nimic. Acest lucru se numeşte moartea conştiinţei.

211

Franklin Graham şi Ross Rhoads

Un obstacol în calea iertării este faptul că persoana nu este gata să-şi recunoască greşeala. Aceasta este nenorocirea rasei umane. De aceea dragostea lui Dumnezeu şi faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru păcatele lumii sunt atât de uimitoare. Hristos a murit pentru cei păcătoşi (Romani 5:8). Iertarea ţine de Isus şi numai de Isus. Dumnezeu iartă numai pentru că Isus mi-a luat păcatul şi plata asupra Lui pe cruce. El a luat în trupul Său păcatele noastre, pentru ca noi să trăim pentru neprihănire (1 Petru 2:24) şi ne-a sfinţit şi suntem fără prihană în faţa Lui, în dragostea Lui (Efeseni 1:4).

Isus a spus povestea unui sclav care îi datora unui om bogat foarte mulţi bani. La data scadentă, sclavul nu a putut plăti. El a fost eliberat şi toată datoria i-a fost iertată. Dar sclavul acesta s-a dus la un alt sclav, care îi datora lui însuşi o sumă infimă, care la rândul său nu a putut plăti, aşa că cel dintâi sclav l-a aruncat în închisoare pe cel de-al doilea. Bogatul s-a înfuriat şi a poruncit ca sclavul neiertător să fie torturat până îşi va achita toată datoria. Morala pildei era atât de evidentă. „Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu ce! ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său" (Matei 18:35).

212

Dedicat pe deplin lui Isus

Ce ne împiedică să ne iertăm unii pe ceilalţi? în primul rând, avem tendinţa să ne concentrăm mai mult pe problema sau pe răul cauzat de o persoană, decât pe persoana care ne-a greşit. Sclavul neiertător s-a uitat doar la bani. Lui i s-a dat iertare, aşa că şi el ar fi trebuit să dea dovadă de aceeaşi atitudine de compasiune, cum a spus şi Isus. Dar nu a făcut aşa.

în al doilea rând, o persoană neîndurătoare îşi trece cu vederea propriile greşeli. Isus a spus pilda unui om care ignora bârna din ochiul lui, dar vedea paiul din ochiul altcuiva. Isus a vrut să ilustreze cât de uşor este să învinovăţim; să acuzăm pe alţii; să ignorăm eşecurile proprii; să purtăm pică şi să refuzăm să-i iertăm pe alţii. Dar Isus Şi-a asumat vina şi ruşinea noastră, şi ne-a iertat cu toate că El a fost sfânt, nevinovat şi fără păcat.

în al treilea rând, o persoană neiertătoare crede întotdeauna că are dreptul să judece. A-i condamna pe alţii înseamnă că presupunem că înţelegem pe deplin motivul conflictului: este evident că celălalt a greşit şi este de învinovăţit. Dacă nu-şi cere scuze, nu va fi iertat.

Motivul pentru care îi iertăm pe alţii este că Isus ne-a iertat pe noi. Ori de câte ori îi iertăm pe alţii, că o merită sau nu, ne aducem aminte de iertarea lui Dumnezeu. Prin ultimele cuvinte

213

Franklin Graham şi Ross Rhoads

Dedicat pe deplin lui Isus

adresate ucenicilor, Isus i-a trimis să predice „pocăinţa şi iertarea păcatelor", pe deplin conştienţi de faptul că şi ei au fost iertaţi prin sângele Lui, că au fost curăţiţi de orice păcat (Luca 24:47; 1 loan 1:7). Dintre toate virtuţile lui Isus, dintre toate puterile căpătate în Numele Lui, niciuna nu întrece absolvirea eternă de toate păcatele şi de

orice judecată, iertarea pe care o dă celui care crede în El şi îl primeşte ca Mântuitor şi Domn. Vom spune mereu: Isus e totul.

Scumpe Tată, nu îţi pot mulţumi îndeajuns că mă ierţi în mod constant datorită lui Isus, care a murit şi a înviat pentru mine, iertându-mi astfel toate păcatele. Accept harul Tău, care face toate aceste lucruri posibile, prin care îi pot ierta pe alţii. Fă să trăiesc mereu spre lauda şi gloria Ta şi spre onoarea Numelui Tău cel sfânt. în Numele Domnului Isus, amin.

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc în special lui Ross Rhoads pentru proclamarea credincioasă a Evangheliei. Tot personalul cruciadelor şi întreaga echipă mă susţine când spun că îi mulţumesc din inimă lui Ross pentru pregătirea amănunţită a meditaţiilor zilnice pe care ni le-a împărtăşit săptămâni de-a rândul când tatăl meu, Dr. Billy Graham, şi cu mine am organizat cruciade evanghelistice în America de Nord şi în toată lumea. Cea mai importantă parte a zilei în timpul unei cruciade este timpul de meditaţie zilnic, când toţi cei care participă la adunările de seară se strâng pentru studiu şi rugăciune, cerându-l Dumnezeului atotputernic îndrumare şi putere în proclamarea mesajului său transformator.

Dedicarea şi angajamentul de care a dat dovadă Ross pentru această parte a lucrării sunt extraordinare. în călătoria noastră prin lume, ca să predicăm şi să proclamăm Vestea cea Bună, Ross ne-a ajutat să ne concentrăm pe ceea ce vrea Dumnezeu să facă în inimile noastre. El a slujit întregii echipe şi Domnul l-a folosit ca unealtă de provocare şi de încurajare. Este un prieten şi un con-lucrător preţios în munca de evanghelizare.

Cu adâncă mulţumire pentru Ross şi soţia sa, Carol, care a petrecut ore întregi cu editarea acestui manuscris, împărtăşesc cu fiecare cititor meditaţiile zilnice pe care echipa a avut deja privilegiul să le asculte şi să le trăiască.

FRANKLIN GRAHAM
Evanghelist, Preşedinte şi CEO al Asociaţiei
Evangheiistice Billy Graham şi Preşedinte şi CEO
al Organizaţiei Samaritan's Purse

DESPRE AUTORI

FRANKLIN GRAHAM este Preşedinte al organizaţiei Samaritan's Purse, o organizaţie evanghelistică de întrajutorare. Este de asemenea şi Preşedinte al Asociaţiei Evangheiistice Billy Graham. Franklin este al patrulea din cei cinci copii ai lui Billy şi Ruth Bell Graham. Este autorul bestsellerului autobiografic ***Rebel with*** **a** *Cause* ***(Rebel pentru o cauză), Living Beyond the Limits (Trăind dincolo de limite), The Name (Numele)*** şi al cărţii pentru copii ***Miracle in*** a ***Shoebox (Miracol într-o cutie).*** Un împătimit al activităţilor în aer liber şi pilot, Franklin şi soţia sa, Jane, locuiesc în Carolina de Nord şi au patru copii, două nurori şi două nepoate.

ROSS S. RHOADS, B.A., M.S., D.D., slujeşte ca Vicepreşedinte al Comitetului administrativ'al organizaţiei Samaritan's Purse şi World Medical Mission. împreună cu soţia sa, Carol, sunt reprezentanţi naţionali ai Operaţiunii Christmas Child. Ross, evanghelist şi pastor pensionat, slujeşte acum ca şi capelan pentru Franklin Graham Ministries şi Asociaţia Evanghelistică Billy Graham.

Paşi înspre **Pacea** cu Dumnezeu

Pasul i Scopul lui Dumnezeu: Pace şi Viaţă

Dumnezeu te iubeşte şi doreşte ca să ai parte din plin de pace şi viaţă veşnică.

Biblia ne spune ...

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" *Ioan 3:16.*

„Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug" *Ioan 10:10.*

De ce majoritatea oamenilor nu experimentează pacea şi viaţa din belşug pe care Dumnezeu le-a intenţionat pentru noi?

Pasul 2 Problema: Separarea de Dumnezeu

Dumnezeu ne-a creat după chipul Său şi doreşte să avem viaţă din belşug. El ne-a dat o voinţă proprie şi liberatea de a alege.

Noi am ales să nu-L ascultăm pe Dumnezeu şi să mergem pe căile noastre îndărătnice. La fel facem şi în ziua de astăzi. Acest lucru are drept rezultat separarea noastră de Dumnezeu.

219

Franklin Graham şi Ross Rhoads

Biblia ne spune ...

„Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" Romani 3:23.

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru" Romani 6:23.

încercările noastre de a ajunge la Dumnezeu

Oamenii au încercat în diverse moduri să clădească o punte peste prăpastia dintre ei şi Dumnezeu ...

Biblia ne spune ...

„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duela moarte" Proverbe 14:12.

„ ... ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Luişi-L împiedecă să vă asculte!" Isaia 59:2.

-▪o

Nu se poate ajunge la Dumnezeu xidecât... pe o singură cale

220

Dedicat pe deplin lui Isus

Pasul 3 Soluţia lui Dumnezeu: Crucea

Domnul Isus Hristos a murit pe cruce şi a înviat dintre cei morţi. El a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre şi a clădit o punte peste prăpastia dintre Dumnezeu şi oameni.

Biblia ne spune ...

„Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos..." 1 Timotei2:5.

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh..." 1 Petru 3:18.

„Dar Dumnezeu fşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" Romani 5:8.

Dumnezeu ne oferă o singură cale. Fiecare persoană trebuie să aleagă.

Cristos.

Franklin Graham şi Ross Rhoads

Pasul 4 Răspunsul nostru: Primirea lui Hristos în inimă

Trebuie să ne încredem în Domnul Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor al nostru şi să îl primim, invitându-L personal să intre în viaţa noastră.

Biblia ne spune ...

„Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine" *Apocalipsa 3:20.*

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu..." *Ioan 1:12.*
„ Dacă mărturiseşti, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit" *Romani 10:9.*
Tu unde te afli?
Aici?
w sau Aici?

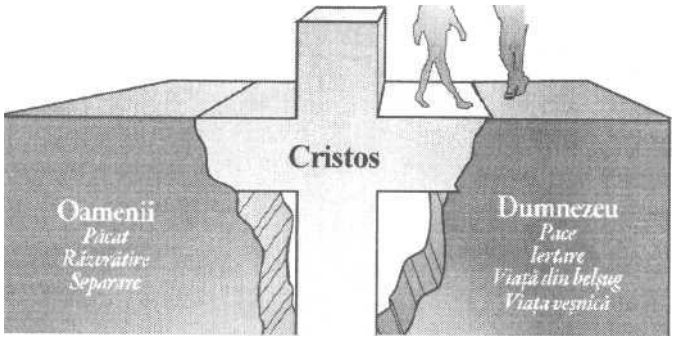

222
Dedicat pe deplin lui Isus

Cum să te rogi:

Doamne Dumnezeule,
ştiu că sunt un păcătos care are nevoie de iertarea Ta. Cred că Tu ai murit pentru păcatele mele. Vreau să
renunţ la aceste păcate şi să Te invit să intri în
viaţa şi în inima mea. Vreau să mă încred în Tine şi să
Te urmez ca Domn şi Mântuitor al meu.
în numele Domnului Isus m-am rugat.
Amin.
Data
Semnătura
Acesta constituie doar începutul unei vieţi minunate trăite împreună cu Hristos. Pentru ca relaţia ta cu Domnul Isus să devină mai profundă ar trebui:
1. Să citeşti Biblia în fiecare zi pentru a-L cunoaşte pe Hristos mai bine.
2. Să vorbeşti cu Dumnezeu în fiecare zi în rugăciune.
3. Să spui altora despre Domnul Isus Hristos.
4. Să te închini şi să ai părtăşiecu alţi creştini în cadrul unei biserici în care se predică Evanghelia.
5. Ca reprezentant al lui Hristos într-o lume plină de nevoi, demonstrează realitatea vieţii noi pe care ai primit-o prin dragostea şi grija pe care le arăţi altora.
223